

Israel, națiunile și valea judecării

HARALD ECKERT

Publicată în original în limba engleză sub titlul:

Israel, the nations and the Valley of Decision

Harald Eckert

Drepturile de autor – versiunea originală în limba germană © de Harald Eckert

Drepturile de autor – la această ediție © 2014 Christian for Israel International

Drepturile morale de autor sunt rezervate

Prima ediție Aprilie 2014

Publicată de Christians for Israel International

Traducere din originalul în limba germană: Colin Rowe, www.englishcoaching.org

Toate drepturile sunt rezervate. Trebuie cerută permisiunea autorului, prin intermediul Christian for Israel International, pentru a folosi orice material din această carte cu scop profesional sau comercial.

Copyright © 1973, 1978, 1984, 2011 International Bible Society

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din traducerea Cornilescu a Bibliiei

Traducere: Ionela Ilie, Alina Jian, Ligia Criste, Lavinia Ciungan, Ana Bold și Daniela Toplicianu

Corectură: Ana Bold

Prelucrare grafică: Bianca Ghemeș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Eckert, Herald

Israel, națiunile și valea judecății / Herald Eckert ; trad.: Ionela Ilie, Ligia Criste, Alina Jian, ... ; prelucrarea grafică: Bianca Ghemeș - Timișoara : Alfa Omega Publishing, 2014

ISBN 978-973-1734-91-0

I. Ilie, Ionela (trad.)

II. Criste, Ligia (trad.)

III. Jian, Alina (trad.)

Versiunea în limba română: **Israel, națiunile și valea judecății**

Copyright © 2014 Alfa Omega Publishing

Editura **Alfa Omega Publishing**

CP 1141, OP 8, Timișoara

300890, România

Tel/Fax: +(40) 256-284.912

E-mail: editura@alfanet.ro

Comenzi on-line: www.alfaomega.tv/librarie

ISBN: 978-973-1734-91-0

Cuprins

Cuvânt înainte	5
PARTEA 1: Studiu biblic	7
CAPITOLUL 1: Introducere	9
CAPITOLUL 2: Începutul și sfârșitul revelației biblice cu privire la națiuni	13
CAPITOLUL 3: Rolul Israelului în planul de salvare a națiunilor	17
CAPITOLUL 4: Israelul în Noul Testament	23
CAPITOLUL 5: Națiunile în Noul Testament	29
CAPITOLUL 6: Israel și națiunile în cadrul istoriei Bisericii	33
CAPITOLUL 7: Judecata națiunilor prezentată în Vechiul Testament	37
CAPITOLUL 8: Prezentarea judecății de apoi a națiunilor în cartea profetului Ioel	41
CAPITOLUL 9: Ierusalimul devine punctul central al conflictului	47
CAPITOLUL 10: Israelul va renaște și va fi mântuit	53
CAPITOLUL 11: „Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor...”	59
CAPITOLUL 12: Judecata finală a națiunilor	63
CAPITOLUL 13: Ce spune Biblia despre judecarea națiunilor?	69
CAPITOLUL 14: Noi, creștinii, și judecarea națiunilor	73
CAPITOLUL 15: Toate națiunile vor fi judecate, sau doar unele?	79
CAPITOLUL 16: Rugăciune pentru guvernele noastre	85
PARTEA 2: Anexă	91
ANEXA 1: Dacă te voi uita, Ierusalime	93
ANEXA 2: Puterea postului în unitate	101
ANEXA 3: Israel și ONU	111
ANEXA 4: Germania în drum spre valea judecății	119
ANEXA 5: Soarele se va prefăce în întuneric, și luna în sânge	129
ANEXA 6: Mărturie și viziune	133
ANEXA 7: O chemare ca a lui Daniel cu privire la „anii de răscruce” 2014-2015	139
Observații/perspectivă de viitor și informații suplimentare	145
Despre autori	147

Cuvânt înainte

Această carte li se adresează creștinilor care se roagă, mijlocitorilor, liderilor care mijlocesc, rețelelor și mișcărilor de rugăciune! Această carte e scrisă în strânsă legătură cu o chemare – o chemare la rugăciune! Mijlocitorii sunt chemați să se roage pentru națiunile din care fac parte, națiunile din întreaga lume. **ACEASTA ESTE O CHEMARE GLOBALĂ LA RUGĂCIUNE!!!**

Principalul scop al acestei chemări la rugăciune este să vă determine să vă rugați pentru națiunile din care faceți parte, referitor la legătura pe care acestea o au cu poporul evreu și cu Israel. În primăvara anului 2015 – la 70 de ani după încheierea Holocaustului și a celui de-al Doilea Război Mondial (în Europa) – va avea loc o comemorare amplă a Holocaustului: încercarea Germaniei naziste și a aliaților săi de a nimici toți evreii din Europa va fi adusă din nou în centrul atenției publice.

Pentru noi, creștinii din Europa, aceasta este o amintire dureroasă: unde era atunci Biserica creștină din Europa? Ne mârșnește enorm că trebuie să recunoaștem faptul că, în cel mai bun caz, am rămas cel mult indiferenți față de soarta evreilor. Având acest fundal istoric, astăzi ne punem întrebarea: **unde este Biserica acum?**

Astăzi, după 70 de ani, poporul evreu din întreaga lume, dar, mai ales statul Israel, e amenințat din nou cu anihilarea. Evreii sunt demonizați, terorizați, izolați și tratați nedrept, mai ales de către națiunile, rețelele și mișcărilor islamice, dar, de asemenea, în diferite măsuri, și de mulți alții. Cum rămâne cu noi, oamenii din Biserica de azi? Suntem nepăsători din nou sau am învățat ceva din istorie?

Noi, creștinii din Europa, lansăm această CHEMARE GLOBALĂ LA RUGĂCIUNE 2015 – la 70 de ani după încetarea Holocaustului – pentru a nu mai rămâne nepăsători VREODATĂ. Vrem să vă provocăm și să vă încurajăm să vă rugați pentru guvernele voastre, pentru națiunile din

Israel, națiunile și valea judecării

care faceți parte și pentru bisericile din țările voastre pentru ca acestea să aibă un comportament corect față de Israel, să fie împotriva curentului, dacă e cazul, și să fie o binecuvântare pentru Israel, așa cum poruncește Biblia (Genesa 12:3). Dacă procedăm astfel, Dumnezeu va binecuvânta națiunile din care facem parte pe veci! Prin urmare: alăturați-vă mișcării de CHEMARE GLOBALĂ LA RUGĂCIUNE 2015!!!

Willem Glashouwer

(președinte al Organizației Internaționale Creștini pentru Israel)

www.c4israel.org

Markus Ernst

(președinte al Organizației Internaționale Ebenezer-Operation Exodus)

www.operation-exodus.org

Tomas Sandell

(președinte și fondator al Coaliției Europene pentru Israel)

www.ec4i.org

Harald Eckert

(inițiator proiect și coordonator)

PARTEA 1

Studiu biblic

Introducere

Ceea ce are de spus Biblia despre relația lui Dumnezeu cu națiunile este o chestiune extrem de importantă. Din păcate, acest subiect este foarte puțin luat în considerare de către creștini. Există numeroase motive pentru acest lucru, iar, mai jos, noi vă vom enumera câteva dintre ele.

- Mulți creștini cred că Dumnezeu nu vorbește despre (Israel și) națiuni decât în Vechiul Testament. Conform opiniei majoritare, în Noul Testament El nu vorbește decât despre intențiile Sale referitoare la persoanele individuale.
- De-a lungul istoriei Bisericii, au existat multe păreri populare diferite, iar unele, extrem de bizare, cu privire la importanța biblică a națiunilor, guvernelor și grupărilor.
- Cartea Apocalipsa și alte pasaje escatologice din Vechiul și Noul Testament îi lasă pe creștini cu mai multe întrebări decât cu răspunsuri. Pentru mulți, reacția naturală ar fi să analizeze amănunțit aceste subiecte.

Chiar dacă aceste motive sunt de înțeles, cu atât mai mult nu își găsesc justificare dacă examinăm mai în detaliu chestiunile pe care le dezbăt.

Pilda lui Isus despre judecata națiunilor

Pilda lui Isus despre judecata națiunilor, care se află în Matei 25:31ff, ar trebui să ne pună pe gânduri. Iată ce citim în primele versete:

„Când va veni Fiul omului în slava Sa cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va

despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui.” (Matei 25:31-33)

Dacă ar fi să luăm aceste versete ad litteram, căci așa și trebuie, ar fi de ajuns ca să ajungem la următoarele concluzii:

1. Pentru Dumnezeu, și națiunile au de jucat un rol în Noul Testament.
2. Nu numai indivizii sunt judecați, ci și națiunile.
3. Această judecată e strâns legată de a doua venire a lui Isus Hristos, adică aceasta urmează să se întâmple în viitor.

Dacă toate aceste lucruri sunt adevărate, putem noi, creștinii, să rămânem nepăsători? Chiar nu ne pasă de viitorul națiunii noastre? Din punct de vedere spiritual și omenesc, nu are importanță dacă, într-o zi, națiunea noastră va fi inclusă în grupul „oilor” sau al „caprelor”? Dacă nu, ce aș putea face în această privință? Ce responsabilitate am înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor?

Două principii de bază ale studiului biblic

Pentru a putea răspunde sistematic la aceste întrebări, dar și pentru a putea elucidă motivele enunțate mai sus pentru care aceste întrebări sunt înconjurată de incertitudine, aș dori să încep prin a oferi câteva remarci introductive cu privire la metodologia acestei analize biblice.

În primul rând, atunci când e abordată una dintre temele complexe ale Sfintei Scripturi, uneori este de mare folos să ne întrebăm unde și în ce context apare un anumit subiect pentru prima dată și pentru ultima dată în Biblie. Odată ce am identificat punctul de plecare, dar și cel final al unei revelații, deseori e mai ușor să facem o legătură între celelalte puncte-cheie ale revelației și revelația biblică per ansamblu. De aceea cărțile Genesa și Apocalipsa sunt foarte importante. În cazul multor teme care sunt introduse în Genesa, prima carte a Bibliei, concluzia este prezentată abia în Apocalipsa, care este ultima carte a Bibliei.

În al doilea rând, există o întrebare fundamentală cu privire la legătura dintre Vechiul Testament și Noul Testament: ce revelații au caracter continuu de-a lungul întregii Biblii și ce revelații nu au caracter continuu?

Un exemplu de lipsă de continuitate este ritualul jertfei de la Templu. Isus a prezis distrugerea Templului și renunțarea la toate ritualurile asociate cu acesta,

iar totul s-a întâmplat așa cum a prezis El. Isus a oferit o alternativă atât pentru Templu, cât și pentru oferirea de jertfe: noi, credincioșii, suntem noul templu, iar El, Mielul lui Dumnezeu, este jertfa atotcuprinzătoare și universal valabilă.

Două exemple de continuitate sunt valabilitatea eternă a revelației vechi-testamentare cu privire la creație și la Cele 10 Porunci, mai exact, fiind vorba de porunca referitoare la iubire. În Noul Testament nu se menționează prea mult despre cele două exemple, dar puținele confirmări care sunt oferite în Noul Testament sunt suficiente pentru a confirma importanța eternă a revelației vechi-testamentare cu privire la aceste subiecte și pentru a arăta că aceasta trebuie luată ca atare. Pentru mulți dintre noi, acest lucru nu e greu de înțeles.

„Israel” ca exemplu de continuitate biblică

Același principiu de bază se aplică și în cazul subiectului referitor la Israel. Iată câteva exemple din Epistola către Romani.

În Romani 9:4-5, Pavel enumeră opt daruri ale harului pe care Dumnezeu le-a oferit pentru totdeauna poporului israelit:

„Ei sunt israeliți, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Hristosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin!”

În aceeași scrisoare, în capitolul 15, versetul 8, Pavel spune că unul dintre motivele pentru care Isus a venit pe pământ este ca să confirme promisiunile făcute de Dumnezeu poporului evreu:

„Hristos a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credințioșia lui Dumnezeu și să întărească făgăduințele date părinților...”

De aceea Pavel a putut afirma atât de clar în Romani 11:28-29 că Dumnezeu nu Și-a respins poporul Israel și că darurile îndurării oferite poporului Său, ca și chemarea lor, sunt valabile pentru totdeauna, chiar și în Noul Testament:

„În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți, din pricina părinților lor. Căci lui

Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcute. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu, și după cum, prin neascultarea lor, ați căpătat îndurare acum...”

Sunt doar câteva afirmații, dar acestea sunt suficiente pentru a clarifica faptul că, în ce privește chemarea Israelului, darurile harului oferite acestuia și promisiunile pe care i le-a făcut Dumnezeu, nu există nicio îndoială: aceste chestiuni au continuitate de-a lungul întregii Biblii. În ce privește aceste chestiuni, nu există nicio întrerupere între Vechiul Testament și Noul Testament.

Pe baza acestor argumente introductive, ne vom începe studiul cu privire la națiuni având în minte următoarele întrebări:

1. Unde apar prima referire și ultima referire la națiuni în Scriptură?
2. Dacă luăm în considerare întreaga Biblie, subiectul națiunilor este unul ce dă dovadă de continuitate sau nu ?
3. În cele din urmă, ce concluzii putem trage din răspunsurile la aceste întrebări?

CAPITOLUL 2

Începutul și sfârșitul revelației biblice cu privire la națiuni

Unde este făcută prima mențiune cu privire la națiuni în Biblie? Dar ultima mențiune? Când adresez aceste întrebări în timpul prezentărilor și aștept răspunsuri, acestea sunt deseori similare. La prima întrebare, deseori primesc următorul răspuns: „În povestirea despre Turnul Babel” (Genesa 11), în timp ce răspunsul la a doua întrebare este, în general, următorul: „Undeva în cartea Apocalipsa”. Ambele răspunsuri sunt aproape de adevăr. Haideti să privim mai atent la acest lucru.

Întemeierea națiunilor pe baza legământului noahic

Prima mențiune a națiunilor în Biblie apare în Genesa 10. În acest capitol se vorbește despre cum un total de 70 de națiuni au apărut din descendenții celor trei fii ai lui Noe: Ham, Sem și Iafet. Numărul 70 are o semnificație specială în ebraică. Cifra 7 reprezintă perfecțiunea interioară, în timp ce 10 reprezintă perfecțiunea exterioară sau desăvârșirea. 10 luat de 7 ori sau 10 înmulțit cu 7 este o combinație între ambele dimensiuni. Astfel, 70 indică totalitatea națiunilor ce se trag din Noe.

*„AcesteasuntfamiliilefiilorluiNoe,dupăspițaneamuluiilor,dupăneamurilelor.
Și din ei au ieșit neamurile care s-au răspândit pe pământ după potop.”
(Genesa 10:32)*

Însă cel puțin la fel de importantă ca semnificația numerică este povestea a ceea ce a fost înainte de întemeierea națiunilor. Aceasta a fost precedată de potop – distrugerea tuturor vieților omenesti - și noul început de după potop. Acest început nou a fost caracterizat de numeroase promisiuni ale harului lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a promis lui Noe că nu va mai abate niciodată o asemenea judecată completă asupra omenirii. El a promis că va respecta și chiar va supraveghea legile naturii pentru a avea grijă de oameni.

„Cât va fi pământul, nu va înceta sămănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea!” (Genesa 8:22)

Dumnezeu a pecetluit aceste promisiuni pline de har și bunătate prin curcubeu, ca semn al legământului Său.

„Și Dumnezeu a zis: «Iată semnul legământului pe care-l fac între Mine și voi și toate viețuitoarele care sunt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci: curcubeul Meu, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ.»” (Genesa 9:12-13)

Astfel, întemeierea națiunilor s-a bazat pe dragostea și bunătatea lui Dumnezeu, manifestate prin legământul noahic, care este un legământ etern al harului.

Vindecarea națiunilor din perspectiva eternității

Sfârșitul relatării, după cum ni se arată, se găsește în ultimul capitol al ultimei cărți din Biblie. Aici ni se dau ultimele detalii pe care Biblia ni le descoperă cu privire la vârsta veșnică, adică vârsta cerului nou, a pământului nou și a noului Ierusalim care va coborî din cer pe pământ. Așadar, în acest context, citim următoarele lucruri despre națiuni (Apocalipsa 22:1-2):

„Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieței cetății și pe cele două maluri ale râului era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor.”

În cartea Apocalipsa sunt numeroase pasaje care fac referire la națiuni, împărați (conducători) și grupuri (anticreștine) de națiuni. Conducerea supremă anticreștină este numită „curva Babilonului”, aceasta fiind înzestrată cu o frumusețe seducătoare și cu bogăție. Aceste pasaje conțin numeroase descrieri dramatice ale bătăliei și judecății.

Cu toate acestea, ultimul lucru care ni se spune cu privire la națiuni, cu adevărat ultimul lucru, este complet diferit: acest pasaj vorbește despre viață și vindecare. Acesta ne oferă o imagine a păcii și bunăstării prin povestea copacului aflat la malul râului vieții și ale cărui frunze sunt folosite pentru vindecarea națiunilor. Se pot spune multe lucruri despre simbolistica imaginilor folosite aici. Imaginea copacului ne amintește de cei doi copaci din Eden. Ceea ce a început cu crearea a doi oameni se încheie acum cu vindecarea mai multor națiuni. Aici, Biblia încheie un cerc. După cum ni se arată, istoria mântuirii ajunge la concluzie.

Începutul și sfârșitul istoriei națiunilor: dragostea lui Dumnezeu!

Aici este cât se poate de clar punctul-cheie. Primul și ultimul lucru pe care Biblia ni le spune despre națiuni: Dumnezeu iubește națiunile! El vrea să le binecuvânteze. El vrea să se asigure că acest lucru se va întâmpla, începând cu legământul noahic și încheindu-se cu copacul vieții.

Așa cum putem afirma cu siguranță biblică faptul că fiecare persoană e creată după chipul lui Dumnezeu, având astfel o demnitate individuală intrinsecă ce-i permite să înțeleagă că e iubită de Dumnezeu, putem spune și că același lucru e valabil în cazul națiunilor: Dumnezeu iubește fiecare națiune! Dumnezeu a creat o numeroasă varietate de forme de exprimare individuale a asemănării cu El, prețuind și iubind fiecare dintre aceste forme de exprimare. Același lucru e valabil în cazul formelor colective de exprimare a asemănării cu El. Fiecare națiune are propria personalitate colectivă, propria mentalitate, propriul temperament colectiv și propria creativitate colectivă. Dumnezeu biblic este în același timp atât Dumnezeul microcosmosului, cât și Dumnezeul macrocosmosului. Dumnezeul Bibliei este Creatorul și Dumnezeul fiecărei persoane, dar și Creatorul și Dumnezeul fiecărei națiuni.

Astfel, aceasta este baza și scopul declarat al planului de mântuire stabilit pentru națiunile lumii: dragostea lui Dumnezeu, providența Lui plină de har și legământul Său simbolizat de curcubeu, dar și promisiunea Lui referitoare la copacul vieții.

Consider că e foarte important să subliniem acest adevăr fundamental ce reiese în urma analizei noastre. Pe parcursul acestui studiu, vom fi nevoiți să ne confruntăm cu judecata și tragedia. Uneori, în cercurile creștine, întâlnesc ceva ce nu poate fi descris decât ca o secretă (ca să nu mai spunem înfiorătoare) încântare în a anunța judecata lui Dumnezeu.

Acest lucru nu se potrivește caracterului lui Dumnezeu. El niciodată nu judecă din plăcere și fără scop: pe cât posibil, orice judecată e folosită pentru a conduce spre pocăință. Cu toate acestea, într-o zi va sosi ultima judecată a lui Dumnezeu. Această judecată va fi definitivă. După cum vom vedea, aceasta li se va adresa atât indivizilor, cât și națiunilor. Cu toate acestea, pe cât posibil, nimic nu-și dorește mai mult Dumnezeu pentru indivizi și națiuni decât ca aceștia să-I accepte dragostea, bunătatea și îndurarea. El vrea ca ei să renunțe la rău și să-și contureze adevărul în conformitate cu dragostea și îndurarea pe care le-au primit din partea Lui.

CAPITOLUL 3

Rolul Israelului în planul de salvare a națiunilor

Pentru a înțelege care este rolul Israelului în planurile lui Dumnezeu de a binecuvânta națiunile, trebuie să ne întoarcem la partea de început. Capitolele 8 și 9 din Genesa vorbesc, în mare parte, despre legământul noahic. Apoi, în capitolul 10 se vorbește despre întemeierea națiunilor din urmașii lui Noe. Timp de mai multe generații, națiunile au trăit sub îngrijirea plină de bunătate a lui Dumnezeu, și L-au preamărit pentru acest lucru. Însă apoi, la un moment dat, au simțit că e momentul potrivit să-și ia soarta în propriile mâini, iar astfel ajungem la povestirea biblică despre Turnul Babel din Genesa 11.

Turnul Babel

În povestirea despre Turnul Babel, națiunile se întorc în masă împotriva lui Dumnezeu și a planurilor și scopurilor Lui bune pentru ei. Până atunci, se pare că toate națiunile au trăit împreună în înțelegere. Toate vorbeau o singură limbă. Acestea prosperaseră și se înmulțiseră sub binecuvântarea legământului noahic. Chiar dacă deveniseră prospere și puternice, în loc să-I mulțumească lui Dumnezeu și să-L preamărească pentru această binecuvântare, națiunile au căzut pradă mândriei și s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și poruncilor Lui, pe care le-au considerat, în mod greșit, ca fiind împovărătoare. Ceea ce s-a întâmplat la nivel individual în grădina Edenului se repeta acum la nivel colectiv, cu o asemănare uimitoare, în cadrul evenimentelor petrecute la Turnul Babel.

„Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte. Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Șinear; și au descălecat acolo. Și au zis unul către altul: «Haidem! să facem cărămizi și să le ardem bine în foc.» Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. Și au mai zis: «Haidem! să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului!» Domnul S-a coborât să vadă cetatea și turnul pe care-l zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: «Iată, ei sunt un singur popor și toți au aceeași limbă; și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând. Haidem! să Ne coborâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora!» Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să zidească cetatea. De aceea cetatea a fost numită Babel, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ, și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului.”

„Duhul babilonian” în istoria națiunilor

Toate națiunile s-au adunat pline de mândrie, sfidare și răzvrătire pentru a-și declara independența față de Dumnezeu. Acestea și-au luat destinul în propriile mâini, alungându-L pe Dumnezeu cu o atitudine ce aduce a ură. L-au alungat pe același Dumnezeu care le-a binecuvântat generații la rând, care se îngrijea de bunăstarea lor. Națiunile au vrut să construiască un monument folosindu-se de propriul geniu creator, de propria determinare și de propria voință. Au renunțat la atitudinea plină de recunoștință și mulțumire față de ceea ce li se pregătise conform binecuvântării date de Dumnezeu, devenind excesiv de lacomi, plini de un aer de superioritate și fiind aroganți față de Dumnezeul lor. Națiunile au căzut sub stăpânirea duhului babilonian, un duh demonic care i-a determinat să se străduiască să aibă realizări remarcabile, dar fără ajutorul lui Dumnezeu, fiind astfel realizări împotriva lui Dumnezeu.

Acest duh babilonian, duhul mândriei și al răzvrătirii, rămâne activ și în prezent. Până acum, acesta simbolizează ideologii anticreștine și împotrivoare lui Dumnezeu, dar și puteri mondiale care sunt conduse de un duh de mândrie și de răzvrătire. Fiind de naționalitate germană, pot spune că numai națiunea mea a suferit din cauza a două forme ale acestei ideologii: varianta fascistă, sub conducere nazistă, și varianta comunistă, care a ținut jumătate din Germania

(Germania de Est), cu puterea sa vicioasă sub egida lui Stalin, după cel de-al Doilea Război Mondial. Culorile ideologice se schimbă de-a lungul timpului, dar ideologia fundamentală și inspirația demonică din spatele acesteia sunt aceleași.

Majoritatea puterilor mondiale din trecut au fost susținute de acest duh, iar Israelul a avut de-a face cu acesta în repetate rânduri de-a lungul istoriei sale: babilonienii, perșii, grecii, romanii. Biserica din timpul Evului Mediu avea și ea caracteristici ale duhului babilonian. Ideologiile și grupările moderne sunt și au fost în pericol, începând cu iluminismul umanist, până la comunism și fascism, de la capitalismul neînfrânat, până la islamismul radical (original). Toate aceste puteri și mișcări sunt pătrunse în diferite feluri de acest duh babilonian al mândriei și răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu și a poruncilor Sale. Biblia procește că această tendință va ajunge la nivelul națiunilor și al puterilor mondiale, culminând cu un final anti-creștin înainte de ultima judecată – vezi Apocalipsa 19 – împotriva „curvei Babilonului” și a duhului pe care îl reprezintă. Această judecată finală ce se va abate asupra „Babilonului” merge mână în mână cu (a doua) venirea lui Mesia și apusul împărăției mesianice, cu capitala la Sion, după cum a fost prezis cu o precizie și o claritate uimitoare de către psalmist, sub inspirația Duhului Sfânt (Psalmi 2):

„Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală, și domnitorii se sfātuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său, zicând: «Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!» Cel ce șade în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei. Apoi, în mânia Lui le vorbește și-i îngrozește cu urgia Sa, zicând: «Totuși, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt.» «Eu voi vesti hotărârea Lui» – zice Unsul - «Domnul Mi-a zis: «Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut. Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire! Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier și le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.» Acum, dar, împărați, purtați-vă cu înțelepciune! Luați învățătură, judecătorii pământului! Slujiți Domnului cu frică și bucurați-vă, tremurând. Dați cinste Fiului, ca să nu Se mânie, și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți câți se încred în El!”

Răspunsul lui Dumnezeu la răzvrătirea babiloniană

Cum a reacționat Dumnezeu față de această primă manifestare, acest punct de plecare și această apariție a duhului babilonian? Care a fost răspunsul Lui? Dacă privim mai atent la evenimente și la context, vom vedea că au fost trei reacții – o reacție de judecată și una plină de îndurare:

1. Dumnezeu le-a încurcat limbile (Genesa 11:7)
2. Dumnezeu i-a împrăștiat pe tot pământul (Genesa 11:8)
3. Dumnezeu l-a chemat pe Avraam (Genesa 12:1-3)

Acum, haideți să analizăm mai atent asemănările dintre ceea ce s-a întâmplat în grădina Edenului și evenimentele petrecute la Turnul Babel. Într-o anumită măsură, evenimentele care s-au petrecut la nivel individual în Eden s-au repetat la nivel colectiv, adică al națiunilor, la Turnul Babel.

În grădina Edenului, Adam și Eva au cedat ispitei șarpelui deoarece acesta s-a folosit de mândria lor („veți fi ca Dumnezeu”, Genesa 3:5). Răspunsul lui Dumnezeu – două reacții de judecată și una de îndurare:

1. I-a alungat din grădina Edenului, lăsându-i pradă păcatului și morții (Genesa 3:23ff)
2. I-a blestemat pe fiecare în parte, conform genului fiecăruia, atât pe bărbat, cât și pe femeie (Genesa 3:16-20)
3. Le-a promis lor și urmașilor lor că în viitor le va trimite un mântuitor (Genesa 3:15)

Lucrul uimitor în ambele cazuri e faptul că, în ciuda căderii omului și a judecării sale, Dumnezeu pregătea deja o cale spre mântuire. La nivel individual, aceasta era promisiunea trimerii unui „Fiu” – Mesia și Mântuitorul. La nivel colectiv, adică cel al națiunilor, era vorba de chemarea lui Avraam, iar, în legătură cu aceasta, chemarea unică a poporului evreu, așa cum e prezentată în Genesa 12:1-3:

„Domnul zise lui Avraam: «Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam

mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.»”

Israel și națiunile: chemate să fie o binecuvântare reciprocă

Lucrul important în acest caz este să înțelegem principalul motiv pentru care l-a chemat pe Avraam: El încă mai dorește să binecuvânteze națiunile!!! El încă face apel la națiuni, care s-au răzvrătit pline de mândrie împotriva Lui, să se încreadă în El. El tot iubeste națiunile, dar trebuie să le impună o condiție: acestea nu pot primi din nou binecuvântarea Sa decât dacă sunt dispuse să renunțe la mândria lor, sau, altfel spus, să accepte și să „binecuvânteze” alegerea lui Dumnezeu, adică pe poporul ales de El (Genesa 12:3a).

Acceptarea umilă a acestei alegeri ar însemna, în același timp, acceptarea chemării unice a acestui popor (să fie o binecuvântare pentru omenire), dar și importanța unică a ținutului pe care Dumnezeu l-a rezervat pentru Avraam și urmașii lui. Acești trei factori sunt legați inseparabil în cadrul chemării inițiale adresate lui Avraam (Genesa 12:1-3), lui Isaac (Genesa 26:3-5) și lui Iacov (Genesa 28:13-14):

1. Nașterea națiunii
2. Ținutul
3. Misiunea Israelului

În Romani 11:29 scrie: „Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută”, făcându-se referire la chemarea și darurile inițiale. Când scrie în Romani 15:8 că Hristos a venit pe pământ prima dată pentru ca să fie împlinite promisiunile făcute patriarhilor, se face referire la chemarea și promisiunile inițiale. Acceptarea acestor trei promisiuni, pecetluite prin legământul avraamic (Genesa 15:18) și confirmate de către Pavel (Romani 11) și Isus (Romani 15:8), ca dar de binecuvântare pentru omenire – aceasta este condiția pe care trebuie să o împlinească națiunile pentru a primi din nou binecuvântarea lui Dumnezeu. Acest „mishpacha”, această familie, acest clan, trib sau această națiune care binecuvântează Israelul va fi binecuvântată de Cel

Israel, națiunile și valea judecării

Atotputernic. Pe de altă parte, unitățile colective care se încapățânează să nu renunțe la mândrie, orgoliu și răzvrătire, vor fi supuse în continuare judecării și blestemului lui Dumnezeu.

Astfel, se stabilește baza pentru planul de mântuire: Israelul e provocat, pe baza Torei, adică a poruncilor lui Dumnezeu transmise Israelului prin Moise, să asculte vocea lui Dumnezeu și să respecte poruncile Sale (vezi Deuteronomul 28). Națiunile lumii sunt provocate să recunoască alegerea lui Dumnezeu și chemarea Israelului cu smerenie, recunoștință și venerație. La nivel colectiv, acest lucru face un rezumat al mesajului de bază transmis în Vechiul Testament. Deuteronomul 28 (pentru Israel) și Genesa 12 (pentru națiuni) au fost cele două mesaje centrale ale tuturor profeților din Vechiul Testament.

Mai departe, s-au dezvoltat treptat două teme principale: a) promisiunea venirii lui Mesia și b) încheierea unui parteneriat între credincioșii (în Mesia) din Israel și credincioșii din rândul națiunilor. Acesta a devenit principalul mesaj al Noului Testament, dar fără a contesta, a reinterpretat sau a anula bazele din Vechiul Testament pentru întocmirea planului de mântuire al lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 4

Israelul în Noul Testament

Unii creștini cred că în Noul Testament nu scrie nimic despre „Israel”. Acest lucru nu este adevărat. Acei creștini care recunosc faptul că Noul Testament face referire la subiectul „Israel” sunt împărțiți în trei categorii. Cei din primul grup pot cita o mulțime de versete biblice în care se proorocește despre judecata ce se va abate asupra Israelului. Cei din al doilea grup pot cita o mulțime de versete în care se spun lucruri bune despre Israel. Cei din al treilea grup sunt atât de derutați de aceste lucruri, încât nu se pot decide din care tabără să facă parte.

Pe scurt, primele două categorii au amândouă argumente solide pentru a-și susține poziția adoptată. În Biblie scrie mult despre judecata lui Dumnezeu abătută asupra poporului evreu, dar vorbește clar și despre loialitatea Lui neclintită și despre faptul că promisiunile pe care le-a făcut Israelului rămân în picioare. Cum se potrivesc aceste lucruri?

Cheia înțelegerii biblice a Israelului: legămintele încheiate de Dumnezeu cu Israelul

Am dedicat o carte întreagă acestei chestiuni („Gottes Weg mit Israel” [n.tr. „Calea lui Dumnezeu pentru Israel”] publicată de Asaph-Verlag). Vom prezenta aici succint punctele principale:

Din ce am înțeles eu, Dumnezeu a încheiat cu poporul evreu patru legăminte majore: legământul avraamic (Genesa 15), legământul sinaitic (care ajunge

la punctul culminant în Deuteronomul 28), legământul referitor la Mesia (2 Samuel 7) și noul legământ (Ieremia 31, Ezechiel 36 etc.). În ce privește judecata și promisiunea, ne interesează legământul avraamic și cel sinaitic.

Legământul avraamic este unul unilateral, etern și necondiționat. Este un legământ al îndurării pentru care este responsabil numai Dumnezeu. În acest legământ sunt pecetluite chemarea și promisiunile făcute inițial lui Israel, așa cum le-au fost oferite patriarhilor (vezi mai sus). Numai Dumnezeu e Cel care garantează împlinirea acestor promisiuni, indiferent de comportamentul Israelului. Pe baza acestui legământ, Pavel a putut face o afirmație radicală (Romani 11:28-29):

„În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți, din pricina părinților lor. Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.”

E important să deosebim acest legământ de cel sinaitic, care le-a fost oferit copiilor lui Israel sub conducerea lui Moise. Spre deosebire de legământul avraamic, acesta este unul bilateral, condiționat și, după cum vom vedea, are o durată limitată. În Deuteronomul, celei de-a doua generații de copii a lui Israel, care rătăcise între timp 40 de ani prin pustiu, i s-a prezentat un contract: *„Dacă vei asculta de glasul Domnului Dumnezeului tău păzind și împlinind toate poruncile Lui... Iată toate binecuvântările care vor veni peste tine...”* (vezi Deuteronomul 28:1-2). De asemenea: *„Dar dacă nu vei asculta de glasul Domnului Dumnezeului tău, dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate poruncile Lui... iată toate blestemele care vor veni peste tine...”* (Deuteronomul 28:15).

Luete împreună, ambele legăminte alcătuiesc temelia pentru toate profețiile ulterioare referitoare la Israel, atât din Vechiul, cât și din Noul Testament. Ambele testamente sunt în continuitate și urmăresc aceeași linie: dacă Israelul nu Îl ascultă, Dumnezeu trebuie să-l judece, dar numai într-o anumită măsură. Chemarea Sa fundamentală și promisiunile Sale inițiale făcute Israelului nu vor fi afectate de acest lucru pe baza legământului avraamic. De aceea, absolut toți prorocii, pe lângă prorociile adesea detaliate referitoare la judecată, încheie într-o notă optimistă, oferindu-i Israelului o viziune a speranței. Se poate observa că toate versetele din Noul Testament referitoare la judecata și salvarea Israelului urmăresc acest tipar fundamental, în timp ce versetele referitoare la salvare au, de obicei, un caracter escatologic.

Exemple în Noul Testament

Următorul exemplu este unul tipic din rândul învățăturilor lui Isus privitoare la vremurile din urmă (Luca 21:20, 24):

„Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape... Vor cădea sub ascuțișul sabiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de Neamuri, până se vor împlini vremurile Neamurilor.”

În primul rând, Isus vorbește despre distrugerea Ierusalimului și despre împrăștierea evreilor în toată lumea. El precizează exact circumstanțele în care va avea loc această distrugere, oferindu-le contemporanilor Săi instrucțiuni clare despre cum să se comporte atunci când se va întâmpla acest lucru. După numai 40 de ani, majoritatea celor din Biserica Primară I-au urmat sfatul întocmai, iar, pe baza avertismentului profetic al lui Isus, au putut profita de o porțiță de scăpare pentru a fugi din Ierusalim, traversând Iordanul pentru a ajunge în Pella, situat în actuala Iordanie. După înăbușirea celor două revolte evreiești din anii 70-73 și 135 d.H., majoritatea cetățenilor evrei au fost împrăștiați cu adevărat prin toată lumea, până la capătul pământului.

E important faptul că, în cadrul profeției Sale cu privire la judecată și la împrăștierea în toată lumea, Isus citează din Vechiul Testament, mai exact, un verset din Deuteronomul 28:64:

„Domnul te va împrăștia printre toate neamurile, de la o margine a pământului până la cealaltă.”

Privind mai îndeaproape la cele peste 50 de versete în care Dumnezeu vorbește prin intermediul lui Moise despre ce se va întâmpla dacă Israelul nu se supune, putem vedea că anunțurile privitoare la judecată devin tot mai severe. Amenințarea la care am făcut referire mai sus se găsește chiar la sfârșitul listei. Împrăștierea evreilor în toată lumea este cea mai aspră pedeapsă cu care au fost amenințați pe baza legământului sinaitic. Chiar la aceasta face referire Isus în Luca 21:24, spunând că se va împlini în viitor (ul apropiat), dar numai pentru o perioadă limitată! PÂNĂ...

„Vor cădea sub ascuțișul sabiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de Neamuri, până se vor împlini vremurile Neamurilor.” (Luca 21:24)

Aici, Isus precizează un moment decisiv – o schimbare a norocului pentru poporul evreu și pentru Ierusalim. El proroceste apusul unei noi ere în care se va sfârși domnia ne-evreilor din Ierusalim, acesta ajungând iar sub puterea evreilor. Acest lucru se potrivește și cu cele prezise de Moise: când Israelul va fi împrăștiat până la marginile pământului, va veni o vreme în care Dumnezeu îi va aduna din nou pe evrei (Deuteronomul 30:4-5):

„Chiar dacă ai fi risipit până la cealaltă margine a cerului, chiar și de acolo te va strânge Domnul Dumnezeuul tău și acolo Se va duce să te caute. Domnul Dumnezeuul tău te va aduce în țara pe care o stăpâneau părinții tăi și o vei stăpâni; îți va face bine și te va înmulți mai mult decât pe părinții tăi.”

Ultima promisiune referitoare la salvare se bazează din nou pe legământul avraamic.

Mai găsim această legătură dintre judecată și îndurare și în alte versete din Noul Testament. Matei relatează următoarea afirmație făcută de Isus, tot în contextul învățăturilor Sale despre vremurile din urmă. În contextul celei de-a doua veniri a Sale, El impune o condiție pentru întoarcerea Lui, anume, aceea de a fi întâmpinat de către locuitorii Ierusalimului în calitate de Mesia (Matei 23:39):

„Căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!»”

Aici, vedem din nou cum expresia „până când” este folosită cu caracter apocaliptic.

La fel, putem lua în considerare următoarea afirmație a lui Pavel din Romani 11:25-26:

„Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ține până va intra

numărul deplin al Neamurilor. Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: «Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov...»”

Altfel spus, (sau pentru a parafraza) de îndată ce marea trimitere și-a atins scopul printre națiuni, atunci „tot Israelul” va ajunge să creadă în Mesia Isus. Metaforicele „ramuri ce au fost tăite” vor fi altoite din nou la măslinul bun din care provin. Aceasta deoarece, în ciuda nesupunerii lor și a judecăților temporare, aceste ramuri rămân în continuare „iubiți din pricina părinților lor” (Romani 11:28), adică de dragul lui Avraam, Isaac și Iacov, cei cu care Dumnezeu a încheiat unilateralul și eternul Său legământ al îndurării.

În toate aceste exemple, vedem același tipar care se regăsește peste tot în Scriptură. Toate versetele referitoare la judecată se bazează pe nesupunerea evreilor și pe consecințele rezultate din legământul sinaitic. Toate versetele referitoare la mântuirea supremă și toate promisiunile eterne se bazează pe necondiționatul și mereu validul legământ avraamic. În cele din urmă, legământul avraamic include și promisiunea că Israelul Îl va primi pe Mesia, dar și încheierea unui nou legământ cu Israelul, după cum putem citi în Romani 11:25ff, din perspectivă nou-testamentară (făcându-se referire la citate importante din Vechiul Testament). După cum am afirmat mai devreme, atât Vechiul, cât și Noul Testament prezintă o continuitate în acest sens.

„Fraților, ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor. Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: «Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele.»” (Romani 11:25-27)

Care legământ este înlocuit de noul legământ?

În încheiere, adresăm o întrebare importantă: care legământ este înlocuit de noul legământ? Care dintre ele este vechiul legământ? Legământul avraamic? Legământul sinaitic? Ambele?

Dacă citim Ieremia 31 sau Evrei 8, răspunsul este cât se poate de clar: vechiul legământ ce va fi înlocuit de noul legământ este legământul sinaitic și nu cel avraamic!

Jeremia 31:31-33: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul. Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și eu voi fi Dumnezeu lor...”

Evrei 8:6-9: „Dar, acum, Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă cu cât legământul al cărui mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune. În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea. Căci, ca o muștrare a zis Dumnezeu lui Israel: <Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou; nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul.>” Aici, autorul epistolei Evrei citează din Jeremia 31:31-33.

Cine observă acest lucru înseamnă că a înțeles care a fost punctul de plecare și fundamentul istoriei mântuirii oferite de Dumnezeu în ce privește Israelul și națiunile. Acest fundament este valabil în prezent și așa va rămâne mereu.

Lucrul esențial pentru noi și pentru generația noastră este că e cât se poate de clar că trăim într-un moment de răscruce din istorie, prorocit în Biblie: poporul evreu este adunat din toate națiunile pământului (Jeremia 31:1ff). Ierusalimul revine treptat sub conducerea poporului evreu (Luca 21:24). Ținutul rodește, orașele sunt reconstruite și repopulate, iar agricultura cunoaște o dezvoltare extraordinară (Ezechiel 36:1ff). În scurt timp, „tot Israelul” va fi mântuit (Romani 11:26), iar locuitorii Ierusalimului îl așteaptă și îl recunosc pe Isus ca fiind Mesia al lor (Matei 23:39).

Lucrul important pe care trebuie să-l remarcăm acum este faptul că Noul Testament spune destul de multe despre „Israel”. Unele lucruri pot părea contradictorii, dar pot fi identificate și înțelese în contextul celor două legăminte – cel avraamic și cel sinaitic – fiind în strânsă legătură cu Vechiul Testament.

CAPITOLUL 5

Națiunile în Noul Testament

Dacă deja este mult prea dificil pentru creștinii care citesc Biblia să descopere „Israelul” în Noul Testament, atunci cu siguranță este și mai greu să descopere „națiunile” în Noul Testament - cu excepția mării trimiteri. Pentru mine a fost un proces lung pentru a ajunge să recunosc legăturile ce urmează să le prezint.

În primul rând, este o descoperire extraordinară din perspectiva eternității că, potrivit celor scrise în Apocalipsa 22, ultimul capitol al Bibliei, națiunile vor exista. Unele lucruri, precum căsnicia, nu vor mai exista, dar națiunile vor exista. Acest aspect ridică numeroase semne de întrebare. Vor exista toate națiunile sau numai unele dintre ele? Dacă vor exista numai unele dintre ele, care anume vor fi acestea și care nu vor exista? Oare Germania va fi una dintre ele? Oare țara ta va fi una dintre ele? Îți pasă de lucrul acesta?

Matei 25:31ff și Pilda samariteanului milostiv

Pilda judecății națiunilor din Matei 25:31ff are un rol important în ceea ce privește cele scrise în Apocalipsa 22 și în Genesa 12.

În mod tradițional, interpretarea acestei pilde este similară cu cea a samariteanului milostiv. Credinciosului i se cere să-i pese de cel de lângă el. Mesajul central este acesta: „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși”. Aceasta este una dintre cele mai importante învățături ale Noului Testament.

Totuși, dacă citim fiecare dintre aceste pilde, nu putem să nu observăm că deși au multe lucruri în comun, există și diferențe semnificative între acestea două:

- Pilda samariteanului milostiv este povestea unui individ. Pilda judecății națiunilor privește în mod clar națiunile.

- În pilda samariteanului milostiv nu există niciun indiciu legat de momentul în care se petrece scena. Pilda judecății națiunilor, în mod evident, va avea loc când se va întoarce Domnul.

Unii nu țin cont atât de mult de aceste diferențe. Totuși, pentru subiectul nostru, aceste detalii sunt foarte importante.

Matei 25:31ff și contextul din Matei 23-25

Versetele de la sfârșitul capitolului 23 din Matei și până în capitolul 25 vorbesc despre un subiect principal: viitorul. Ca să fiu mai exact, capitolele acestea acoperă perioada dintre prima și a doua venire a lui Hristos, de exemplu, vremurile de pe urmă într-un sens mai restrâns și unul mai larg. Mulți teologi au căzut de acord că vremurile de pe urmă, într-un sens mai larg, încep odată cu evenimentele Rusaliilor. Rămâne subiect de discuție, dintr-o perspectivă biblică, momentul în care încep vremurile de pe urmă într-un sens mai restrâns.

Am discutat despre acest subiect într-o altă carte („Times of Restoration”, [n.tr. „Vremuri de restaurare”] publicată de CVK- Lübeck), astfel că nu doresc să intru în detalii. Ceea ce este clar pentru mine, totuși, este faptul că apariția simultană a străngerii evreilor și restaurarea Israelului, în legătură cu creșterea fără precedent a mișcărilor de trezire globale în rândul creștinilor și mișcarea dinamică, unică înspre împlinirea mării trimiteri, reprezintă un șir de evenimente care împlinesc anumite criterii biblice, care justifică presupunerea că a doua venire a lui Hristos este aproape.

Mare parte din pasajul la care am făcut referire mai sus (sfârșitul capitolului 23 și până la sfârșitul capitolului 25) vorbește despre aceste vremuri, indiferent cât de mult vor mai dura, și cred că se referă la vremurile în care noi trăim.

Dacă, având acest context, ne uităm mai îndeaproape la cele trei pilde din Marcu 25, ne vom da seama că toate trei vorbesc despre vremurile de pe urmă. Cele trei pilde vorbesc despre întâlnirea cu Domnul când se va întoarce. Acesta este lucrul pe care îl au în comun cele trei pilde. Totuși, deși au acest lucru în comun, între acestea există și mari diferențe. Dacă privim mai îndeaproape vedem că se adresează la trei grupuri diferite. La întoarcerea Sa, Domnul va apărea înaintea fiecăruia dintre aceste trei grupuri într-un mod diferit.

- În Pilda celor zece fecioare, Isus se întoarce ca Mire. Aici, El apare înaintea

Miresei, și anume Biserica. Acest lucru este indicat și de semnificația cifrei zece, număr care se referă la un colectiv (de exemplu: în religia evreiască este nevoie de zece bărbați pentru a forma un „minyan” sau o congregație). Totuși, odată cu venirea lui Isus vine și judecata Bisericii. O parte din Biserică este respinsă, o parte este primită. Criteriul decisiv pentru această judecată ține de modul în care Biserica a avut grijă de uleiul din candelă - simbolul Duhului Sfânt.

- În Pilda talanților, Isus se întoarce ca Domn și Stăpân. El se întoarce la robii Săi, la fiecare în parte. Din nou, este vorba despre o judecată. Doi sunt primiți, iar unul este respins. Criteriul decisiv pentru această judecată a individului este ceea ce am făcut cu talanții care ne-au fost încredințați.

- Pilda judecății națiunilor se referă, de asemenea, la revenirea lui Hristos. De data aceasta, El nu vine ca Mire, nici ca Stăpân, ci ca Rege și Judecător al națiunilor. Acestea constituie al treilea grup țintă în contextul revenirii Sale. Criteriul decisiv pentru judecata națiunilor este mila pe care am arătat-o față de „acești foarte neînsemnați frați ai Mei”.

Pe lângă indiciile din cartea Apocalipsa, Evanghelia după Matei ne oferă și mai multe dovezi că națiunile încă sunt importante pentru Dumnezeu în vremurile Noului Testament. Dorința Lui de a binecuvânta națiunile este una continuă. Putem să presupunem că dorința Lui a rămas aceeași - de exemplu: a recunoaște și a accepta în smerenie chemarea unică pe care Dumnezeu a dat-o poporului evreu.

Pe baza acestei presupuneri, putem să afirmăm că „acei foarte neînsemnați frați ai lui Isus” sunt evreii, în mod special evreii care nu L-au recunoscut încă pe Isus ca Mesia. Această observație este susținută de modul în care, în Matei 11, Isus îl compară pe Ioan Botezătorul și pe ceilalți credincioși ai Vechiului Testament cu ucenicii care au venit la credința în El:

„Pe când se duceau ei, Isus a început să vorbească noroadelor despre Ioan: «Ce ați ieșit să vedeți în pustiu? O trestie clătinată de vânt? Dacă nu, atunci ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraților. Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun, și mai mult decât un proroc; căci el este acela despre care s-a scris: ‚Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu care Îți va pregăti calea înaintea Ta.’ Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el.»” (Matei 11:7-11)

Israel și națiunile în cadrul istoriei Bisericii

Înainte să continuăm, aș vrea să ridic o întrebare care m-a preocupat foarte mult și continuă să mă preocupe: De ce, ca și creștini reformați, și în mod deosebit ca și creștini evanghelici, ne este atât de greu să înțelegem că pe lângă dimensiunea lucrării de răscumpărare individuale a lui Dumnezeu există și o dimensiune colectivă? Trei gânduri legate de acest aspect:

Promisiunile lui Dumnezeu pentru „întreg Israelul” rămân valabile pentru mulți

Încă din perioada părinților Bisericii, de exemplu din secolul al II-lea până în secolul al V-lea, Biserica a negat că Israelul ar avea o importanță de durată înaintea lui Dumnezeu. Era o învățătură obișnuită cum că Biserica a înlocuit Israelul o dată pentru totdeauna („teologia înlocuirii”).

De la Augustin până la Luther, și până la tânărul Karl Barth (care mai târziu și-a schimbat părerea), „taina” lui Pavel din Romani 11:25ff era pur și simplu greu de crezut, și anume, că „întreg Israelul” va fi mântuit. Fiecare evreu în parte? Da. Dar întreaga națiune? E imposibil! Mulți credincioși, învățători ai Scripturii și teologi se confruntă cu aceeași problemă.

Această problemă apare de obicei din cauza nesiguranței de a înțelege diferite trăsături ale legământului avraamic și legământului sinaitic: legământul

avraamic este veșnic și legământul sinaitic nu este veșnic. La timpul hotărât de Dumnezeu va fi înlocuit de noul legământ (Romani 11:25-27):

„Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor. Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: «Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele.»”

Evreii au avut parte de nenumărate necazuri, respingeri, persecuție, moarte în așa-zisa Europă „creștină” timp de peste 1.500 de ani, culminând cu Holocaustul. Principalii vinovați pentru persecutarea evreilor au fost creștinii și bisericile creștine din Europa. Există studii care au descoperit, că pe parcursul acestor 1.500 de ani, au fost uciși la fel de mulți evrei ca și în timpul Holocaustului: milioane. Unul dintre principalele motive care au cauzat acest lucru au fost învățăturile teologice problematice din perioada Părinților Bisericii care au trasat calea pentru mai multe generații ale Bisericii Europene și care au repercursiuni chiar și în zilele noastre.

Unde nu a existat viziunea promisiunilor lui Dumnezeu pentru „întreg Israelul”, aceasta nu a fost văzută ca și criteriu permanent și valid al binecuvântării sau blestemului lui Dumnezeu în ce privește națiunile. Această revelație a fost clasificată ca „discontinuitate”, ca aparținând Vechiului Testament, pierzându-și relevanța pentru prezent și viitor, de exemplu, fără relevanță în Noul Testament.

„Schimbarea constantiniană” și împărăția de o mie de ani

Acestei „lacune” i s-a mai adăugat încă una. Augustin, unul dintre cei mai importanți părinți ai Bisericii și teologi ai Bisericii Răsăritene (ex.: Biserica Romano-Catolică în comparație cu Biserica Ortodoxă din Europa de Est) a vorbit în cartea sa, „Despre Cetatea lui Dumnezeu” despre un catastrofal moment decisiv. El a afirmat că victoria creștinismului în Imperiul Roman (începând cu împăratul Constantin la începutul secolului al IV-lea) anunță „împărăția de o mie de ani” despre care vorbește Biblia.

Unele dintre consecințele teologiei înlocuirii sunt prezentate de către Augustin: Israelul a fost înlocuit de Biserică. Mesia a fost înlocuit de Papa și

Ierusalimul a fost înlocuit de Roma. Și mai mult, promisiunile împărăției lui Mesia nu mai sunt păstrate pentru viitor - perioada ce urmează după a doua venire a lui Isus - ci se aplică prezentului. Acesta a fost principalul motiv pentru care Biserica Catolică medievală și-a însușit caracteristici ideologice, dictatoriale și militante. Obiectivul era să înființeze Paradisul pe pământ fără Mesia și fără Sionul răscumpărat (Israel, Ierusalim).

Una dintre consecințele acestui fapt au fost nenumăratele războaie și conflicte ale Evului Mediu, în numele creștinismului. Aceste lucruri nu s-au încheiat peste tot în urma reformei. Aici intră și Războiul de Treizeci de Ani, din 1618-1648, în care a murit o treime din populația Europei Centrale- și aceasta s-a întâmplat în urma unui conflict între statele și conducerea catolice și protestante.

O consecință a acestui lucru au fost nenumăratele războaie și conflicte din Evul Mediu, purtate în numele creștinismului. Acestea nu au încetat automat, pretutindeni după Reformă. Nu trebuie să ne gândim decât la dezastruosul Război de 30 de ani desfășurat între 1618-1648, în care aproape o treime din populația Europei Centrale a fost ucisă – și aceasta într-un conflict între statele catolice și protestante și conducătorii acestora.

Moștenirea pietismului

În ciuda acestui context, a fost ceva absolut de înțeles, ca să nu mai spunem și corect din punct de vedere spiritual și istoric, că mișcările pietiste de trezire desfășurate din secolul al XVI-lea și până în secolul al XVIII-lea au început prin transferarea atenției dinspre presiunea socială și culturală înspre relația personală dintre individ și Isus. Acest lucru a adus mari binecuvântări. Multe dintre trezirile la nivelul creștinismului din secolul al XIX-lea și al XX-lea se caracterizează prin acest aspect al moștenirii pietismului. Pietismul se concentrează pe mântuirea individuală, atât a credinciosului cât și a celui de lângă el, subliniază importanța evanghelizării, misiunii și a unei forme corespunzătoare de ucenicie.

Totuși, în timp ce acest lucru era potrivit și necesar pentru corectarea spirituală și istorică a ceea ce s-a întâmplat în istoria Bisericii, nu trebuie să trecem cu vederea că „lacuna” cu privire la Israel nu a fost depășită de reformă și nici de mișcările de trezire pietiste ca întreg. Au fost câteva excepții

Israel, națiunile și valea judecății

considerabile, mai ales în zonele calvinismului și mișcării Fraților, care și-au răspândit influența în Lumea Nouă (Statele Unite ale Americii, Canada și Noua Zeelandă). În Europa, totuși, astfel de excepții au rămas ne semnificative - chiar și până în ziua de astăzi.

Dacă luăm în considerare acești trei factori, atunci începem să înțelegem cum „întrebările despre Israel” și întrebările legate de relevanța planului de mântuire a națiunilor, ex.: dimensiunile colective ale binecuvântării și ale blestemului, au ajuns să fie o carte închisă pentru mulți creștini din Europa (și pentru alții din lumea întreagă care erau puternic influențați de Europa) și a rămas la fel.

CAPITOLUL 7

Judecata națiunilor prezentată în Vechiul Testament - introducere

Să recapitulăm ceea ce am citit până acum, ca rampă de lansare pentru a ne putea adânci mai mult în Vechiul Testament.

Recapitulare și rezumat

În primul rând, am stabilit încă de la început cât de mult iubește Dumnezeu națiunile. El vrea să le binecuvânteze. Totuși, tot așa cum Adam și Eva au păcătuit la nivel individual, în Grădina Eden, la fel au păcătuit și națiunile la nivel colectiv în momentul în care au construit Turnul Babel. Totuși, în mijlocul judecății, Dumnezeu a deschis o ușă înspre mântuirea individuală - prin promisiunea Fiului, Mesia - astfel că a deschis o ușă și spre binecuvântarea națiunilor în mijlocul judecății: Israel. Națiunea care binecuvântează Israelul va fi binecuvântată de Dumnezeu și acest lucru se datorează faptului că poporul evreu este numit a fi o binecuvântare pentru toate națiunile. Națiunea care nu este pregătită să lase la o parte mândria sa și să accepte în smerenie și mulțumire alegerea suverană a lui Dumnezeu în ce privește poporul evreu, va avea parte de judecata lui Dumnezeu.

De asemenea, am vorbit și despre cele două legăminte pe care Dumnezeu le-a făcut cu poporul Israel: legământul avraamic și legământul sinaitic. Niciunul dintre legăminte nu este intrinsec complet. Legământul avraamic

pecetluiește chemarea și promisiunile făcute de Dumnezeu. Pavel (Romani 11:28ff) și Isus (Romani 15:8) confirmă acest lucru. Legământul sinaitic, pe de altă parte, îi oferă o șansă poporului Israel: ascultarea de Dumnezeu aduce cu ea binecuvântarea sau (limitat temporal) neascultarea aduce judecata. Potrivit celor scrise în Deuteronomul 28:64ff, judecata la scara cea mai largă a fost împrăștierea evreilor despre care vorbește Isus în Luca 21:24, ca un eveniment ce urma să se întâmple în viitor. Această judecată este limitată în timp totuși, „până...” promisiunile din Deuteronomul 30:4ff și repetate de mulți profeți (Ieremia 31, Ezechiel 36-37 etc.) sunt împlinite: în primul rând, adunarea în mod practic a evreilor și apoi mântuirea „tuturor evreilor” (Romani 11:25ff), restaurarea completă a Ierusalimului sub conducerea evreiască (Luca 21:24) și acceptarea lui Mesia de către locuitorii Ierusalimului (Matei 23:39) și în cele din urmă, împreună cu revenirea lui Isus, ultima judecată a națiunilor în vremurile de pe urmă (Matei 25:31ff)!

În contextul Noului și Vechiului Testament, discutăm despre liniile revelației ce se caracterizează prin continuitate și discontinuitate. Legământul avraamic și legământul sinaitic (într-o zi va fi înlocuit de legământul cel nou făcut cu Israelul la un nivel colectiv) reprezintă baza Noului Testament care, lucru confirmat de Isus și de Pavel, se continuă în Noul Testament. Sunt linii ale revelației ce prezintă o continuitate. Ori de câte ori Noul Testament preia liniile revelației Vechiului Testament, fie considerându-le valide în mod evident, fie confirmându-le, acestea sunt revelații și adevăruri care au ca punct de plecare Vechiul Testament și care continuă în același mod și în Noul Testament. Din moment ce în Noul Testament accentul cade pe mântuirea personală, individuală, pe relația cu Dumnezeu și pe statutul de ucenic al lui Isus, unele dintre aceste afirmații supra-individuale apar doar rareori în Noul Testament. Acest lucru este suficient pentru a le recunoaște și accepta continuitatea. Cei care doresc să afle mai multe lucruri despre aceste subiecte trebuie să caute afirmațiile relevante ale Vechiului Testament pentru a dobândi o imagine mult mai clară.

Același lucru se aplică și în cazul judecății națiunilor din Matei 25:31ff. Nu există un alt pasaj în Noul Testament care să vorbească atât de clar despre acest eveniment. Acest pasaj este suficient pentru a confirma continuitatea acestui subiect din Vechiul Testament. Contextul - învățătura dată de Isus despre vremurile de pe urmă și cele trei pilde despre vremurile de pe urmă care sunt adresate celor trei grupuri diferite - oferă o identificare clară și de o mare

importantă. Se aplică același principiu: dacă vrem să știm mai multe despre un subiect de mare importanță, va trebui să deschidem Vechiul Testament și să căutăm mai multe informații despre subiectul respectiv.

Judecata națiunilor în Vechiul Testament

Acest subiect al „judecății națiunilor” se repetă de nenumărate ori în Vechiul Testament. Diferite profeții ale diferitor profeți anunță judecata, unii foarte detaliat, mai ales în ce privește vecinii Israelului. Uneori, Dumnezeu le spune să se comporte ca instrumente ale judecății împotriva Israelului. Deseori, ei înșiși sunt judecați, fie pentru că au acționat împotriva Israelului din proprie inițiativă, fie pentru că au exagerat în ceea ce privește pedeapsa pe care Dumnezeu a plănuțit-o.

Se poate distinge o provocare majoră pentru cititorii și învățătorii Bibliei, pentru a distinge care proclamări ale judecății se referă la viitorul apropiat și care se referă la vremurile din urmă. Majoritatea proclamărilor judecății împotriva națiunilor se refereau la viitorul apropiat, de exemplu timpul și generația în care profetul și audiența lui trăiau, dar nu toate. Unele dintre profețiile care se referă la judecata națiunilor sunt escatologice.

Faptul că astfel de profeții cu privire la judecata națiunilor se referă la vremurile din urmă este indicat, de exemplu, făcându-se referire la „ziua Domnului”. Putem să spunem că „ziua Domnului” la care se face referire în Vechiul Testament corespunde „zilei revenirii Domnului” din Noul Testament, de exemplu celei de-a doua veniri a lui Isus.

Pe lângă lucrul acesta, alte evenimente care au legătură cu vremurile din urmă ar putea fi menționate făcându-se referire la aceste pasaje. Un astfel de exemplu ar putea fi vremurile de pe urmă care au loc în cer, cum ar fi zguduirea cerurilor, soarele și luna se întunecă, sau alte lucruri similare. Limbajul folosit este foarte asemănător în Vechiul și Noul Testament, pentru ca cei care sunt obișnuiți cu Noul Testament să poată să recunoască aceste pasaje din Vechiul Testament.

Punctul culminant al evenimentelor în vremurile de pe urmă

Dacă ne uităm la avertizările profetice cu privire la judecata națiunilor care pot fi atribuite în mod evident zilelor de pe urmă, vom descoperi astfel

de avertizări în cărțile multor profeți. Dar nu numai în cărțile profeților. De exemplu, avem Psalmul 2 care vorbește despre națiunile răzvrătite ale lumii și rolul crucial al lui Mesia și al Sionului. Natura acestui pasaj poate fi asociată cu vremurile de pe urmă. Aici, Mesia nu mai apare ca un miel blând, ci ca „Leul din Iuda”, care răcnește din Sion și care pune la punct națiunile.

Din multe indicii și fragmente care au legătură cu subiectul nostru, „judecata națiunilor în vremurile de pe urmă”, doi profeți și mesajele lor se evidențiază între celelalte, asemeni unui vârf care domină un lanț masiv de munți: mesajul profetului Ioel în capitolul 3 și mesajul profetului Zaharia în capitolele 12-14. Afirmările pe care le găsim în aceste patru capitole și care fac referire la subiectul nostru sunt atât de diferite, și în același timp, sunt atât de precise și de dramatice în ce privește claritatea lor, încât sunt suficiente, pentru scopul acestei analize, ca să completeze într-o manieră uimitoare, imaginea care ne este prezentată în Matei 25:31ff. Acum vom arunca o privire mai atentă asupra acestor capitole.

CAPITOLUL 8

Prezentarea judecății de apoi a națiunilor în cartea profetului Ioel

Găsim o descriere detaliată a judecății de apoi a națiunilor în capitolul al treilea al cărții profetului Ioel. Să citim versetele 1-2 și 14-16.

„Căci iată că în zilele acelea și în vremurile acelea, când voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și ai Ierusalimului, voi strânge pe toate neamurile și le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea.”

„Vin grămezi-grămezi în valea judecății, căci ziua Domnului este aproape, în valea judecății. Soarele și luna se întunecă, și stelele își pierd strălucirea. Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său și ocrotirea copiilor lui Israel.”

Subiectul este menționat la început: judecata lui Dumnezeu în ceea ce privește Israelul. Este menționată și locația: valea lui Iosafat, la care se face referire în versetul 14 ca „valea judecății”.

Valea judecății

Erudiții sunt indeciși când vine vorba de care vale, de locația despre care se vorbește aici. Unii cred că se referă la valea lui Himon, chiar sub vechiul

oraș al Ierusalimului. Zona aceasta cu dealuri nu ar putea oferi spații prea mari pentru armate însemnate. Unii asociază această luptă cu lupta Armagedonului (Har Megiddo - muntele Meghido). Meghido este situat în valea lui Izreel (aproximativ 380 km²) în nordul Israelului, de la Marea Mediterană la sudul orașului Haifa și Marea Galileii. Această vale a fost deseori scena unor bătălii decisive în vremurile străvechi. Alți erudiți susțin că acest pasaj se referă la partea de sud a Văii Iordanului. Este imposibil să spui cu exactitate la care dintre locuri se referă. Ceea ce ne rămâne este faptul că o bătălie va avea loc în „Eretz Israel”, țara lui Israel, în vremurile de pe urmă.

Timpul hotărât

Există numeroase indicii clare în acest capitol că această profeție se referă la un scenariu care va avea loc în viitor. Cele mai importante indicii sunt după cum urmează:

- Versetul 1a: „Căci iată că în zilele acelea și în vremurile acelea...”. Trebuie să ne punem întrebarea la ce zile și ce vremuri se referă aici. Cea mai evidentă referință e cea la zilele și vremurile menționate în capitolul anterior. Acest capitol se referă la zilele în care va avea loc revărsarea Duhului Sfânt (vezi Ioel 2:28ff). Potrivit cuvântării lui Petru din ziua Cincizecimii, împlinirea acestei profeții a început odată cu revărsarea Duhului sfânt în ziua Cincizecimii:

„În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa vise! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci. Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum; soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită. Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (Faptele Apostolilor 2:17-21)

A început la Rusalii, dar împlinirea finală nu va avea loc până când nu va fi împlinită marea trimitere cu privire la națiuni și până când „întreg Israelul” nu va fi mântuit. În orice caz, știm că „acele zile și acele vremuri” se referă zilele și vremurile Noului Testament.

- Versetul 1b: „... când voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și ai Ierusalimului...”. Aici, timpul este menționat cu exactitate. Când în vremurile Noului Testament, soarta lui Iuda și a Ierusalimului s-a schimbat înspre bine? Cu siguranță lucrul acesta nu a avut loc în cei aproape două mii de ani ai diasporei evreiești. Numai în ultimele decenii, odată cu întoarcerea evreilor, cu stabilirea Israelului ca stat, cu restaurarea poporului și pământului în teritoriile biblice și istorice, cu restaurarea prevestită de Isus (și care încă nu este completă) în ceea ce privește Ierusalimul sub domnia evreiască, a început „o restaurare a sorții” de proporții istorice. Totuși, Ioel se referă la sfârșitul vremurilor de pe urmă: perioada căreia i se atribuie de mai multe ori în Noul Testament cuvântul „până la” ca moment al unei răsturnări de situație în istorie.

- Textul din jurul acestei profeții conține și anumite referiri la alte cuvinte cheie sau evenimente care au legătură cu vremurile de pe urmă:

Ioel 2:31: ziua Domnului.

Ioel 3:15: semnele din ceruri ale zilelor de pe urmă

Ioel 3:16: nu trebuie să ometem faptul că în Psalmul 2 și în Matei 25:31ff este menționat că Mesia intră în acțiune amenințând națiunile ostile din Sion.

Ca să concluzionăm, putem să spunem că acest pasaj conține numeroase indicii că „valea judecății” se referă la un eveniment care va avea loc în viitor. Cu alte cuvinte, la timpul hotărât, toate națiunile se vor confrunta cu o ultimă decizie, cu o decizie irevocabilă în ceea ce privește relația lor cu Israel.

Cele trei criterii ale judecății

Criteriile decisive pe baza cărora lumea va trece de judecata națiunilor sunt menționate în Ioel 3:2-3:

„... voi strânge pe toate neamurile și le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea. Au tras la sorți pentru poporul Meu; au dat un flăcău pe o curvă și au vândut fata pe vin, și l-au băut.”

Mi-au împrăștiat poporul printre națiuni: Acest lucru s-a întâmplat în mod repetat pe parcursul istoriei Israelului. Evreii au fost puternic dezrădăcinați din pământul lor de către alte puteri străine. Acest lucru s-a întâmplat sub stăpânirea asiriană, babiloniană și persană (s-a prevăzut întoarcerea din robia babiloniană), într-o formă puțin mai diferită sub stăpânirea Greciei și apoi, cel mai decisiv și cu consecințele cele mai durabile, sub stăpânirea romană care a urmat celor două revolte din jurul anilor 70 și 135 d.H. Nu trebuie să uităm că au avut loc expulzări violente ale poporului evreu în diaspora - au fost alungați nu din propria țară, ci din propria casă. Cea mai mare migrare forțată, de acest tip, a avut loc în perioada premergătoare celui de-al Doilea Război Mondial și în timpul acestuia. Dintre cele 12-13 milioane de evrei din Europa în jurul anului 1040, aproape 6 milioane și-au pierdut viața. Aproape toți ceilalți au fost forțați să plece, într-un fel sau altul.

Mi-au împărțit țara: Aici deschidem un subiect de mare interes - separarea de către puterile non-evreiești a țării pe care Dumnezeu a alocat-o poporului evreu. Liga Națiunilor (între Primul și al Doilea Război Mondial), Națiunile Unite (până la al Doilea Război Mondial) și multe alte națiuni, atât musulmane, cât și laice, sunt vinovate că tratează greșit Israelul și pe Dumnezeu, chiar și până în ziua de astăzi. Unele dintre ele au motive diabolice, în timp ce altele fac lucrul acesta pe baza credinței. Acest lucru nu schimbă faptul că națiunea sau guvernul care nu respectă statutul unic al țării ca aparținând din punct de vedere spiritual și istoric poporului evreu, se situează în opoziție cu Dumnezeu și hotărârile Sale.

Au atribuit o valoare scăzută vieții evreilor: Acesta este un mod prin care poți rezuma versetul care se referă la curve și vin. Acele națiuni care acordă o valoare scăzută vieții evreilor - nu mai mult de prețul unui curve ieftine sau de prețul unui vin ieftin - trebuie să se confrunte cu judecata lui Dumnezeu. Pe parcursul istoriei Europei, și bineînțeles din perioada cruciadelor, aceasta a fost situația predominantă. În timpul Holocaustului, viețile evreilor au fost puse și mai mult în pericol! Și mai mult de atât, odată cu întemeierea statului Israel, dacă nu și înainte, viața evreilor a fost amenințată tot mai mult de lumea musulmană.

În ceea ce privește criteriile judecății lui Dumnezeu, putem să facem două observații:

În primul rând: cele trei preocupări pe care Dumnezeu le plasează în mod explicit sub protecția Sa sunt cele care corespund chemării principale pe care

Dumnezeu o face lui Avraam, Isaac și Iacov. Aici vorbim despre 1) protecția poporului evreu, 2) protecția țării, și legat de aceasta, legătura unică între oameni și țară, și 3) alegerea și chemarea pe care Dumnezeu i-a dat-o Israelului ca sursă de binecuvântare pentru națiunile lumii. Cu alte cuvinte, vorbim despre trăsăturile cheie ale chemării date lui Avraam (Genesa 12) pecetluite de Dumnezeu în legământul avraamic (Genesa 15): promisiunea cu privire la țară, la urmași și la chemarea de a fi o binecuvântare pentru națiuni - în legătură cu provocarea națiunilor, pentru partea lor, de a onora și binecuvânta Israelul.

În al doilea rând: în esență, al treilea criteriu, avertizarea națiunilor împotriva faptului că disprețuiesc viața evreilor, corespunde criteriului central menționat în Matei 25:31ff în ce privește separarea „națiunilor oi” de „națiunile capre”. Națiunea care nu îi va ajuta „pe cei mai neînsemnați frați ai lui Isus” în perioadele grele, de necaz (sau sunt chiar cauza necazului) vor fi respinse de Judecătorul lumii - Isus.

Putem să rezumăm spunând că, din perspectiva oferită de Ieiel, informația pe care o primim în Matei cu privire la judecata națiunilor este confirmată, este mult mai concretă și mai elaborată. Scenariul este prezentat și mai grafic dacă examinăm ultimele trei capitole ale profetului Zaharia.

Ierusalimul devine punctul central al conflictului

Ultimele trei capitole din cartea Zaharia reîntregesc, în mod expresiv, scenariul reconstruit de noi până aici. Teologii au păreri împărțite când vine vorba despre aceste trei capitole, dacă acestea toate formează un front unic, sau dacă ar trebui capitolul 13 asociat cu o epocă diferită sau un context diferit. În opinia mea, există mai multe dovezi în favoarea concepției că ultimele trei capitole aparțin aceleiași perioade, decât invers. Simplu spus, capitolele 12 și 14 oferă o perspectivă la scară largă, pe când capitolul 13 oferă observații vizavi de procesele interioare ale națiunii Israel din acea perioadă. Ceea ce avem aici, prin urmare, sunt două puncte de vedere diferite ale acelorași evenimente. Deci, ce informații conțin aceste trei capitole?

Poziția centrală a Ierusalimului în evenimentele descrise aici este evidentă din primele versete ale capitolul 12 și este reafirmată în pasajul de început al capitolului 14:

„Prorocia, cuvântul Domnului despre Israel. Așa vorbește Domnul care a întins cerurile și a întemeiat pământul, și a întocmit duhul omului din el: «Iată, voi preface Ierusalimul într-un potir de amestecare pentru toate popoarele dimprejur și chiar pentru Iuda, la împresurarea Ierusalimului. În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele. Toți cei ce o vor ridica, vor fi vătămați, și toate neamurile pământului se vor strânge împotriva lui.»” (Zaharia 12:1-3)

„Iată, vine ziua Domnului, când prăzile tale vor fi împărțite în mijlocul tău. Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite, și femeile, batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate. Ci Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei.” (Zaharia 14:1-3)

Dacă privim mai atent, putem observa detalii importante ale acestui scenariu.

Ierusalimul ca un „potir de amețire” pentru popoarele din jur

Zaharia 12:2 vorbește despre ostilitatea popoarelor din jur față de Israel. În această descriere, se face referire în mod figurativ la Ierusalim ca fiind „potirul de amețire”. Termenul „potirul de amețire” sau „potirul mâniei” este des folosit în Vechiul Testament, având o istorie cu tradiție în lumea antică. În primul rând, se referă la o cupă umplută cu un amestec de droguri și vin. Amestecul acesta de droguri și vin are menirea să ducă pe cineva într-o stare de beție și comportament irațional. Se cunosc cazuri ale unor persoane care s-au sinucis cu o supradoză de acest amestec. Exemplul cel mai faimos este Socrate. Mai mult, imaginea potirului de amețire este folosită adesea în Vechiul Testament ca o imagine a mâniei lui Dumnezeu.

Toate aceste imagini și conotații sunt șocant de actuale. Cu precădere în lumea musulmană, reluarea în posesie a Ierusalimului de către evrei în 1948 și 1967 a declanșat un val fără precedent și incomprehensibil de ură față de poporul evreu și față de Israel. Este o ură irațională și, în esența ei, nu poate fi descrisă decât ca demonică - comparabilă cu ura lui Hitler și a naziștilor față de evrei. Este o ură care până la urmă nu poate fi învinsă prin mijloacele raționale și instrumentele obișnuite de diplomație de care dispune Occidentul.

Ni se reamintește de afirmația lui Isus din Luca 21:24, când profețește că Ierusalimul se va întoarce sub autoritate evreiască deplină - după ce se vor împlini „vremurile neamurilor”. Profeția aceasta se împlinește pas cu pas și cuvânt cu cuvânt. După cum spuneam, un prim pas important s-a făcut în 1948. Un al doilea pas important s-a făcut în 1967. Însă, Muntele Templului încă se află sub suveranitate împărțită: pe de o parte e statul Israel și pe de alta

e autoritatea musulmană (Waqf). Conform mai multor experți, în prezent, conflictul constituie cel mai mare obstacol în calea unei păci reale, de durată, în Orientul Mijlociu. Problema principală aici nu are legătură doar cu teritoriile sau cu conflictele de la graniță sau cu situația umanitară dificilă a refugiaților palestinieni. Este legată de următoarea întrebare: Cine este Dumnezeu? Allah sau Dumnezeul Israelului? Sau – să introducem o a treia alternativă – Antihrist? Aceasta reprezintă cea mai profundă rădăcină a conflictului din Orientul Mijlociu, iar Biblia profețește că nu poate și nici nu va exista vreodată o soluție reală, de durată, la această problemă, până la întoarcerea lui Mesia.

Ierusalimul ca o „piatră grea” pentru „toate popoarele”

În Zaharia 12:3, citim că acest conflict, inițial regional prin caracter, va deveni un conflict global. Pasajul se referă la „toate popoarele”. De data aceasta, se folosește o altă imagine pentru Ierusalim – nu mai e un „potir de amețire”, ci o „piatră grea” care îi va răni pe toți care vor încerca să o miște:

„În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele. Toți cei ce o vor ridica, vor fi vătămați, și toate neamurile pământului se vor strânge împotriva lui.” (Zaharia 12:3)

Din nou, este util să analizăm mai atent imagistica folosită de către profet. Ce a vrut să spună prin piatra grea pe care popoarele încearcă să o mute? În Vechiul Testament, pietrele sunt adesea menționate în legătură cu rolul lor de pietre de hotar. Afirmația că „Ierusalimul ca o piatră grea” trebuie ridicat și mutat confirmă această identificare. Înseamnă că Dumnezeu are un rol și un scop clar pentru Ierusalim.

Acest lucru se referă la un scop divin care fusese deja vestit prin întâlnirea dintre Avraam și preotul-rege Melchisedec (Genesa 14:18-20), o chemare care mărturisea prima Epocă de Aur sub domnia regelui David – un oraș cu un mandat mondial, preoțesc și regesc, o funcție unică ce lansa o nouă dimensiune odată cu prima venire a lui Isus, cu misiunea Sa, cu moartea Sa provizorie ca Miel de Paște pentru întreaga omenire și cu învierea Sa în oraș. O chemare a cărei împlinire supremă va avea loc în Împărăția mesianică, sub slujirea

preoțească și regească a lui Mesia. „Cetatea marelui Împărat”, după cum este numită în Psalmi 48:3 și în Matei 5:35. Din perspectiva lui Dumnezeu, statutul Ierusalimului cuprinde toate aceste caracteristici și nu numai.

Totuși, statutul său nu este necontestat. Multe grupuri de oameni au sau au avut diferite idei vizavi de statutul acestuia: grecii, romanii, catolicii (cruciații), musulmanii și mai presus de toate, în ultima perioadă, Statele Unite și mulți alții. Încă de la întemeierea lui, după al Doilea Război Mondial, Statele Unite au încercat să promoveze conceptul lor de Ierusalim internațional (non-evreu).

Dacă ne uităm la versetul 9 din acest capitol, este evident că toate popoarele lumii vor fi implicate în bătălia împotriva Ierusalimului (evreiesc):

„În ziua aceea, voi căuta să nimicesc toate neamurile care vor veni împotriva Ierusalimului.” (Zaharia 12:9)

Astfel, campania militară lansată de către națiuni împotriva Israelului la sfârșitul vremurilor, la care se face referire și în capitolul 3 din Ioel, este aceeași cu cea de aici, cu un detaliu în plus, că bătălia va avea loc în Ierusalim.

Ultima etapă a bătăliei pentru Ierusalimul

Sărim de la Zaharia 12:9 la Zaharia 14:1-3. Un aspect și mai important al scenariului devine punctul central al pasajelor intermediare și îl vom examina pe scurt. În capitolul 14, începând cu primul verset însă, profetul revine la bătălia pentru Ierusalim. Citim din nou:

„Iată, vine ziua Domnului, când prăzile tale vor fi împărțite în mijlocul tău. Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite, și femeile, batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate. Ci Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei.” (Zaharia 14:1-3)

Dușmăniile, așadar, vor atinge un apogeu final, decisiv. Jumătate din Ierusalim va fi cucerit de către forțele ridicate împotriva Israelului. Sunt menționate consecințele crude ale războiului și ale cuceririi violente, cum ar fi dezordine de

moarte, distrugeri masive și violuri în masă. Încă o dată, poporul evreu pare să fi pierdut definitiv Ierusalimul, dacă nu cumva intervine Dumnezeu Însuși într-un mod mai mult decât uimitor. Vom discuta despre aceasta în capitolul 11.

Chemarea înflăcărată la rugăciune a profetului Isaia, pentru împiedicarea acestui scenariu, are sens. Ierusalimul merită întotdeauna rugăciunile noastre de binecuvântare. Promisiunile lui Dumnezeu pentru Ierusalim, care sunt complet legate de promisiunile Domnului, darurile harului și chemările pentru poporul evreu, au nevoie de rugăciunile noastre, adică de rugăciunile credincioșilor din toate națiunile, cu atât mai mult cu cât conflictul spiritual evident pentru Ierusalim se apropie de sfârșit: 1917 (cucerirea Ierusalimului spre finalul Primului Război Mondial de către generalul Allenby și de către forțele armate britanice), 1948 și 1967 constituie cele mai importante evenimente din istoria modernă a drumului spre restaurarea (violent contestată) Ierusalimului sub domnie evreiască. Disputele din jurul Muntelui Templului, alături de amestecul recent de negocieri pentru pace și amenințări din partea țărilor vecine, și a tuturor națiunilor, par să conducă spre scenariul apocaliptic în valuri precum „începutul durerilor (Matei 24:8). Noi, ca și creștini dintre națiuni, suntem invitați să susținem aceste evenimente în rugăciune, după cum ne îndeamnă profetul Isaia în capitolul 62:1-7:

„De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui și izbăvirea lui, ca o făclie care s-aprinde. Atunci neamurile vor vedea mântuirea ta, și toți împărații, slava ta; și-ți vor pune un nume nou pe care-l va hotărî gura Domnului. Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău. Nu te vor mai numi «Părăsită» și nu-ți vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi: «Plăcerea Mea este în ea», și țara ta o vor numi «Beula», «Măritată», căci Domnul Își pune plăcerea în tine, și țara ta se va mărita iarăși. Cum se unește un tânăr cu o fecioară, așa se vor uni fiii tăi cu tine; și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeul tău de tine. Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus niște străjeri care nu vor tăcea niciodată, nici zi, nici noapte! Voi care aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți deloc! Și nu-I dați răgaz, până nu va așeza din nou Ierusalimul și-l va face o laudă pe pământ.” (Isaia 62:1-7)

Israelul va renaște și va fi mântuit

Pe măsură ce răscoala națiunilor împotriva Israelului, în general, și bătălia națiunilor împotriva Ierusalimului, în particular, vor deveni tot mai violente, se vor întâmpla lucruri uimitoare în Israel și Israelului. Duhul Sfânt va fi turnat peste oameni. La nivel colectiv, național, „marama” proverbială (2 Corinteni 3:14-16) va fi ridicată de peste ochii lor și ei Îl vor recunoaște pe Isus ca Mesia al lor; ca popor, vor trece printr-un proces profund de pocăință și sfințire interioară. Conducătorii Israelului, cu precădere, se vor opune acesteia, și vor suporta judecata lui Dumnezeu. Între timp, bătălia se va înteți, devenind chiar mai cruntă pe măsură ce se apropie de un sfârșit decisiv. Chiar în acel moment, când conflictul militar va părea pierdut, Mesia Însuși va interveni în bătălie, întorcându-Se cu mare putere, va călca pe Muntele Măslinilor, va judeca dușmanii Israelului, va elibera poporul – care acum crede în Mesia – împreună cu orașul Ierusalim și întreg Tărâmul Promis de forțele inamice și va instaura Împărăția mesianică. Am prezentat aici un sumar al pasajului din Zaharia 12:10 și până la Zaharia 14:4! Haideți acum să analizăm lucrurile pas cu pas.

Duhul de îndurare și de rugăciune

În pasajul dintre Zaharia 12:3 și 12:9 sunt descrise două evenimente opuse. În versetul 3 citim: „... toate neamurile pământului se vor strânge împotriva lui (Ierusalimului)...” Apoi se descrie cum, pe de o parte, Domnul Însuși ia măsuri împotriva armatelor inamice pentru a le slăbi, și pe de altă parte,

simultan, întărește locuitorii Israelului și locuitorii Ierusalimului prin metode supranaturale. Apogeul ambelor evenimente se atinge în versetele 9 și 10:

„În ziua aceea, voi căuta să nimicesc toate neamurile care vor veni împotriva Ierusalimului.” (Zaharia 12:9)

Este pentru prima dată în aceste trei capitole când se oferă un indiciu cu privire la distrugerea obstructivă a națiunilor ce s-au ridicat împotriva Israelului și a Ierusalimului.

„Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune.” (Zaharia 12:10a)

Aici, în cadrul revărsării Duhului Sfânt în forma unui „duh de îndurare și rugăciune”, intervenția supranaturală crescândă a lui Dumnezeu în numele lui Israel și a Ierusalimului atinge primul său apogeu. Alegerea cuvintelor este foarte importantă aici. Dovedește umilință. Duhul Sfânt îi descoperă poporului evreu nevoia sa de har. După cum arată următoarele versete, „duhul de rugăciune” se referă în egală măsură, atât la rugăciunea pentru mântuire în interior, cât și la răscumpărare în exterior. În orice caz, Isus răspunde în felul următor la ambele nevoi: în primul rând, li se descoperă ca Cel crucificat (Zaharia 12:10) și apoi se întoarce în Ierusalim atât ca Rege cât și ca lider militar (Zaharia 14:4). Acestea sunt cele două răspunsuri concrete vizavi de cele două dimensiuni ale rugăciunii pentru har și mântuire.

„... își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns...”

Să privim mai întâi la partea spirituală a acestor evenimente (Zaharia 12:10b):

„... își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns...”

Schimbarea gramaticală în acest moment-cheie este foarte importantă. După cum se întâmplă într-o profeție biblică, Dumnezeu Își transmite mesajul prin profet, care este un intermediar și transmite mai departe mesajul în numele lui

Dumnezeu. În acest moment, însă, Dumnezeu ocolește profetul pentru câteva momente și se adresează direct la persoana întâi singular: *„... își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns...”* Dintr-odată, vorbitorul se identifică pe sine însuși într-un mod cu totul surprinzător, mai ales pentru ascultătorii evrei: aici vorbește Cel crucificat. Mai exact: Mesia crucificat. Identificându-Se pe Sine Însuși ca și răspuns final la rugăciunile stăruitoare ale poporului Israel pentru o intervenție divină din partea unui Dumnezeu al harului, El lansează o revelație și o transformare, la o dimensiune fără precedent în istoria poporului evreu.

Cuvintele lui Pavel în acest sens sunt: *„... tot Israelul va fi mântuit.”* (Romani 11:26)

Din perspectiva lui Isus, o parte centrală din profeția Sa cu privire la locuitorii Ierusalimului se împlinește aici:

„Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie; căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!»” (Matei 23:37-39)

Vălul proverbial de peste ochii poporul Israel care nu le permitea să Îl recunoască pe Mesia și Evanghelia va fi îndepărtat: (2 Corinteni 3:16), sau, ca să folosim din nou cuvintele lui Pavel: vor fi altoiți într-un măslin bun după cum prezicea Pavel:

„Și chiar ei: dacă nu stăruie în necredință, vor fi altoiți; căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăși. Fiindcă, dacă tu, care ai fost tăiat dintr-un măslin care din fire era sălbatic, ai fost altoit, împotriva firii tale, într-un măslin bun, cu cât mai mult vor fi altoiți ei, care sunt ramuri firești, în măslinul lor?” (Romani 11:23-24)

Pocăința națională, trauma și curățirea

Reacția poporului Israel la autodescoperirea Celui crucificat este remarcabilă: sunt profund șocați. Este ca și cum dintr-odată, primul și unicul

lor fiu a murit (vezi ultima parte din Zaharia 12). În limbaj biblic, este cea mai profundă durere și traumă umană imaginabilă, similară cu cea a Mariei la cruce sau cu a egiptenilor după moartea întâilor născuți ce a avut loc în ultima urgie ce a condus spre exodul copiilor lui Israel din Egipt. S-ar putea ca unii dintre noi să nu putem înțelege această traumă profundă. Alții, s-ar putea să o fi experimentat într-un mod destul de asemănător în momentul convertirii: șocul conștientizării iubirii Celui crucificat, combinat cu șocul conștientizării propriilor păcate, al separării veșnice de Dumnezeu, șocul conștientizării abisului și întunericii pe de o parte, în contrast cu dragostea și mila imense ale lui Dumnezeu prin Mesia care învinge orice abis, după cum spune Pavel la finalul capitolului 11 din Romani:

„După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu, și după cum, prin neascultarea lor, ați căpătat îndurare acum, tot așa, ei acum n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toți. O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și, în adevăr, «cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine l-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?» Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.” (Romani 11:30-36)

Există două întâmplări în Biblie care au stârnit reacții similare de condamnare și transformare în rândul poporului evreu – deși la o dimensiune mult mai mică: una ar fi momentul în care Iosif li s-a descoperit fraților săi, iar cealaltă este reacția celor 3.000 care au acceptat credința în urma predicii lui Petru din Ierusalim cu ocazia Cincizecimii:

„Iosif nu s-a mai putut stăpâni înaintea tuturor celor ce-l înconjurau. și a strigat: «Scoateți afară pe toată lumea.» și n-a mai rămas nimeni cu Iosif, când s-a făcut cunoscut fraților săi. A izbucnit într-un plâns așa de tare că l-au auzit egiptenii și casa lui faraon... El s-a aruncat pe gâtul fratelui său Beniamin și a plâns; și Beniamin a plâns și el pe gâtul lui. A îmbrățișat, de asemenea, pe toți frații lui, plângând.” (Genesa 45:1-2, 14-15a)

„«Să știe bine, dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.» După ce au auzit aceste

cuvinte, ei au rămas străpuși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: «Fraților, ce să facem?»» (Faptele Apostolilor 2:36-37)

În ambele situații, reacția inițială a fost una de șoc: Iosif, cel despre care auziseră a fi un conducător tiranic al poporului dușman egiptean, era, de fapt, fratele lor? Isus, scandalagiul, marea dezamăgire, Cel pe care Îl dăduseră doar cu câteva săptămâni în urmă pe mâinile romanilor pentru a fi crucificat, era, de fapt, Mântuitorul lor? Cel despre care profeții le vorbiseră decenii la rând? El era Cel pe care nu au reușit să Îl recunoască, Cel pe care ei L-au respins trimițându-L la cea mai rușinoasă moarte posibilă?

La fel cum au plâns Iosif și frații săi – Iosif de bucurie și dragoste, iar frații săi de rușine și uimire – și la fel cum locuitorii Ierusalimului au fost străpuși în inimă când și-au dat seama pe Cine dăduseră să fie crucificat, în același fel răspund acum familiile și semințiile Israelului când Îl recunosc pe Cel pe care L-au crucificat. În fața acestei tulburări traumatizante, a durerii din cauza împietririi inimii lor și a răutății lor, a condamnării din cauza eșecului lor personal și colectiv, ei au parte de aceeași purificare în inimile lor de care avem cu toții parte atunci când ne pocăim sincer de împietrirea inimii noastre și de răutate: purificare prin sângele Mielului de Paște care a luat asupra Sa păcatul întregii omeniri:

„În ziua aceea, se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat și necurăție.” (Zaharia 13:1)

Procesele interioare ale poporului Israel predecesoare trezirii, condamnării și curățirii sunt descrise în continuarea capitolului 13: fiecare persoană, fiecare grup social, este pus în fața deciziei fie de a accepta descoperirea Mesiei, fie de a o respinge. După cum se întâmpla deja, într-o oarecare măsură, în vremea lui Isus și în biserica primară a credincioșilor evrei, aceste procese existențiale de împărțire și separare au loc simultan în toate familiile, semințiile și grupurile etnice din Israel.

„Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor...”

La începutul capitolului 14, profetul își mută din nou atenția de la procesele interne din cadrul poporului Israel, revenind la imaginea de ansamblu, în special asupra bătăliei pentru Ierusalim. Ierusalimul este încolțit. Din punct de vedere militar, totul pare pierdut. Jumătate din Ierusalim este cucerit și trece din nou prin situații pe care le-a experimentat de multe ori de-a lungul a trei milenii: națiunile non-evreiești au atacat, au jefuit, au umilit, au prădat, au distrus, au nimicit, au copleșit, au disprețuit, au privat de drepturi civile orașul și locuitorii acestuia - și s-au opus în mod agresiv alegerii și chemării lui Dumnezeu pentru acest oraș, și prin urmare, și a națiunii Israel în general.

Muntele Măslinilor - în centrul acțiunii

De data aceasta însă, are loc ceva neobișnuit. De data aceasta, în ciuda tuturor probabilităților și așteptărilor, Ierusalimul nu are parte de aceeași soartă grea de care a avut parte de atâtea ori în trecut – din cauza babilonienilor, persilor, grecilor, romanilor, bizantinilor, musulmanilor, cruciaților, conducătorilor musulmani din zonă, otomanilor și britanicilor – soartă avută în urma cuceririi de către națiunile și puterile non-evreiești. De data aceasta, intervine Însuși Isus: ca Rege al regilor, Domn al domnilor și Domnul oștirilor cerești:

„Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus...” (Zaharia 14:4)

Isus se va întoarce exact în același loc de unde a plecat de pe pământ și unde îngerul a prezis că se va întoarce:

„După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor. Și, cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb și au zis: «Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.» Atunci ei s-au întors în Ierusalim din muntele numit al Măslinilor, care este lângă Ierusalim, departe cât un drum în ziua Sabatului.” (Faptele Apostolilor 1:9-12)

El nu se întoarce ca și Mielul lui Dumnezeu, ca prima dată. De data aceasta, El se întoarce ca Leul din Iuda. El se întoarce ca:

- Izbăvitorul din Sion (Romani 11:26)
- Cel ce răcnește din Sion (Ioel 3:16-17) și judecă națiunile
- Regele și Fiul pus de Dumnezeu în Sion (Psalmi 2:6-7)
- Judecătorul lumii care va despărți națiunile (Matei 25:31ff)

De ce? Fiindcă profeții au prezis asta - și fiindcă Isus a confirmat aceasta potrivit cu profeții. În Matei 23:39, Isus profetește transformarea spirituală a poporului din Ierusalim. Am discutat despre aceasta în ultimul capitol. În Luca 21:24, dacă vreți, Isus vorbește despre același lucru la nivel politic. Ierusalimul va aparține din nou evreilor, când domnia neamurilor asupra Ierusalimului va lua sfârșit:

„Vor cădea sub ascuțișul sabiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de Neamuri, până se vor împlini vremurile Neamurilor.” (Luca 21:24)

După încheierea acestei vremi, nimeni și nimic nu mai poate împiedica desfășurarea normală a evenimentelor, nimeni și nimic nu mai poate opri durerile nașterii odată ce au început, nimeni și nimic nu mai poate revoca stabilirea (progresivă) evreilor în Țara Promisă și în „cetatea marelui Împărat” (Matei 5:35). Sau să mai adauge ceva la cuvintele spuse de Dumnezeu prin

profetul Zaharia: confederația națiunilor care încearcă să facă asta va fi vătămată (Zaharia 12:3).

Zaharia 14 și revenirea lui Isus

Un ultim gând legat de acest subiect: descrierile privind locația și evenimentele din preajma revenirii lui Isus, atât din punct de vedere geologic și nu numai, sunt foarte exacte și foarte „realiste”. Muntele Măslinilor se află în partea de est a Cetății Vechi a Ierusalimului (Ierusalimul istoric – până la mijlocul secolului al XIX-lea, Ierusalimul cuprindea doar Cetatea Veche). De aici S-a înălțat Isus la cer și tot aici Se va întoarce. Iar la întoarcerea Sa, se vor declanșa fenomene fizice evidente: cutremurele de pământ sunt fenomene fizice concrete. Soldații inamici și armatele sunt realități fizice și concrete. Tot ce va avea loc atunci, ca parte a judecății și a stabilirii legii lui Isus, va fi foarte fizic și concret.

Toate aceste indicii importante ne îndeamnă să privim aceste evenimente viitoare ca fiind foarte concrete și foarte reale. Acest lucru este valabil nu doar cu privire la perioada imediat premergătoare intervenției vizibile a lui Isus, ci și la perioada din timpul și de după intervenția Sa.

Pentru a vedea cât de clar întărește acest pasaj din cartea profetului Zaharia mărturia lui Isus, vom compara Zaharia 14:5b cu Matei 25:31:

„Când va veni Fiul omului în slava Sa cu toți sfinții îngeri...” (Matei 25:31)

„... și atunci va veni Domnul Dumnezeu meu, și toți sfinții, împreună cu El!” (Zaharia 14:5b)

Putem presupune că Isus, în învățăturile Sale referitoare la judecata națiunilor, este influențat direct de Zaharia 14 sau citează pasaje din el. În privința aceasta, pilda lui Isus ar trebui considerată mai degrabă o prorocie, decât o pildă.

Cu acest context în minte, haideți să citim Zaharia 14:4-11, înainte de a reveni, în capitolul următor, la întrebările importante privind judecata actuală a națiunilor.

„Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate, spre miazăzi. Veți fugi atunci în valea munților Mei, căci valea dintre munți se va întinde până la Ațel; și veți fugi cum ați fugit de cutremurul de pământ de pe vremea lui Ozia, împăratul lui Iuda. Și atunci va veni Domnul Dumnezeu meu, și toți sfinții, împreună cu El! În ziua aceea, nu va mai fi lumină; stelele strălucitoare se vor ascunde. Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte, dar spre seară se va arăta lumina. În ziua aceea, vor izvorî ape vii din Ierusalim și vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate, spre marea de apus; așa va fi și vara și iarna. Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume. Toată țara va ajunge ca șesul Iordanului, de la Gheba până la Rimon, la miazăzi de Ierusalim; iar Ierusalimul va fi înălțat și va rămâne liniștit la locul lui, de la poarta lui Beniamin până la locul porții dintâi, până la poarta unghiurilor, și de la turnul lui Hananeel până la teascurile împăratului. Ei vor locui în el și nu va mai fi niciun blestem în el, Ierusalimul va fi liniștit.” (Zaharia 14:4-11)

CAPITOLUL 12

Judecata finală a națiunilor

Am văzut până aici nenumărate dovezi privind faptul că Vechiul Testament și Noul Testament sunt în acord privind o judecată a națiunilor la sfârșitul vremurilor. Criteriul principal pentru această judecată este modul în care au tratat națiunile poporul evreu și Israelul. Punctul biblic de plecare și fundamentul acestui fapt este strigătul Israelului, prin patriarhii Avraam, Isaac și Iacov, de a fi o binecuvântare pentru națiuni, iar condiția dată națiunilor pentru a primi această binecuvântare: națiunile care te binecuvântează (Israel) vor fi binecuvântate de Mine, iar națiunile care te disprețuiesc (Israel) vor cădea sub judecata Mea. Să recapitulăm pe scurt indiciile biblice importante:

„Când va veni Fiul omului în slava Sa cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui.” (Matei 25:31-33)

„Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” (Geneza 12:3)

„Căci iată că în zilele acelea și în vremurile acelea, când voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și ai Ierusalimului, voi strânge pe toate neamurile și le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul

Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea... Vin grămezi-grămezi în valea judecării, căci ziua Domnului este aproape, în valea judecării. Soarele și luna se întunecă, și stelele își pierd strălucirea. Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său și ocrotirea copiilor lui Israel.” (Ioel 3:1-2, 14-16)

„Iată, voi preface Ierusalimul într-un potir de amestecare pentru toate popoarele dimprejur și chiar pentru Iuda, la împresurarea Ierusalimului. În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele. Toți cei ce o vor ridica, vor fi vătămați... În ziua aceea, voi căuta să nimicesc toate neamurile care vor veni împotriva Ierusalimului.” (Zaharia 12:2-3, 9)

„Ci Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei. Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate, spre miazăzi... Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele care vor lupta împotriva Ierusalimului: Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor și le va putrezi limba în gură.” (Zaharia 14:3-4, 12)

Binecuvântare și judecată la cea de-a doua venire a lui Isus

Când Isus va reveni, El Își va stabili autoritatea preoțească și regească în Ierusalim, de unde va conduce întreaga lume. Atunci se vor împlini toate promisiunile făcute poporului Israel și națiunilor cu privire la Împărăția mesianică: „Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul.” (Zaharia 14:9)

În această perioadă tranzițională premergătoare Împărăției mesianice, în mijlocul dezastrelor naturale cataclismice, vor avea loc două evenimente opuse: națiunile care nu s-au alăturat marșului anticreștin din Israel și chiar au ajutat amenințatul popor evreu (pe cei mai neînsemnați frați ai lui Isus) în circumstanțe dificile, vor experimenta imediat eliberarea, care va reprezenta sfârșitul amenințărilor și al conflictului, și dovada protecției, grijii și atenției lui Mesia:

„Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniți binecuvântați Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine.» Atunci cei neprihăniți Îi vor răspunde: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând și ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete și Ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit? Sau gol și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine?» Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.»” (Matei 25:34-40)

„Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său și ocrotirea copiilor lui Israel. Și veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru care locuiește în Sion, muntele Meu cel sfânt.” (Ioel 3:16-17a)

„Toată țara va ajunge ca șesul Iordanului, de la Gheba până la Rimon, la miazăzi de Ierusalim; iar Ierusalimul va fi înălțat și va rămâne liniștit la locul lui, de la poarta lui Beniamin până la locul porții dintâi, până la poarta unghiurilor, și de la turnul lui Hananeel până la teascurile împăratului. Ei vor locui în el și nu va mai fi niciun blestem în el; Ierusalimul va fi liniștit.” (Zaharia 14:10-11)

Celelalte națiuni însă, vor fi judecate drastic la întoarcerea lui Mesia:

„Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin, și nu M-ați primit; am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță, și n-ați venit pe la Mine.» Atunci Îi vor răspunde și ei: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând, sau fiindu-Ți sete, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță, și nu Ți-am slujit?» Și El, drept răspuns, le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri

*„unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.»
Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică.” (Matei 25:41-46)*

„Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele care vor lupta împotriva Ierusalimului: Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor și le va putrezi limba în gură. În ziua aceea, Domnul va trimite o mare învălmășeală în ei; unul va apuca mâna altuia și vor ridica mâna unii asupra altora.” (Zaharia 14:12-13)

Și Ioel vorbește în mod clasic despre judecată în pasajul referitor la „valea judecării”¹:

„«Căci acolo voi șede să judec toate neamurile dimprejur. Puneți mâna pe seceră, căci secerișul este copt! Veniți și călcați cu picioarele, căci linurile sunt pline, și tocitorile dau peste ele! Căci mare este răutatea lor!» Vin grămezi-grămezi în valea judecării, căci ziua Domnului este aproape, în valea judecării.” (Ioel 3:12b-14)

Putem să rezumăm totul spunând că „ziua cea mare a Domnului” după cum este menționată în Vechiul Testament, sau „ziua Domnului” după cum este numită în Noul Testament, va fi un timp în care națiunile care și-au adunat osândă cu privire la poporul evreu și la Israel vor fi judecate de Mesia care va reveni, de Isus. Însă, națiunile care nu au luat parte la marșul împotriva Israelului și au stat alături de poporul evreu în momente dificile, nu vor avea parte de judecata aceasta.

Acesta este rezumatul scenariului. Este un scenariu provocator, un scenariu de care mulți dintre noi nu am fost conștienți – cel puțin în ce privește proporțiile și mărțea acestuia. Când suntem confrunțați pentru prima dată cu acest aspect al profetiei biblice, este adesea o provocare pentru noi să îl înțelegem și să îl includem în propria noastră concepție despre Dumnezeu și în viziunea noastră biblică și în așteptările noastre privind sfârșitul vremurilor.

¹Acest pasaj se referă la „neamurile dimprejur”. Ioel 3:2, pe de altă parte, vorbește despre „toate neamurile”. Zaharia 12:2–3 și 9 sunt identice. Deși este vorba despre două etape și accente diferite, mesajul central privind o judecată a națiunilor la scară globală e, cu siguranță, parte a imaginii de ansamblu din Zaharia, Ioel și Matei.

Trei întrebări-cheie

În multe discuții ce iau naștere din acest mesaj central, se ridică trei întrebări. Aș vrea să analizăm aceste trei întrebări înainte de a ne concentra atenția asupra consecințelor acestui mesaj:

Întrebarea 1: Cum ar trebui să vedem în mod concret această judecată a națiunilor?

Întrebarea 2: Ce se întâmplă cu Biserica și credincioșii dintr-o națiune care cade sub judecata despre care am vorbit?

Întrebarea 3: Cum putem aplană aparenta discrepanță dintre „toate națiunile” care cad sub judecata lui Dumnezeu de la sfârșitul vremurilor și „oi” și „capre”, deci cum putem face o distincție între națiuni?

Ce spune Biblia despre judecarea națiunilor?

Cum ar trebui și cum putem noi vizualiza judecata lui Dumnezeu asupra națiunilor? Ce are Biblia de spus despre asta, și din ceea ce spune, care sunt lucrurile relevante pentru prezent și viitor? Când în Matei 25:31ff se vorbește despre națiuni ca fiind dintre „capre” și li se profețește, în termenii Noului Testament, că vor avea parte de judecată în cea mai rea formă a ei, ce poate însemna asta? Haideți să abordăm această întrebare pas cu pas.

Tratament egal pentru națiuni și Israel la judecată

În introducere, foarte simplu spus, am stabilit că sunt două teme majore în Vechiul Testament: una se referă la modul cum Dumnezeu tratează Israelul în funcție de ascultarea sau neascultarea lui de Tora. Cealaltă se referă la modul cum Dumnezeu tratează națiunile în funcție de atitudinea lor față de Israel.

Am găsit o primă cheie care ne ajută să înțelegem cum folosește Dumnezeu binecuvântarea și blestemul, bunăvoința sau judecata la nivelul oamenilor și națiunilor în felul în care El îl tratează pe Israel însuși. Nu există un alt capitol în Biblie care să ilustreze atât de clar semnificația blestemului sau binecuvântării în relație cu Israel, decât Deuteronom 28, în care 14 versete vorbesc despre binecuvântare, dar 50 de versete vorbesc despre blestem.

Așa cum deja am văzut, o privire mai atentă asupra acestor aproximativ 50 de versete care vorbesc despre judecată arată o anumită evoluție a măsurilor

în care se face judecata: cea mai rea judecată – împrăștierea poporului evreu în toată lumea – constituie punctul cel mai înalt, sau mai degrabă cel mai de jos, al acțiunilor lui Dumnezeu în judecarea Israelului. De asemenea, am văzut că Însuși Isus a profețit această ultimă și cea mai severă sancțiune, ca fiind un eveniment viitor din perspectiva Lui (Luca 21:24).

Din moment ce Israelul servește drept exemplu pentru națiuni – în privința binelui și răului, a binecuvântării și blestemului – un prim pas în abordarea acestei probleme delicate este a presupune că tratamentul aplicat de Dumnezeu națiunilor va fi similar tratamentului aplicat de El Israelului, deși criteriile pentru judecată sunt diferite.

Tratamentul lui Dumnezeu asupra Israelului și națiunilor în ceea ce privește binecuvântarea și blestemul este în mare parte similar, totuși: El iubește Israelul. El iubește națiunile. El e încet la mânie, mânia și judecata Lui se desfășoară în mod treptat. Dacă însă, Israelul sau națiunile permament refuză să răspundă disciplinării progresive a Domnului și nu se pocăiesc, judecata continuă să crească până când punctul de climax este atins.

Împrăștierea în toată lumea care a durat aproape două milenii, a fost, în conformitate cu Deuteronomul 28, judecata supremă. Holocaustul de la finalul acestor două mii de ani, de asemenea, a inclus un element al judecății – ultima escaladare la finalul acestei perioade aparent fără sfârșit, de diasporă. Dacă Dumnezeu nu și-ar fi stăvilit pedeapsa asupra primei Lui iubiri, asupra poporului Lui preaiubit, atunci celelalte popoare și națiuni nu ar avea niciun motiv să creadă că Dumnezeu pur și simplu va trece cu vederea nelegiuirile noastre privitoare la criteriul care ni se aplică nouă – atitudinea noastră față de poporul evreu și Israel. Am accentuat acest punct de atâtea ori până acum, dar haideți să îl mai trecem încă o dată în revistă acum: criteriul și consecințele rezultate în urma binecuvântării sau judecății nu au suferit nici cea mai mică schimbare – ele încă se aplică azi.

Diferența dintre națiuni și Israel la judecată

Totuși, în ceea ce privește judecata, există o diferență crucială între modul în care Dumnezeu tratează Israelul și modul în care El tratează națiunile. Această diferență se referă la cel mai înalt grad al judecății lui Dumnezeu. Pe baza legământului avraamic, Dumnezeu a promis poporului Israel că și în cazul unei

neascultări extreme, el nu va fi distrus în totalitate, și că Dumnezeu va împlini chemarea pentru poporul evreu și promisiunile pe care El i le-a făcut. Lucrul acesta e confirmat în Noul Testament, atât în Evanghelii (Matei 23:39, Luca 21:24, etc.), dar și de către Pavel. Haideți să recitim cele mai importante pasaje referitoare la asta, din Romani:

„Și chiar ei, dacă nu stăruie în necredință, vor fi altoiți; căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăși. Fiindcă, dacă tu, care ai fost tăiat dintr-un măslin care din fire era sălbatic, ai fost altoit, împotriva firii tale, într-un măslin bun, cu cât mai mult vor fi altoiți ei, care sunt ramuri firești, în măslinul lor? Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor. Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: «Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele.» În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți, din pricina părinților lor.” (Romani 11:23-28)

„Hristos a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credințioșia lui Dumnezeu și să întărească făgăduințele date părinților...” (Romani 15:8)

Dumnezeu va împlini scopul pe care îl are cu Israel. Baza pentru aceasta e legământul cu patriarhii. Calea spre împlinirea lui trece pe la Mesia, Isus. Acestea două se bazează pe îndurarea lui Dumnezeu:

„După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu, și după cum, prin neascultarea lor, ați căpătat îndurare acum, tot așa, ei acum n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toți.” (Romani 11:30-32)

Asta ne aduce la punctul crucial – diferența ultimă, crucială: aceste promisiuni se aplică numai Israelului. Ele nu se aplică celorlalte națiuni. Așa cum spune Vechiul Testament, ca o consecință finală a judecății lui Dumnezeu,

Israel, națiunile și valea judecării

o națiune care refuză să își schimbe atitudinea ostilă față de Israel și poporul evreu, e amenințată cu exterminarea.

În ciuda acestor lucruri, noi trebuie să înțelegem posibilitatea ca astăzi să existe națiuni care nu vor mai exista în Împărăția mesianică.

CAPITOLUL 14

Noi, creștinii, și judecarea națiunilor

Următoarea întrebare care necesită atenție e dacă, și în acest caz cum, posibilele acte de judecată ale lui Dumnezeu la nivel colectiv, la nivelul popoarelor și națiunilor, afectează soarta individuală a credincioșilor creștini. Aceasta e o întrebare foarte importantă și legitimă.

Răspunsul scurt la această întrebare e: „Nu!” Mântuirea noastră personală nu depinde de faptul că națiunea din care facem parte se numără sau nu printre națiunile de „capre”. Chiar dacă ar fi așa, asta nu decide destinul nostru personal veșnic, ci o face numai relația noastră cu Isus și atitudinea noastră față de El.

Acum, că am clarificat lucrurile la nivel individual, mai rămân cel puțin două aspecte importante care totuși, trebuie luate în considerare: primul aduce în discuție atitudinea elementară pe care noi, ca și creștini, ar trebui să o avem față de poporul evreu și față de Israel, iar celălalt aspect se referă la responsabilitatea pe care noi, ca și creștini, o avem față de națiunea noastră și relația ei cu Israelul.

Atitudinea noastră ca și creștini față de poporul evreu și Israel

Întregi librării de cărți au fost scrise în ultimele decenii referitoare la relația dintre noi, creștinii, și evrei și Israel. În ce mă privește pe mine, eu m-am ocupat de problema aceasta mai în detaliu în două dintre cărțile mele anterioare, la care am făcut referire mai devreme. Aici nu e loc pentru o analiză detaliată. Vreau doar să ating un singur aspect aici – unul crucial de altfel: standardul care s-a păstrat

sus pentru națiuni în Genesa 12:3, categoric se aplică și Bisericii, lumii creștine.

În Genesa 12:3 citim:

„Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.”

Mesajul din Romani 11:17-22 e foarte asemănător:

„Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, și dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor și ai fost făcut părtaş rădăcinii și grăsimii măslinului, nu te fâli față de ramuri. Dacă te fâlești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine. Dar vei zice: «Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu.» Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință: nu te îngâmfa, dar, ci teme-te! Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine. Uită-te, dar, la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat și tu.”

Chiar dacă majoritatea evreilor de-a lungul veacurilor, din vremea lui Isus și până în prezent, nu au venit la credința în Evanghelie sau în Mesia, noi totuși ar trebui să le acordăm stima, mulțumirea și respectul nostru permanent. Noi, creștinii dintre neamuri, nu trebuie să pierdem din vedere faptul că nu noi suntem cei care ținem rădăcina, cu scopul ei unic în planul de mântuire, ci rădăcina colectivă „Israel” – prin evreul Mesia, Isus, e cea care ne ține pe noi!

Noi, ca și creștini dintre neamuri, suntem chemați să onorăm poporul evreu ca întreg – atât ramurile care rămân altoite (evreii mesianici așa cum îi numim noi azi) și ramurile care au fost tăiate – „tot Israelul” (vezi versetul 26). În primul rând, pentru că ei reprezintă rădăcina mântuirii. În al doilea rând, pentru că promisiunea lui Dumnezeu pentru ei și legământul cu Avraam sunt încă valabile. Dacă nu facem asta, atunci noi, ca și Biserică, creștinătate, cădem sub aceeași judecată a lui Dumnezeu ca și națiunile lumii care disprețuiesc poporul evreu și Israelul.

Datoria noastră cu privire la propria noastră națiune în relație cu Israelul

Pe această bază, pe baza atitudinii noastre biblice pozitive față de poporul evreu, înrădăcinată și fundamentată în dragostea și îndurarea lui Dumnezeu față de poporul Lui, noi suntem chemați nu doar să fim o binecuvântare pentru poporul evreu, ci, de asemenea, o voce profetică pentru propria noastră națiune cu privire la poporul evreu și Israel – o voce profetică având un mandat biblic. Mandatul acesta se aplică în particular vremurilor noastre și generației noastre – o vreme în care soarta poporului evreu se schimbă, în care pământul și oamenii sunt restaurați ca predestinați de Dumnezeu și pregătiți pentru revelația despre Mesia. Lucrul acesta este descris în cartea profetului Ieremia, în capitolul 31.

În primul rând, sunt descrise întoarcerea fizică și restaurarea Israelului:

„Iată, îi aduc înapoi din țara de la miazănoapte, îi adun de la marginile pământului: între ei este și orbul și șchiopul, femeia însărcinată și cea în durerile nașterii; o mare mulțime se întoarce înapoi aici! Plângând vin, și îi duc în mijlocul rugăciunilor lor; îi duc la râuri de apă pe un drum neted pe care nu se poticnesc. Căci Eu sunt Tatăl lui Israel, și Efraim este întâiul Meu născut.” (Ieremia 31:8-9)

A doua parte a capitolului acoperă trezirea națională și mântuirea Israelului când noul legământ va înlocui complet legământul sinaitic:

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul. Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” (Ieremia 31:31-33)

Încadrată chiar în mijloc, chiar între cele două faze ale actelor pline de îndurare ale lui Dumnezeu față de Israel, vine o chemare foarte precisă pentru națiunile lumii:

„Ascultați cuvântul Domnului, neamuri, și vestiți-l în ostroave depărtate! Spuneți: «Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna și-l va păzi cum își păzește păstorul turma.»” (Ieremia 31:10)

Versetul acesta constă, de fapt, în două porunci: prima de a asculta, iar a doua de a vorbi. Care este mesajul? Mesajul e același Dumnezeu care a fost responsabil de susținerea diasporei din întreaga lume, de împrăștierea evreilor „printre toate neamurile” (Deuteronomul 28:64, Luca 21:24) ca un act de judecată, și care acum e în spatele adunării poporului Lui din fiecare țară și care Își ține mâna Lui protectivă peste ei.

Care grup dintre națiunile lumii e în poziția de a duce acest mesaj națiunilor lumii? Doar acelea dintre națiunile lumii care cred acest mesaj, care îl au la inimă și sunt pregătite să înoate împotriva curentului pentru a-l transmite mai departe. Și care grup dintre națiunile lumii trebuie să audă acest mesaj? Necreștinii. În special aceia care poartă responsabilitatea pentru națiunea lor: aceia care sunt în guvern și parlament, formatorii de opinie și cei responsabili cu răspândirea informației. Mesajul pe care ei trebuie să îl audă e că noi trăim un punct de turnură în istorie, și că Dumnezeu Însuși, în îndurarea Lui, stă în spatele restaurării sortii poporului evreu și Israelului. Din acest motiv, noi trebuie să le amintim celor ce dețin puterea ce spune Genesa 12:3: „Cel ce binecuvântează pe Israel va fi binecuvântat, pe când cel ce disprețuiește și umilește pe Israel va cădea sub judecata lui Dumnezeu.”

O problemă de credibilitate și autoritate

Pe baza versetului din Romani 11:17ff, deja am privit la îndatorirea pe care Dumnezeu le-a dat-o creștinilor, mai exact să arate recunoștință, stimă și respect față de poporul Israel – rădăcina credinței noastre creștine și mântuirii. Altfel, și noi putem fi tăiați din măslinul bun.

Din versetul din Ieremia 31:10 știm că misiunea noastră de solidaritate față de Israel și față de guvernele noastre și conducătorii propriei noastre națiuni are o semnificație particulară în vremurile din urmă – vremurile în care Dumnezeu, în harul Său, restaurează soarta poporului Său.

Mai mult decât atât, în Noul Testament citim că și noi avem o chemare – nu una foarte diferită de cea a Israelului – de a fi popoare profetice pentru națiunile

care nu Îl cunosc pe Dumnezeul Israelului și pe Mesia al Lui (și al nostru), Isus:

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.”
(1 Petru 2:9)

Creștini fiind, născuți în aceste vremuri și în această generație prin voia lui Dumnezeu, chemarea aceasta ni se aplică nouă astăzi într-un mod unic. Noi suntem chemați, în primul rând, să ne pocăim de eșecurile din trecut ale creștinismului, și să trasăm, ca și Trup al lui Hristos, o cale cu totul nouă: o cale a stimei, a dragostei și îndurării față de poporul evreu, o cale prin care cu vigilență și înflăcărare să menținem această atitudine de respect față de poporul evreu în guvernele noastre, în parlamente și în așa-numita opinie publică.

Lucrul acesta e fundamental, dar în special în aceste vremuri în care trăim noi, aceasta e o parte centrală a ceea ce Isus ne-a chemat să fim: „sare și lumină” și „o cetate așezată pe un munte” – în duhul predicii de pe munte, pregătiți suflete pentru a face față respingerii și persecutării, mână în mână cu mărturia noastră pentru Isus și pentru vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu.

„Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și înveseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigoniți pe prorocii care au fost înainte de voi. Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni. Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.”
(Matei 5:10-16)

Mărturia noastră pentru Isus, mesajul nostru despre vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu și solidaritatea noastră față de poporul evreu, și asociata noastră

Israel, națiunile și valea judecării

responsabilitate pentru și față de propria noastră națiune, merg mână în mână în vremurile din urmă. Doar atunci vom avea o credibilitate permanentă în ochii lumii din afară și vom dobândi o autoritate mai mare.

Mesia Israelului și Dumnezeu Israelului sunt una. Dumnezeu Israelului, în persoana Fiului Său, nu e doar Mântuitorul nostru personal, ci El e și Domnul întregii istorii, e Domnul domnilor și Împăratul împăraților. El e în același timp Mielul lui Dumnezeu și Leul din Iuda. Noi nu putem și nici nu trebuie să încercăm să Îl divizăm pe Isus, nu trebuie să încercăm să Îl divizăm pe Dumnezeu și nu trebuie să încercăm să divizăm Biblia. Asta ar putea să ne pericliteze mântuirii noastre personale, dar cu siguranță va periclita misiunii noastre, eficacității noastre și autorității noastre ca Biserică și creștinătate.

CAPITOLUL 15

Toate națiunile vor fi judecate, sau doar unele?

O problemă pe care trebuie să o abordăm cu privire la judecata profetită pentru vremurile din urmă se ridică datorită faptului că unele pasaje fac referire la „toate națiunile” (de exemplu Zaharia 12:9, Ioel 3:2), pe când alte pasaje, în special Matei 25:31 ff fac o distincție între acele națiuni care s-au purtat cu milă față de poporul lui Isus – evreii, Israel – și cele care au fost lipsite de milă: „națiunile oi” și „națiunile capre”. Cum pot fi puse împreună acestea două ?

Îndreptându-ne spre o lume condusă de un singur guvern

Cartea Apocalipsa prezice o vreme în care va exista un singur conducător al întregii lumi (așa-zisul „Antihrist”) care va conduce un fel de guvern mondial. În acest guvern mondial anticreștin, „duhul babilonului”, pe care l-am întâlnit înainte în povestea Turnului Babel din Genesa 11, se va manifesta pentru ultima oară:

„Și m-a dus, în Duhul, într-un pustiu. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur plin

de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei. Pe frunte purta scris un nume, o taină: «Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului.»» (Apocalipsa 17:3-5)

În ultimii 100 de ani ai cooperării și conflictului internațional s-au dezvoltat structuri globale care înainte erau de neconceput. După Primul Război Mondial a fost fondată Liga Națiunilor cu sediul la Londra. După cel de-al Doilea Război Mondial s-a fondat Organizația Națiunilor Unite cu sediul la New York. Principalul scop al acestor instituții a fost și este acela de a asigura o coexistență pașnică între națiuni. Dacă ne concentrăm exclusiv pe perioada de după cel de-al Doilea Război Mondial, e drept să spunem că Organizația Națiunilor Unite (ONU) reprezintă în prezent familia mondială a națiunilor. Ea nu este încă un guvern mondial, dar este, totuși, o structură care ne ajută să ne imaginăm ce formă ar putea lua într-o zi un asemenea guvern mondial, și ar putea fi un precursor al acestuia. În acest moment, 193 de națiuni sunt reprezentate în ONU – practic toate națiunile recunoscute la nivel internațional și care au un guvern corespunzător și un statut diplomatic.

Acolo unde Biblia vorbește despre „toate națiunile”, o instituție precum ONU cu siguranță s-ar încadra în descriere. Când ONU se implică într-o problemă, „toate națiunile” sunt implicate într-o anumită măsură. Totuși, asta nu neapărat înseamnă că fiecare națiune susține problema în cauză.

Exemplu: Războiul din Golf sub conducerea SUA de la începutul anilor 1990

Există un singur exemplu în istoria modernă când ONU, folosindu-se de întregul arsenal de instrumente pe care îl avea la dispoziție, a pornit într-o ofensivă militară. Acesta a fost așa-numitul Război din Golf sub egida SUA conduse de președintele Bush împotriva Irakului lui Saddam Hussein care recent invadase Kuweitul. Ofensiva militară a avut loc cu aprobarea Consiliului de Securitate și a majorității necesare în Adunarea Generală.

Totuși, lucrul care are importanță pentru noi aici, e că în niciun caz nu toate națiunile au fost în consens asupra acestei probleme sau s-au implicat activ în același fel. Din aproximativ 180 de națiuni în acea vreme, doar 13 și-au trimis soldații. În jur de 60 de națiuni au asigurat suport logistic. În Adunarea Generală,

multe națiuni au votat împotriva unui atac sau s-au abținut. „Toate națiunile” (ONU) au devenit active din punct de vedere militar împotriva lui Saddam Hussein și într-un final l-au alungat din Kuweit. Totuși, asta nu înseamnă că „toate națiunile” au fost activ implicate în asta, sau măcar au fost în favoarea acestei operațiuni militare.

Astfel, nu este dificil să ne imaginăm un scenariu în care ONU – sau oricare alt nume ar purta instituția aceasta în zilele lui Antihrist – ajunge în punctul în care aprobă o moțiune care să aibă următorul efect: „Disputa privitoare la statutul Ierusalimului este obstacolul final și cel mai mare din calea păcii mondiale. Dacă statul Israel nu se supune cererilor noastre, vom fi obligați să recurgem la forță militară pentru a ne asigura că cererile noastre sunt împlinite!” Majoritatea națiunilor vor fi de acord cu această moțiune într-un fel sau altul – dar, așa cum am văzut, nu neapărat toate națiunile vor face asta.

Întrebarea crucială e aceasta: cum va acționa națiunea din care faci tu parte?

Ai nevoie de curaj pentru a înota împotriva curentului

Un lucru e clar: e nevoie de curaj să te împotrivești viziunii majorității într-o lume anticreștină. Guvernul va avea nevoie de o convingere profundă și un mare curaj. De asemenea, și populația va avea nevoie de curaj pentru a sprijini și a încuraja un astfel de guvern. Aici intervenim noi, creștinii, ca și Trup al lui Hristos.

Fără mijlocirea noastră, fără să avem convingerile fondate pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, fără sprijinul supranatural al Mielului lui Dumnezeu și al Duhului Sfânt, fără să avem curaj și claritate, națiunile și guvernele noastre probabil nu vor fi nici ele în stare să își găsească curajul. Deja am citit în Apocalipsa 17:3-5 despre proverbiala „curvă a Babilonului” din vremea lui Antihrist și despre demonica și ultima ei tinerețe înainte de căderea decisivă. Haideți să citim acum versetele care preced acest pasaj, care vorbesc despre războiul dintre „Miel” (Isus) și urmașii Lui pe de o parte, și „fiara” anticreștină și urmașii ei de cealaltă parte:

„«Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara. Toți au același gând și dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor

și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui.» Apoi mi-a zis: «Apele pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi.»” (Apocalipsa 17:12-15)

Văile dinaintea VĂII

Înainte ca națiunile să fie confruntate cu problema referitoare la cum să se comporte în ultima „vale a judecății”, vor fi multe alte „văi ale judecății” pe parcursul călătoriei, conducând spre ultima mare vale de la sfârșitul vremurilor. Aceste „văi” sunt momente de decizie cu privire la alegerile politice care pun reflectorul pe atitudinea momentană a națiunilor față de poporul evreu și/sau Israel.

Imediat după izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, o asemenea „vale a judecății” interimară a fost Conferința de la Evian din Franța, din iulie 1938. Peste 30 de națiuni predominant vestice s-au adunat la cel mai bun hotel din acest oraș pitoresc din apropierea Lacului Geneva pentru a decide soarta refugiaților evrei fugiți din Germania. Rezultatul a fost cutremurător: cu excepția a două națiuni mai mici (Republica Dominicană și Madagascar) toate celelalte națiuni, inclusiv cele mai mari și influente precum SUA, Marea Britanie și Canada, au refuzat să accepte orice altceva în afară de un număr simbolic de refugiați, în caz că era nevoie.

Cărțile de istorie spun că această decizie de la Evian a fost încurajarea ultimă de care Hitler a avut nevoie din partea puterilor din Vest pentru a da frâu liber Holocaustului. Acum el știa că aproape nimeni nu era cu adevărat interesat de soarta evreilor. Noaptea de cristal a avut loc la mai puțin de șase luni după aceea, în noiembrie 1938. Sute de sinagogi au fost arse din temelii și mii de magazine evreiești au fost distruse. Zeci de mii de evrei au fost trimiși în lagărele de concentrare și închisori. De asemenea, s-au înregistrat multe decese. Primul capitol din istoria Holocaustului a fost scris.

Chiar și astăzi avem situații similare când sunt luate decizii, în cadrul ONU de exemplu. Aproximativ o treime din toate hotărârile ONU condamnatoare, care sunt aprobate, sunt împotriva statului Israel. Celelalte două treimi sunt împărțite între toate celelalte țări la un loc. Situația Consiliului Națiunilor Unite pentru Drepturile Omului este similară. Sau haideți să privim la așa-numitele „Conferințe Durban”, numite după prima conferință de felul acesta ținută în orașul Sud African Durban, în 2001. Oficial, acestea ar fi trebuit să fie conferințe împotriva rasismului. În schimb, obiectivul primordial și de fapt al

acestor conferințe a fost acela de a țintui Israelul pe stâlpul infamiei declarându-l prin supoziție un stat deosebit de rasist.

Unul dintre cei mai proeminenți vorbitori la câteva din aceste conferințe a fost președintele iranian de atunci, Ahmadinejad. Este dificil, în acest punct, să nu devii ironic sau cinic. Este mai bine, totuși, să comparăm standardele drepturilor omului regimului iranian cu cele ale Israelului într-un mod cât mai obiectiv posibil și apoi să luăm o decizie fondată privitoare la legitimitatea morală a cuiva precum Ahmadinejad de a predica Israelului despre drepturile omului.

O altă situație recentă în care o asemenea decizie semnificativă a trebuit să fie luată a fost votul din Adunarea Generală a ONU din 29 noiembrie 2012 privitor la cvasi recunoașterea autorității palestinienilor ca stat cu drepturi corespunzătoare în contextul ONU. Votul a fost validat în ciuda eșecului total de a ajunge la orice înțelegere negociată cu Israelul și asta a fost diametral opus tuturor principiilor cheie a așa-numitelor Acorduri de la Oslo, al căror principiu de bază a fost „ajungerea la un acord de pace prin mici schimburi teritoriale”. Această decizie a Adunării Generale i-a facilitat guvernului palestinian o evoluție majoră din punct de vedere diplomatic și în termenii imaginii publice mondiale – fără ca Israelul să primească în schimb o considerație echivalentă, de orice natură. (138 de națiuni au votat în favoare, 9 au votat împotriva (inclusiv Israelul), au fost 41 de abțineri și 5 state nu au fost prezente.)

Sunt multe alte decizii de asemenea natură pe care le-am putea pomeni, mai ales dacă luăm în considerare deciziile la nivel național sau continental, cum ar fi cele ale Uniunii Europene sau Uniunii Africane. Eu sunt convins că este timpul ca guvernele, parlamentele și formatorii opiniei publice să devină mult mai conștienți de scopul de moment al deciziilor lor, să dobândească un simț mai acut al binelui și răului și să fie pregătiți, dacă va fi necesar, să se împotrivescă opiniei mondiale. Ca o chestiune de principiu de bază, e la fel de necesar și corect să stăm astăzi în solidaritate cu Israelul împotriva campaniei globale de defăimare și demonizare, cum ar fi fost necesar și drept ca la Evian în 1938 să arătăm solidaritate și generozitate față de evreii defăimați și persecutați din Germania.

Suntem îndreptățiti să presupunem că vor mai fi multe alte situații în viitor când asemenea decizii vor trebui luate. Cu cât mai multe națiuni își demonstrează abilitatea de a trata corect Israelul în astfel de situații, cu atât mai mari sunt șansele pentru cât mai multe națiuni posibil, să voteze și să acționeze împotriva curentului și împotriva opiniei majorității, în ultima vale a judecății.

Rugăciune pentru guvernele noastre

Am auzit multe despre perspectiva biblică a lui Dumnezeu pentru Israel, națiuni și creștinii credincioși din națiuni. Am descoperit adevăruri biblice fundamentale și am văzut semnificația particulară pe care îl are avântul evoluției sfidătoare în vremurile din urmă. Restaurarea Israelului e una dintre cele mai clare indicații că am ajuns la ultima fază a vremurilor din urmă – indiferent cât de mult va dura faza aceasta. Acest rezumat biblic are intenția de a introduce o ultimă considerație cu privire la responsabilitatea pe care o are creștinătatea din întreaga lume – și în special cu privire la rolul și sarcina pe care o au creștinii care se roagă din toate popoarele și națiunile.

„... rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri... pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii...”

În prima epistolă către Timotei, Pavel scrie despre importanța rugăciunii pentru guvernele noastre. Dacă ne rugăm pentru guvernele noastre, și dacă apoi, ca o roadă a rugăciunilor noastre, guvernul își îndeplinește sarcina cu responsabilitate și evlavie, asta va aduce binecuvântarea peste poporul nostru. Așa cum am citit, este parte a responsabilității fiecărui guvern să trateze Israelul și poporul evreu cel puțin cu respect și dreptate, și preferabil cu bunăvoință și stimă – la fel cum ei înșiși și-ar dori să fie tratați. Iată ce a scris Pavel:

„Vă îndemn, dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.” (1 Timotei 2:1-4)

Din moment ce relația națiunilor cu Israelul are o importanță spirituală profundă, rugăciunea e o prioritate pe care nu o putem neglija și o chestiune extrem de urgentă. Ea afectează nimic mai puțin decât soarta națiunilor noastre - atât aici și acum, cât și pentru eternitate. Toate națiunile se îndreaptă spre „valea judecării”. Toate națiunile vor fi împărțite la revenirea Domnului domnilor și Împăratului împăraților în „oi” și „capre”. „Națiunile oi” sunt caracterizate de natura lor asemenea unui miel față de Israel. „Caprele”, pe de altă parte, sunt caracterizate de duhul babilonului – de un duh de mândrie și rebeliune care va lua amploare în vremurile din urmă anticreștine.

„Oii” sau „capre”?

În Vechiul Testament găsim o descriere a unui țap anti-evlavios în Daniel 8:8-12:

„Țapul însă a ajuns foarte puternic; dar când a fost puternic de tot, i s-a frânt cornul cel mare. În locul lui au crescut patru coarne mari, în cele patru vânturi ale cerurilor. Dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a mărit nespuse de mult spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea minunată. S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele și le-a călcat în picioare. S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată și i-a surpat locul Locașului său celui Sfânt. Oastea a fost pedepsită din pricina păcatului săvârșit împotriva jertfei necurmate; cornul a aruncat adevărul la pământ și a izbutit în ce a început.”

Trăsătura ultimă de caracter a unui țap care e menționată aici e lămuritoare: „... a aruncat adevărul la pământ...”. Dacă privim mai atent la opinia lumii, la media globală și chiar și la majoritatea guvernelor în privința relației lor cu Israelul, exact

asta observăm: adevărul e aruncat la pământ și călcat în picioare. În context biblic, caprele – în contrast cu mieii, sunt asociate cu încăpățănarea, cu un caracter recalcitrant. Coarnele țapilor deseori reprezintă națiunile lipsite de evlavie care, în multe cazuri, se ridică din neant și obțin mare putere și influență.

Darul plin de dragoste al lui Dumnezeu pentru poporul Lui

Motivația noastră centrală în rugăciunile noastre ar trebui să fie iminenta dragoste și milă a lui Dumnezeu. În final, ajungem de unde am plecat: Dumnezeu iubește națiunile. Dumnezeu iubește Israelul. De asemenea, Dumnezeu Își iubește Biserica. El vrea ce e mai bun pentru noi toți. Totuși, premisa pentru noi toți e că aderăm la standardele și regulile Sale.

Mult timp, chiar și mie mi-a fost foarte dificil să îmi dezvolt o identitate pozitivă, neamț fiind. Voi vorbi despre asta mai în detaliu în mărturia mea atașată. Adevărul e că, după convertirea mea, inima mea a fost în primul rând umplută de o dragoste profundă pentru Biserica lui Isus, de o dorință arzătoare pentru unitate între creștini, pentru lărgirea Trupului lui Hristos, pentru trezire și reînnoire. Totuși, la câțiva ani după convertirea mea, am avut parte de o experiență specială care mi-a umplut inima de o dragoste supranaturală pentru Israel. Fundațiile doctrinare biblice deja fuseseră așezate, însă totuși, am avut nevoie de timp înainte ca inima mea să fie transformată. Abia după aceea, într-o anumită măsură ca un rod al dragostei pe care Dumnezeu mi-a dat-o pentru poporul evreu și pentru Israel, treptat am putut să dezvolt dragostea pentru poporul meu german.

Procesul acesta este în progres încă. Totuși, pentru mai bine de un deceniu acum, dragostea mea față de poporul meu german a atins o dimensiune care mă motivează și mă abilitează, cu ajutorul lui Dumnezeu, să dedic lui o mare parte din angajamentul meu. Căutarea să descopăr planurile de răscumpărare ale lui Dumnezeu pentru Germania și dedicarea mea pentru a vedea împlinirea acestor planuri a devenit o parte centrală a lucrării vieții mele și a chemării pentru viața mea.

Să Îl lăsăm pe Dumnezeu să ne deschidă inimile

Haideți să încheiem cu o întrebare: suntem noi, creștinii, pregătiți să Îl lăsăm pe Dumnezeu să ne deschidă inimile? Presupun că majoritatea creștinilor credincioși care citesc această carte au o inimă înflăcărată pentru Trupul lui Hristos, pentru trezire, pentru răspândirea Evangheliei și reînnoirea Bisericii. De asemenea, presupun că majoritatea dintre voi, într-o anumită măsură, ați primit o revelație biblică și dragoste din partea lui Dumnezeu pentru Israel și pentru poporul evreu. Noi putem fi doar mulțumitori pentru asta!

Întrebarea mea, și rugăciunea mea, este aceasta: suntem noi pregătiți să Îi permitem lui Dumnezeu să ne îmboldească și să lucreze în noi astfel încât să facem loc în inima noastră și pentru propria noastră națiune? E soarta națiunii noastre importantă pentru noi? E binecuvântarea lui Dumnezeu pentru națiunea noastră importantă pentru noi? Următoarea întrebare e aceasta: ne pasă nouă dacă națiunea noastră, este, rămâne sau va deveni o binecuvântare pentru Israel? Dacă facem loc pentru asta în inima noastră, nu m-ar surprinde dacă dragostea pe care Dumnezeu ne-a dat-o pentru Israel și dragostea pe care Dumnezeu ne-a dat-o pentru propriul nostru popor ar interacționa în asemenea mod încât, drept rezultat, ambele ar crește.

2015 - un an-cheie

În 2015 comemorăm cea de-a 70-a aniversare a sfârșitului celui de-al Doilea Război Mondial. Numărul 70 are o relevanță biblică extraordinară. Noi deja am vorbit despre semnificația numerologică evreiască a ecuației 7x10. Numărul 70, de asemenea, a avut o semnificație importantă pentru Ieremia și Daniel în asociație cu sfârșitul exilului babilonian. Lucrul acesta îl vedem foarte clar în Daniel 9 (versetele 1-3):

„În anul dintâi al lui Darius, fiul lui Ahașveroș, din neamul mezilor, care ajunsese împărat peste împărăția haldeilor, în anul dintâi al domniei lui, eu, Daniel, am văzut din cărți că trebuiau să treacă șaptezeci de ani pentru dărâmurile Ierusalimului, după numărul anilor despre care vorbise Domnul către prorocul Ieremia. Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă.”

În ceea ce privește poporul evreu, ceea ce reiese de aici e faptul că sfârșitul Holocaustului în Europa a coincis cu sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial în Europa, în 8 mai. Pe lângă asta, mai avem o a doua dată la fel de semnificativă: la începutul anului 2015 comemorăm cea de-a 70-a aniversare a eliberării Auschwitzului – un sinonim internațional pentru Holocaust – care a avut loc pe 27 ianuarie 1945. Data aceasta, 27 ianuarie, a fost declarată Ziua Națională de Comemorare a Victimelor Holocaustului în Germania în 1995; în 2005, Uniunea Europeană a declarat-o Ziua Europeană de comemorare a Victimelor Holocaustului și în 2006, ONU a declarat-o Ziua Internațională de Comemorare a Victimelor Holocaustului. De ce avem nevoie de o zi internațională de comemorare? Pentru că antisemitismul și anti-israelismul, care până la cel de-al Doilea Război Mondial era un fenomen cu precădere european, acum a devenit un fenomen global.

Sunt aproape exact 100 de zile între 27 ianuarie și 8 mai. Vrem să folosim această fereastră de timp în 2015 pentru a chema creștinii din toate națiunile și denominațiunile să se roage pentru Israel, dar în special să se roage pentru națiunile și guvernele lor și relația acestora cu Israelul. Mai mult, oriunde Domnul Își trimite harul Său, fie ca rugăciunea aceasta să fie întărită prin post într-o formă sau alta (vezi anexa).

Viziunea care stă în spatele acestei inițiative este ca, în timpul pregătirii pentru aceste 100 de zile, prin realizarea acestei acțiuni unanime, dar și în perioada de după, mulți creștini, biserici, rețele de rugăciune și alte mișcări creștine și denominațiuni, să descopere în inimile lor importanța Israelului pentru soarta propriei lor națiuni și să intensifice rugăciunile pentru guvernul și națiunea lor în conformitate – și însuflețiți de Duhul Sfânt.

Fie ca Dumnezeu să ne acorde fiecăruia dragostea și îndurarea Sa!

PARTEA 2

Anexă

Dacă te voi uita, Ierusalime

de pastorul Willem Glashouwer

Matei ne povestește despre mulțimea care L-a însoțit pe Isus în timp ce intra în Ierusalim pe un măgăruș (un animal al păcii) și nu pe un cal (în acele vremuri era considerat a fi un animal al războiului) și care strigau: „Osana, Fiul lui David! Bindecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cerurile preainalte!” (Matei 21:9) În Luca, strigătul este: „Bindecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului! Pace în cer și slavă în locurile preainalte!” (Luca 19:38). Ioan 12:13 spune: „Bindecuvântat este Împăratul lui Israel!” Luca, de asemenea, spune: „Când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea și a zis: «Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.»” (Luca 19:41-42). Atunci când ceva e ascuns de ochii noștri, pur și simplu nu putem vedea.

Isus privește dincolo de mulțimea însuflețită care Îl înconjură: „Vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura și te vor strânge din toate părțile: te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată.” (Luca 19:43-44)

Isus știe că intrarea Lui în Ierusalim reprezintă calea către cruce și nu calea către tronul tatălui Său, David. El știe că Își va da viața, vezi Ioan 10:17-18, pentru ca în calitate de Domn al păcii, El să stabilească pacea între Dumnezeu

și oameni, îndepărtând piatra de poticnire a păcatului. El știe că asta trebuie să se întâmple mai întâi, înainte de a ne pofti în Împărăție. El știe, de asemenea, că într-o zi în viitor, mulțimea din Ierusalim va mai striga o dată: „*Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!*”

El a spus: „...nu Mă veți mai vedea până când...”, dar NU a spus: „De acum încolo nu Mă veți mai vedea niciodată.” Așadar, poporul Israel nu Îl va mai vedea PÂNĂ CÂND nu Îl vor întâmpina ca Fiul lui David, Cel care va urca pe tronul tatălui Său David în Ierusalim: „...*până când veți zice* [din nou]: «*Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!*»” (Matei 23:39). Într-o zi, El va intra din nou în Ierusalim și va domni în mijlocul lui Iacov - Israel, așa cum îngerul Gabriel i-a spus mamei Lui, Maria (Luca 1:31-33).

Aceasta nu este o domnie spirituală, cerească. După înălțarea Lui la ceruri, El nu s-a apropiat de David în cer și i-a spus: „Cu tot respectul, părinte David, Eu trebuie să stau pe tronul tău, aici, în cer, ca să domnesc peste Iacov de pe tronul tău, așa că, te rog să te dai la o parte.” De la înălțarea Lui, El are toată puterea și autoritatea în cer și pe pământ și El stă cu Tatăl Lui, Dumnezeu veșnic, pe tronul Lui (Matei 28:18-20, Apocalipsa 3:21, 4:2-3, 5:6-7). Doar când se va întoarce, El va sta pe tronul tatălui Său David în Ierusalim (Psalmi 89:27-30, 36-38; 2 Samuel 7:12-16).

Va fi o perioadă scurtă de întuneric peste toată lumea, iar apoi va veni acea vreme glorioasă. Scena este montată astăzi în Orientul Mijlociu cu un Ierusalim restabilit, cu un Israel restabilit și cu un popor evreu restabilit, înconjurat de un nou imperiu „roman” și de tot ceea ce vrăjmașii Vechiului Testament au prezentat sub alte nume în țările arabe.

Miracolul renașterii naționale al acestor vrăjmași este la fel de mare ca cel al Israelului. Isus a spus: „*Vedeți smochinul și TOȚI copacii*” (Luca 21:29). Pădurea întregă este restabilită sub forma Israelului și a națiunilor ostile din jur. Așteptăm intrarea în scena lumii a actorului principal care va aduce această fază teribilă a istoriei lumii spre un final fericit: va fi fericire pentru poporul Israel, pentru că El vine să le dea odihnă și va fi fericire pentru națiuni, pentru că și lor le va fi dată odihna.

În cele din urmă, pacea va curge din Ierusalim, după cum Isaia 2:2-4 a profețit: „*Se va întâmpla în scurgerea vremurilor că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el și vor*

zice: «Veniți să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui.» Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim, cuvântul Domnului. El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulilele lor cosoare; niciun popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța războiul.”

Nu este remarcabil faptul că Isus vine din Betania înspre Muntele Măslinilor (Matei 21:1), înspre cetate, și Zaharia Îl vede cum se întoarce pe Muntele Măslinilor (Zaharia 14:3) și de acolo intră în cetate? Ezechiel a văzut, de asemenea, gloria lui Dumnezeu cum se întoarce în Templu (cel de-al treilea sau al patrulea), intrând prin partea de răsărit. Prezența lui Dumnezeu a părăsit Templul prin partea de răsărit, înspre Muntele Măslinilor, lăsându-l în urmă ca o cochilie goală, iar apoi babilonienii pot veni și distruge cetatea și clădirea Templului (Ezechiel 10:18-19, 11:22-23), dar într-o zi, prezența lui Dumnezeu se va întoarce dinspre răsărit, dinspre Muntele Măslinilor (Ezechiel 43:1-7).

Vremea neamurilor

Ne aflăm pe drumul către un moment glorios. Vremea neamurilor se apropie de sfârșit.

Potrivit unora, vremea neamurilor s-a sfârșit deja. „Priviți”, au spus ei, „la restabilirea statului evreu din 1948”. În ciuda tuturor problemelor, Israel a fost capabil să sărbătorească cea de-a 50-a aniversare în anul 1998, primul jubileu (Leviticul 25:27) de la înființarea statului Israel, chiar dacă de fapt, anul religios jubileu a fost cu câțiva ani mai târziu. „Cu siguranță”, au spus ei, „vremea neamurilor s-a sfârșit în 1967, când Ierusalimul a fost reunit și a devenit capitala unită a statului Israel.”

În acel an, Israelul a eliberat Ierusalimul de Est de sub ocupație iordaniană. Acea parte a orașului a avut de suferit de la proclamarea statului evreu din 1948. În acei 19 ani, nenumărate sinagogi din Ierusalimul de Est au fost demolate sau transformate în latrine publice, dar acei 19 ani, o simplă întrerupere în cei trei mii de ani de istorie a Ierusalimului, a fost singura perioadă în care orașul a fost împărțit vreodată, cu toată că palestinienii susțin că o parte din oraș este noul punct de vedere istoric. Apoi, Israelul a declarat Ierusalimul capitala nedivizată a statului independent Israel. Cei care susțin că sfârșitul perioadei neamurilor

a avut loc în anul 1967 arată către acest eveniment: „Vedeți singuri”, spun ei, „Ierusalimul nu se mai află sub picioarele neamurilor.”

Dar este cu adevărat așa? Nu mai sunt neamuri care conduc în Ierusalim? Cum rămâne cu faptul că Europa și Națiunile Unite spun Israelului ce să facă cu propria țară și cu propriul lor oraș, Ierusalim? Lumea arabă controlează cel mai sfânt loc din Ierusalim, Muntele Templului. Vaticanul nu a renunțat niciodată la ideea de a face din Ierusalim orașul „celor trei religii monoteiste: iudaismul, creștinismul și islamul”, dar cu siguranță nu capitala statului evreu independent, Israel. Palestinienii susțin că orașul, sau o parte din el, este capitala unui nou stat arab, musulman, pe care ei îl numesc Palestina. Națiunile Unite cer dreptul de a declara starea finală a Ierusalimului, așa că națiunile încă mai calcă sub picioarele lor orașul Ierusalim.

Inima orașului Ierusalim, Muntele Sionului, care este numit și Muntele Moria, este încă un teritoriu ocupat de neamuri. Arabii musulmani sunt în control.

Scriptura însă, pare să indice contrariul, pentru că ei susțin că vremea neamurilor se va sfârși odată cu venirea lui Mesia, întoarcerea lui Hristos, Domnul păcii. Nu trebuie să pierdem din vedere importanța faptului că cel mai sfânt loc din Ierusalim, din inima orașului, este încă închisă pentru evrei. Neamurile conduc acolo. Muntele Templului este guvernat de lumea islamică. Încă este *für Juden verboten* (interzis evreilor).

Puterile lumii

Când a început „vremea neamurilor”? Unii spun că s-a întâmplat atunci când Templul lui Solomon a fost distrus de babilonienii aflați sub domnia lui Nebucadnețar în anul 586 î.H. De atunci, Israelul nu a fost niciodată cu totul independent. A fost invadat de o împărăție după alta. Bineînțeles că era al doilea templu în Ierusalim, unul mai mic, când o rămășiță a evreilor s-a întors din exilul babilonian, dar Israelul a rămas o parte sau o provincie a unui imperiu mult mai mare. Uneori s-a bucurat de autonomie limitată și uneori a fost destul de independent, dar nu a mai fost niciodată la fel de puternic și de independent ca în zilele lui David și Solomon.

Daniel, profetul de la curtea regelui babilonian Nebucadnețar, a fost lăsat de Domnul să-i spună regelui ce a visat și să interpreteze visul regelui pentru acesta. Regele a visat o statuie cu capul de aur, pieptul și brațele de argint,

pântecele și coapsele de aramă, fluierile picioarelor de fier, iar picioarele erau o parte din fier și o parte dintr-un amestec de fier și lut. El a văzut o piatră care a izbit statuia și a făcut-o bucăți, dar piatra s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul (Daniel 2).

Daniel a explicat că părțile statuii reprezintă patru sau cinci împărății consecutive (ultima împărăție fiind un fel de extensie sau continuare la cea de-a patra). Capul de aur este interpretat ca fiind Imperiul Babilonian; pieptul și brațele de argint reprezintă Imperiul Medo-Persan, iar pântecele și coapsele de aramă reprezintă Imperiul Grecesc, cel aflat sub stăpânirea lui Alexandru cel Mare. Fluierile picioarelor reprezintă Imperiul Roman, care este împărțit în Imperiul Roman de Răsărit și Apus, adică picioarele de fier și de lut. Cel de-al cincilea imperiu pare a fi o renaștere a Imperiului Roman pe o scară mondială. În viziunile ulterioare, i-au fost descoperite mai multe detalii lui Daniel. Babilonul, capul de aur, este reprezentat de un leu înaripat. Mezii și perșii (pieptul și brațele de argint) sunt văzuți ca un urs cu trei coaste în gură (este posibil să reprezinte Siria, Babilonul și Egiptul, pe care le „devorează”). Imperiul Greco-Macedonean (pântecele de aramă) este văzut ca un leopard cu patru aripi și patru capete, reprezentând faptul că după moartea lui Alexandru, imperiul acestuia a fost împărțit în patru imperii: Egipt, Siria, Macedonia și Asia Mică – fiind conduse de patru dintre generalii lui. Cel de-al patrulea imperiu, Imperiul Roman (picioarele și fluierile picioarelor de fier) este văzut ca o fiară înspăimântătoare cu zece coarne din mijlocul cărora ieșea un corn mic care a pus stăpânire peste întreg pământul, Daniel 7.

Venirea Fiului omului marchează sfârșitul acestei ultime împărății ce aparține omului, și stabilirea unei împărății veșnice care aparține Fiului omului, pentru că venirea Lui va distruge întreaga statuie, toate imperiile combinate care se găsesc în imperiul final, „în același timp”, Daniel 2:35. În zilele de pe urmă, întreaga statuie, toate imperiile reprezentate de ea, vor fi renăscute și prezente pe scena lumii, într-un fel sau altul, Daniel 8:1-7. Fiarele din vedenia lui Daniel apar din nou în cartea Apocalipsa, capitolul 13, sub forma fiarei finale.

Între căderea Imperiului Roman și sosirea ultimei împărății au fost mulți cuceritori ai Țării Promise, incluzând bizantinii, perșii, arabii, cruciații, mamelucii, turcii, francezii și britanicii. Multe picioare ale neamurilor au călcat Ierusalimul și Țara Sfântă. Printre ei se află arabii și palestinienii. Astăzi, Uniunea Europeană crește, într-un anumit sens, într-un Imperiu Roman renăscut (deși

în această perioadă este o parte a lumii în care există mai multe puteri politice și mult mai mari decât au existat pe vremea scriitorilor Bibliei). Comunismul s-a prăbușit în Rusia (permițând evreilor să se întoarcă acasă), Ieremia 16:14-15, și tot mai mult din harta Europei arată la fel cum era sub stăpânirea romană. Națiunile Unite, un fel de parlament mondial – deși uneori arată destul de lipsit de putere – câștigă influență, iar coifurile albastre ale mediatorilor sunt văzute tot mai des în lume. Dezvoltări economice crescânde, criza energetică și a mediului, criza financiară și conflictele care apar peste tot în lume cer un răspuns global. Sistemele de comunicare au transformat lumea într-un sat global. Sosirea ultimului imperiu al lumii se apropie cu repeziciune. Pacea mondială pare a fi la îndemâna noastră, fiind facilitată de calculatoare, sisteme satelit, cablu, mass-media, companii multinaționale, instituții financiare și investiții. Satul global devine realitate. Să ne ferim să strigăm „Pace, pace”, când nu este pace și să rămânem vigilenți.

Ierusalimul și legământul veșnic

Ezechiel 16:59-60, 62: *„Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Îți voi face întocmai cum ai făcut și tu, care ai nesocotit jurământul rupând legământul! Dar Îmi voi aduce aminte de legământul Meu făcut cu tine în vremea tinereții tale și voi face cu tine un legământ veșnic. [...] Voi face legământul Meu cu tine, și vei ști că Eu sunt Domnul...»”*

La începutul acestui capitol din cartea Ezechiel, Domnul se adresează Ierusalimului, dar El nu vorbește cărămizilor, mortarului și pietrelor din Ierusalim. El vorbește colectiv „Sionului” – orașul, pământul și oamenii – unitatea divin orânduită. Acest „legământ de căsătorie” cu Ierusalimul cuprinde majoritatea celorlalte legăminte: legământul avraamic, legământul legii, legământul pământului, legământul davidic și, în ultimul rând, noul legământ.

Isaia 4:2-5: *„În vremea aceea, odrasla Domnului va fi plină de măreție și slavă, și rodul țării va fi plin de strălucire și frumusețe pentru cei mântuiți ai lui Israel. Și cel rămas în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi «sfânt», toți cei scriși printre cei vii la Ierusalim. După ce Domnul va spăla murdăriile ficelor Sionului și va curăța Ierusalimul de vinovăția de sânge din mijlocul lui, cu duhul judecării și cu duhul nimicirii, Domnul va așeza, peste toată întinderea muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare, un nor de fum, ziua, și un foc de flăcări strălucitoare, noaptea. Da,*

peste toată slava va fi un adăpost, o colibă, ca umbrar împotriva căldurii zilei și ca loc de adăpost și de ocrotire împotriva furtunii și ploii.”

Prezența lui Dumnezeu a locuit în templul construit de regele Solomon (2 Cronici 7:1-2). Ezechiel a văzut cum prezența lui Dumnezeu s-a îndepărtat de templu chiar înainte ca babilonienii să-l distrugă (Ezechiel 10:3-5, 11:22-23) și se va întoarce în templu la întoarcerea permanentă a prezenței DOMNULUI, Dumnezeul lui Israel, care va locui în mijlocul poporului Lui străvechi cu care a făcut legământ (Ezechiel 43:1-2, 4-7a). Cartea Apocalipsa ne spune că domnia pământească a lui Mesia în Ierusalim va dura o mie de ani. Fiind singurul loc din Biblie (Apocalipsa 20:4-5) în care este menționată o perioadă limitată de timp a erei mesianice pe planeta Pământ, pare a fi în contradicție cu cele mai multe profeții din Biblie cu privire la împărăția mesianică, care ne spun cu emfază că va fi o împărăție veșnică. Așa va fi, doar că teatrul împărăției mesianice va fi mutat de la o scenă la alta.

Legământul cu Ierusalimul merge atât de departe încât leagă orașul pământesc de cel ceresc (Isaia 65:17-19, Apocalipsa 21). Isaia ne spune aici că în Noul Ierusalim va mai exista amintirea groazei care înconjură sau care era asociată odată cu orașul anterior și lumea în care acesta a existat. Cerurile noi și pământul cel nou vor deveni un loc al împărăției mesianice veșnice. La fel cum legământul avraamic a promis pământul Israelului și Ierusalimul pământesc ca și moștenire pentru toți evreii în toate vremurile, fie că trăiesc în țară sau în diaspora, Noul Testament le promite Ierusalimul ceresc ca moștenire veșnică celor a căror nume sunt scrise în Cartea Vieții Mielului (Evrei 12:22-24 și 13:14). Asta înseamnă toți cei care fac parte din noul legământ, fie că sunt evrei sau neamuri.

La fel cum Israel se îndreaptă spre odihna lui din Ierusalimul pământesc, tot așa și Biserica se îndreaptă spre odihna ei din Ierusalimul ceresc (Evrei 12:22-24), dar într-o zi Ierusalimul ceresc va veni pe pământ, atunci când vor fi făcute un cer nou și un pământ nou, unde va locui neprihănirea (2 Petru 3:13; Apocalipsa 21-22:5). Se poate doar specula despre relațiile dintre cele două Ierusalimuri din împărăția mesianică a păcii (Apocalipsa 20:1-10; Zaharia 14:8-21).

Putem fi siguri că în cele din urmă, Dumnezeu va fi totul în toți (1 Corinteni 15:28). Maranata! Vino, Doamne Isuse! (Apocalipsa 22:20; 1 Corinteni 16:22).

Tot Israelul va fi mântuit (Romani 11:26), legea va ieși din Ierusalim (Isaia 2:2-4; Zaharia 12:10-14) și națiunile nu vor mai învăța să facă război (Mica 4:1-

Israel, națiunile și valea judecării

3). Puterea lui Allah și a islamului va fi distrusă pentru că Dumnezeu iubește arabii și palestinienii. Isus vrea să îi elibereze și pe ei. Biblia spune că va fi un drum care va duce din Egipt în Asiria (Irakul de azi) și că asirienii se vor duce în Egipt, iar egiptenii în Asiria, și egiptenii împreună cu asirienii vor sluji Domnului. Ei nu se vor închina lui Allah, ci lui Iehova, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. În acea zi, Israelul va fi inclus în Egipt și Asiria ca o binecuvântare în mijlocul pământului. Domnul oștirilor va zice: „*Binecuvântat să fie Egiptul, poporul Meu, și Asiria, lucrarea mâinilor Mele, și Israel, moștenirea Mea!*” (Isaia 19:19-25). Ismael, celălalt fiu al lui Avraam, părintele arabilor, a primit o promisiune mare de la Dumnezeu (Geneza 21:18, 17:20-22). Perioada de întuneric ce va veni peste întreaga lume, inclusiv peste Israel și peste cei ce cred în Isus Hristos, se va termina în slava împărăției, după ce trecem prin acest chin. „Până” stă ca o garanție a noii ere, incluzând Israelul și Ierusalimul.

Ne dăm seama că suntem în drum spre acolo? Poate cunile cortului nu ar fi ancorate atât de bine în această lume dacă am realiza că în calitate de credincioși și ca sămânță spirituală a lui Avraam, noi suntem în drum spre Țara Promisă, spre împărăția Lui veșnică.

Pastorul Willem J.J. Glashouwer
Președinte al organizației Christians for Israel International
Președinte de onoare al Coaliției Europene pentru Israel

Anexa 2

Puterea postului în unitate

de Derek Prince

Cred că cea mai mare formă de putere spirituală disponibilă oamenilor lui Dumnezeu este unirea în rugăciune și post. Nu doar post individual, care este bun, dar unirea în rugăciune cu post colectiv, cred că este apogeul puterii.

Baza postului biblic

Cuvântul *post* poate fi definit în mai multe moduri, dar pe o bază scripturală așa putea spune că postul este „abținerea de la mâncare, în mod voluntar, cu scopuri spirituale”. În mod normal, atunci când postim nu mâncăm, dar bem. Sunt dați în Biblie când oamenii au postit fără mâncare sau apă. Moise a făcut asta de două ori. Cred că și Ilie a făcut asta o dată, timp de patruzeci de zile. Nu recomand nimănui să țină un post de patruzeci de zile fără mâncare și fără apă, decât dacă se află în același fel de relație cu Dumnezeu și în aceleași condiții supranaturale în care Moise și Ilie se aflau atunci. Cu toate acestea, în cartea Estera, capitolul 4, Estera și slujnicele ei au postit timp de trei zile și trei nopți fără să mănânce și fără să bea – 72 de ore. Personal, am făcut asta de două ori. Asta e limita la care poți rezista fără lichid, dacă nu cumva, după cum am spus, te afli într-o stare supranaturală. Să treci de această limită fără să bei este un pericol mare pentru trupul fizic.

Cu toate acestea, nu este periculos să postești mai mult de trei zile fără să mănânci dacă ai pregătirile adecvate și măsuri de protecție. Vorbesc din

experiență personală. Numărul de zile în care am postit nu este relevant, dar fără îndoială că este posibil să trăiești fără să mănânci 40 de zile sau 21 de zile și așa mai departe, dacă te afli în condiția fizică și spirituală potrivită. Nu spun că eficiența postului nostru depinde de lungimea postului. Nu depinde de asta. Depinde de sensibilitatea față de voia lui Dumnezeu și de călăuzirea Duhului Sfânt.

Aș menționa, de asemenea, și asta: personal, eu sunt convins că dacă postul este practicat în mod corespunzător, atunci este foarte benefic pentru sănătatea noastră fizică. De fapt, cred că este un mijloc de a vindeca bolile fizice.

Puterea unică a postului în unitate - elementele de bază

Aș vrea să comentez pe marginea câtorva versete despre post. Prima idee pe care vreau să o expun este aceea că Hristos așteaptă ca ucenicii Lui să practice postul. În predica de pe munte, unde ne sunt date cerințele de bază ale uceniciei creștine, Isus face următoarele afirmații în Matei 6:16-18:

„Când postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii, care își slutesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata. Ci tu, când postești, unge-ți capul și spală-ți fața, ca să te arăți că postești nu oamenilor, ci Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.”

Aș dori să subliniez o singură secțiune a lingvisticii din acest pasaj. Isus nu a spus „dacă postești”. El a spus „când postești”. Acest limbaj indică faptul că El se aștepta ca toți ucenicii Lui să postească. Întrebarea nu era dacă o vor face, ci cum o vor face. Isus a început apoi să stabilească anumite principii de bază cu privire la post.

Este important faptul că Isus s-a referit la post atât la plural, cât și la singular: *când postești, când postiți*. Este important să practici postul individual, privat, dar când Isus spune „*când postiți*”, cred că se referă la postul colectiv. Unii oameni spun: „Ei bine, postul trebuie făcut întotdeauna în secret”. Eu cred că aceasta este strategia diavolului. Isus folosește exact același limbaj atunci când vorbește despre rugăciune, așa că pe această bază, rugăciunea și postul ar trebui să fie întotdeauna ascunse și făcute în secret. Nu ar mai fi întâlniri publice de rugăciune sau post corporativ! Cine vrea asta? Diavolul.

Există rugăciune individuală și post făcut în secret, dar este, de asemenea, și rugăciune colectivă și post făcut împreună cu alții în public, anunțat în public – trebuie stabilit un timp și un loc pentru asta.

Vă rog să observați că pentru postul individual și privat, Isus a spus: „Dacă o faci în modul corect, atunci Dumnezeu îți va răsplăti.” Dacă nu postești, trebuie să iei în vedere faptul că ignori o răsplată.

Citim apoi, mai multe despre post în Marcu 2:18-20:

„Ucenicii lui Ioan și fariseii obișnuiau să postească. Ei au venit și au zis lui Isus: «Pentru ce ucenicii lui Ioan și fariseii postesc, iar ucenicii Tăi nu postesc?»»

Este important să înțelegem că postul era o parte normală a religiei pe vremea lui Isus. El era practicat de farisei și de apostolii lui Ioan. De fapt, postul este o parte normală a tuturor religiilor serioase din fiecare cultură și din fiecare națiune. Hindușii postesc, budiștii postesc, musulmanii postesc – toți oamenii religioși, care își iau religia în serios, postesc.

Când am scris „Shaping History through Prayer and Fasting” (n.tr. „Modelând istoria prin rugăciune și post”), niște prieteni de-ai mei au făcut unele cercetări în biblioteca congresului din Statele Unite pentru a vedea dacă erau acolo cărți creștine cu privire la post. Știți ce au descoperit? Multe cărți despre post – scrise de musulmani, hinduși, budiști și așa mai departe. Nu a fost nici măcar o singură carte scrisă de un autor creștin, în întreaga bibliotecă, pe tema postului. Cred că este o rușine pentru noi, creștinii. Postul este o parte esențială din toate religiile serioase.

Când oamenii din vremea lui Isus nu-i vedeau pe ucenicii Lui că postesc, ei spuneau: „Cum e posibil? De ce nu?” În versetul 19 este răspunsul pe care l-a dat Isus:

„Isus le-a răspuns: «Oare pot posti nuntașii câtă vreme este mirele cu ei? Câtă vreme au pe mire cu ei, nu pot posti. Vor veni zile când va fi luat mirele de la ei, și atunci vor posti în ziua aceea.»»

Aceasta este o pildă și, bineînțeles, trebuie să interpretăm pilda. Vă voi spune interpretarea mea. Poate că nu sunteți de acord, dar rețineți că e interpretarea mea. Cred că mirele este Isus Hristos. Nu cred că este vreun semn de întrebare în această privință. Nuntașii sunt ucenicii. Isus a spus, la timpul prezent atunci

când vorbea: „Mirele este cu ei. Ei nu pot posti.” Apoi, spune că va veni o zi când mirele va fi luat dintre ei „și atunci vor posti în ziua aceea”.

Dacă ne întrebăm: „A fost luat Mirele de la noi?” Răspunsul meu e „Da”. Așteptăm cu toții întoarcerea Mirelui. Dacă așteptăm întoarcerea Mirelui, atunci este evident că El a fost luat de la noi. Isus le-a spus ucenicilor Lui că după prezența Lui pe acest pământ și înainte de întoarcerea Lui din cer sunt zilele în care vor posti ei. Prin urmare, în zilele în care trăim, postul este un semn al uceniciei creștine. Dacă nu avem acel semn, atunci nu ai unul dintre semnele date de Dumnezeu pentru ucenicii Lui. Isus se așteaptă ca toți creștinii să postească.

Puterea unică a postului în unitate - exemple din Noul Testament

Următoarea afirmație pe care vreau să o fac este că biserica Noului Testament practică postul în grup – nu post individual, ci post colectiv. În Faptele Apostolilor, capitolul 3, citim aceste cuvinte, începând cu versetul 1 și continuând:

„În Biserica din Antiohia erau niște proroci și învățători; [sunt enumerați cinci bărbați. Versetul 2] Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: «Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul, pentru lucrarea la care i-am chemat.»”

Acești bărbați, lideri în biserică, au slujit Domnului postind colectiv. Slujirea Domnului este un concept important despre care creștinii mediocri știu puține sau nu știu deloc. Oamenii vorbesc despre slujirea oamenilor, dar asta e pe locul doi. Slujirea Domnului este pe primul loc.

A sluji Domnului include postul, încrederea în El, închinarea, rugăciunea, a căuta voia Lui și sfatul Lui. Asta înseamnă să slujești Domnului, iar atunci când slujești Domnului, Domnul îți descoperă scopul Lui. Atunci devii un Isaac și nu un Ismael pentru că inițiativa este la Dumnezeu.

Noi nu inventăm ceva ce ar trebui să facem. Noi slujim Domnului până ne arată ceea ce vrea să fie făcut. În Noul Testament, slujirea Domnului a venit prin încrederea colectivă în Dumnezeu prin post și rugăciune. Apoi, ei au primit revelația scopului lui Dumnezeu - „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul.”

Observați că postul este menționat din nou în versetul 3:

„Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece.”

Scopul postului și al rugăciunii pentru a doua oară a fost de a-i împuternici pe acei doi bărbați trimiși, pentru a cere asupra lor har, autoritate și puterea de care aveau nevoie și pentru a se ruga pentru uși deschise în zona de misiune în care îi trimitea Dumnezeu. Este foarte important faptul că la sfârșitul capitolului 14, după ce s-au întors, ei au spus că Dumnezeu le-a deschis o ușă de credință spre neamuri și că sarcina cu care au fost trimiși a fost împlinită. Acesta a fost rezultatul rugăciunii colective și al postului colectiv. Rugăciunea și postul deschid uși care nu pot fi deschise prin niciun alt mod. Mai mult decât asta, lucrarea care este făcută prin post și rugăciune, încredere în Dumnezeu și apoi împuternicire, împlinește sarcina încredințată.

Când am fost misionar în Africa de Est între anii 1957 și 1961, obișnuiam să postesc cu regularitate împreună cu soția mea câte o zi în fiecare săptămână. Am urmat acest obicei mulți ani. În cele din urmă, m-am trezit într-o poziție nouă. Eram directorul unui colegiu. Aveam o mulțime de responsabilități mai mult sau mai puțin seculare, așa că mi-am spus că sunt prea ocupat ca să mai postesc. Pentru un anumit timp nu am mai făcut asta și mi-am dat seama că într-un anumit mod, viața mea spirituală mergea în jos. Nu mă bucuram de binecuvântarea lui Dumnezeu și nu aveam ungera, credința și încrederea cu care eram obișnuit. În cele din urmă, Dumnezeu mi-a arătat că am sărit peste post. M-am întors la el, așa ocupat cum eram, și binecuvântările și ungera au început să vină înapoi.

Într-o zi mi-am spus: „Sunt aici, în Africa de Est, pentru următorii patru sau cinci ani. Voi putea spune la sfârșitul acestei perioade, atunci când voi pleca de aici, că am împlinit sarcina cu care am fost trimis de Dumnezeu?” Am citit în Noul Testament cum cei care erau trimiși își îndeplineau sarcinile. Ei își făceau datoria. Dumnezeu mi-a spus foarte clar: „Dacă vrei să ai rezultatele Noului Testament, atunci trebuie să folosești metodele Noului Testament.” Cei care erau trimiși îndeplineau sarcinile pentru că erau făcute cu post și rugăciune. Cred asta. Nu cred că este niciun alt mod prin care poți obține rezultatele din Noul Testament.

În cursul călătoriilor lor în diferite orașe, ei au adus mulți oameni la Domnul. Acești oameni au devenit ucenici, iar apoi, când s-au întors spre casă, ei i-au vizitat din nou și au făcut din ei adunări. Mijlocul prin care au luat ființă

adunările a fost prin rânduirea prezbiterilor. Acest lucru era foarte important. Când erau rânduiți prezbiterii se făcea o tranziție de la un grup de ucenici la o biserică. În Faptele Apostolilor, capitolul 14, versetul 23, citim cum erau rânduiți prezbiterii:

„Au rânduit prezbiteri în fiecare biserică și, după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră.”

Deci, întâlnim de trei ori în Noul Testament rugăciunea colectivă și postul din partea liderilor bisericii primare.

- 1) În primul rând, pentru a sluji lui Dumnezeu și a căuta descoperirea voii Lui.
- 2) În al doilea rând, pentru a împuternici ucenicii trimiși să împlinească sarcina dată de Dumnezeu.
- 3) În al treilea rând, pentru a rândui prezbiteri, lideri și pastori în bisericile locale.

În biserica din Noul Testament, responsabilitățile liderilor creștini erau însoțite de rugăciune și post – căutarea voii lui Dumnezeu, trimiterea ucenicilor și rânduirea prezbiterilor. Dacă studiezi modul de conducere și disciplinare a bisericii, ucenicii și prezbiterii reprezentau două elemente mari de care atârna conducerea și disciplinarea. În biserica primară, atât prezbiterii cât și ucenicii erau produsul rugăciunii și al postului în unitate. Cu alte cuvinte, întreaga temelie a vieții bisericii și disciplina, au fost rugăciunea și postul în unitate.

Puterea unică a postului în unitate - exemple din istoria Israelului

Dacă ne întoarcem în Vechiul Testament, vom vedea că sub vechiul legământ Dumnezeu a cerut Israelului să țină post colectiv în fiecare zi a Ispășirii. Când m-am lămurit cu privire la asta, am putut să-mi imaginez în mintea mea. Gândește-te la o națiune întreagă care întoarce spatele oricărui fel de mâncare și activitate seculară pentru o zi, în fiecare an, și se smeresc înaintea Dumnezeului cel Atotputernic. Ei au făcut asta prin post.

Putem vedea asta clar în Scriptură. În capitolul 16 din cartea Leviticul, de la versetul 29 la 31, găsim afirmația adevărată făcută cu privire la Ziua Ispășirii. Evreii numeau ziua Ispășirii „Yom Kippur”. Ultimul război din Israel, cel de-al patrulea război, a izbucnit în acea zi sacră. Poate că vă amintiți știrile pe care le-au făcut comentatorii, și anume că majoritatea soldaților evrei au mers la război postind. De ce? Pentru că era ziua Ispășirii.

Să ne uităm la Leviticul 16:29-31:

„Aceasta să vă fie o lege veșnică: în luna a șaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele, să nu faceți nicio lucrare, nici băștinașul, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru. Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi ca să vă curățați: veți fi curățați de toate păcatele voastre înaintea Domnului. Aceasta să fie pentru voi o zi de Sabat, o zi de odihnă, în care să vă smeriți sufletele. Aceasta să fie o lege veșnică.”

Înainte să ajungem la semnificația frazei „să vă smeriți sufletele”, observați că ei trebuiau să facă din asta o zi solemnă, pusă deoparte prin hotărâre divină pentru totdeauna. Cum își smereau sufletele? Noul Testament ne spune că făceau asta prin post. Este o corelație interesantă între Vechiul și Noul Testament. În Faptele Apostolilor 27:9 avem relatarea începutului călătoriei lui Pavel cu barca la Roma:

„Trecuse destul de multă vreme, și călătoria pe mare se făcea primejdioasă, pentru că trecuse chiar și vremea «postului».”

Ce vrea să spună acest verset prin „post”? Acesta era cuvântul folosit în Noul Testament pentru ziua Ispășirii. În ce sezon al anului e ziua Ispășirii? Întotdeauna e fie la sfârșitul lui septembrie, fie la începutul lui octombrie. Ce ne spune „trecuse chiar și vremea postului”? Că e aproape iarnă. În vremurile din Biblie ei nu navigau iarna – ei navigau numai vara. Acesta este modul prin care știm specific că ziua la care se făcea referire era ziua Ispășirii - „postul”. Cu alte cuvinte, avem dovada Noului Testament că evreii credincioși și chiar și apostolii au recunoscut că „smerenia sufletelor” era postul. În acea zi și numai în acea zi, marele preot trece dincolo de perdea în Sfânta Sfintelor.

Cred că atunci când a izbucnit acel război în ziua Ispășirii, Dumnezeu a spus: „Acesta este timpul din ceasul Meu.” Cred că Israel este întotdeauna minutarul

ceasului profetic al lui Dumnezeu. Cred că Dumnezeu a spus: „A sosit timpul ca Biserica să-și smerească sufletele prin post colectiv și când Biserica va face asta, se va deschide o cale spre Locul Preasfânt.” Ani de zile am știut că postul era eficient, dar Dumnezeu mi-a arătat că e mult mai mult decât atât. A-ți smeri sufletul prin post aduce elementele naturii tale care sunt în contradicție cu Dumnezeu sub controlul Duhului Sfânt.

Puterea crucii, a postului și a rugăciunii

În încheiere, aș dori să citez din 2 Cronici 7:14:

„Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga și va căuta fața Mea, și se va abate de la căile lui rele – îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara.”

Observați că tămăduirea țării noastre nu este împiedicată de păcatul celor necredincioși. Ea este împiedicată de păcatul celor credincioși. Acest lucru Îl împiedică pe Dumnezeu să facă ceea ce trebuie să fie făcut pentru pământul nostru și națiunea noastră. Biserica este bariera.

Vedeți, Dumnezeu lucrează prin poruncă divină. Biserica este Trupul lui Hristos. Hristos este Fiul Lui pe care El Îl onorează. El nu ignoră Biserica pentru că asta L-ar dezonoara pe Fiul Său. Dacă Dumnezeu face ceva prin har pe pământ, atunci acest lucru este făcut prin Biserică. Dacă Biserica se supune și se predă lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu poate vizita lumea prin Biserică, dar dacă Biserica I se opune lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu poate ajunge la lume.

În marea trezire din Țara Galilor din 1904, sloganul lui Evan Roberts, liderul impus de Dumnezeu în această trezire, era acesta: „Bend the Church and Bow the World” (Adu Biserica pe genunchi în rugăciune și lumea se va pleca înaintea voii lui Dumnezeu). Atunci când poți face ca Biserica să se închine nu este nicio problemă în a face lumea să se închine. Problema lui Dumnezeu este întotdeauna cu oamenii încrezuți, fățarnici și încâpățânați.

Dumnezeu spune: „Dacă poporul Meu...”. Care este prima cerință? Nu să se roage, ci să se smerească. „Dumnezeu stă împotriva celor mândri.” Dacă te rogi cu mândrie, rugăciunea ta nu va ajunge niciunde. „... dar dă har celor smeriți.”

E interesant că *humble* (n.tr. smerit) din fraza *se va smeri* este același

cuvânt folosit și în Leviticul 16:29 pentru *afflict* (n.tr. smerit), în fraza *să vă smeriți sufletele*. Dacă urmăriți în concordanță, există două traduceri folosite în traducerea în engleză King James - „to afflict” și „to humble”. Amândouă sunt destul de bune. Atunci când Dumnezeu îi cere poporului Său să se smerească, El le spune că postească colectiv. Aceasta este cerința Lui de bază. El spune: „Când faci asta, te rogi, cauți Fața Mea și te întorci de la căile tale rele, atunci îți voi tămădui țara.” Acesta este lucrul pe care Dumnezeu îl cere poporului Său în această vreme. Partea noastră din restaurare este să ne smerim, să ne rugăm, să căutăm fața lui Dumnezeu și să ne întoarcem de la căile noastre rele. Atunci când vom face asta, Dumnezeu ne va tămădui țara.

(Observație: În privința postului în cele 100 de zile, fiecare individual ar trebui să decidă pentru el însuși înaintea Domnului, dacă, și în ce fel vrea să se angajeze la asta.)

Israel și ONU

de Andrew Tucker

Încă din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Organizația Națiunilor Unite a constituit principalul (dar nu unicul) set de instituții în cadrul cărora se desfășurau diplomațiile internaționale. Națiunile lumii se folosesc de instituțiile ONU pentru a pune tot mai multă presiune pe Israel. Una dintre cele mai presante teme pe agenda ONU este constituirea statului palestinian. Rezultatul acestor propuneri ar fi înlăturarea evreilor din Iudea și Samaria (ținutul central biblic al Israelului) și divizarea Ierusalimului. Din perspectivă biblică, acest lucru este foarte semnificativ.

Legalitatea statului Israel

Adesea se crează impresia că statul Israel s-a constituit ca rezultat al Shoah (Holocaustului), și că aceasta s-a realizat datorită deciziei ONU. Se afirmă adesea că Palestina era un ținut care „aparține” poporului arab, numiți palestinieni, și care a fost „invadat” de către evrei.

Această imagine creată nu este corectă. Chiar dacă statul modern Israel s-a constituit oficial în mai 1948, originea lui datează cu mult înaintea creării Organizației Națiunilor Unite în 1945. Acest context istoric este adesea ignorat atunci când se discută despre statutul oficial al Israelului. De fapt, legalitatea statului Israel, conform dreptului internațional, se bazează pe doi stâlpi importanți, amândoi datând dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial și care sunt strâns împlețiți și conectați:

- dreptul moștenit al poporului evreu de autodeterminare în conformitate cu legile moderne internaționale, bazat pe legătura istorică de mii de ani dintre poporul evreu și ținutul Palestinei – legătură mult mai apropiată și durabilă decât a oricărui alt grup identificabil de oameni - și dreptul lor recunoscut de a-și reaseza națiunea în acest ținut;

- drepturile și titlul referitoare la Palestina acordate poporului evreu de către Forțele Aliate, după Primul Război Mondial (rezoluția „San Remo” din aprilie 1920) după cum sunt recunoscute în Mandatul Palestinei implementat de către Consiliul Ligii Națiunilor în 1922.

Toate aceste fundamente istorice legale au fost exprimate ulterior în cadrul declarării statului Israel în 14 mai 1948. De vreme ce recunoașterea ca atare nu este cerută pentru legalitatea unui stat, este important că Israelul a fost recunoscut de către multe state după întemeierea lui și, de asemenea, faptul că a fost acceptat în anul 1949 ca membru al Organizației Națiunilor Unite.

ONU și poziția de caracter suveran

Carta Națiunilor Unite este un tratat. Statele s-au angajat voluntar să se pună la dispoziția Cartei Națiunilor Unite și sunt legați prin acest angajament. Membrii ONU însă, nu au renunțat la caracterul lor suveran. Chiar dacă în general sunt la dispoziție în termeni convenționali și legislativi, totuși, statele membre ale ONU rămân – în regimul legii internaționale – libere în alegerile pe care le fac atunci când votează în cadrul instituțiilor ONU.

Acesta este un aspect important. Adesea apar discuții, de exemplu, cu privire la faptul că statele sunt legate de deciziile anterioare ale Adunării Generale a ONU sau a Consiliului Securității. Acest lucru nu este adevărat. Statele sunt legate doar de legea internațională. Cele mai importante surse ale legii internaționale sunt convențiile (incluzând Carta ONU) și legea internațională uzuală. Strict vorbind, în vreme ce deciziile instituțiilor ONU pot constitui evidențe ale legii internaționale, rezoluțiile Adunării Generale și Consiliului de Securitate nu numesc legea internațională și nu crează nicio legătură.

ONU - o structură politică

ONU reprezintă în fond o structură politică. În cadrul ONU s-au format multe alianțe și s-au luat multe decizii politice. Există 193 de membri ai ONU.

Toți aceștia au dreptul de a participa la întâlnirile Adunării Generale. Discuțiile care au loc în cadrul Adunării Generale (care pot varia de la o temă la alta, și nu neapărat toate legate de valorile fundamentale de pace și securitate ale ONU) au, de obicei, ca rezultat, rezoluțiile.

Statele care nu sunt membre, au dreptul să participe la întâlniri și să mențină un obiectiv. Există două state non-membre recunoscute oficial, Vaticanul și „statul Palestinian”. Niciunul din aceste state non-membre nu simpatizează cu Israelul.

Multe organizații inter-guvernamentale sunt recunoscute ca „observatori permanenți”, însemnând că au dreptul să participe la întâlniri ca observatori și să mențină o funcție la sediul ONU. Multe din rezoluțiile ONU se pregătesc în cadrul acestor instituții multilaterale. Două din cele mai importante sunt Alianța Arabă și Organizația Cooperării Islamice (OCI).

Mișcarea de Nealinere (MNA) a jucat un rol semnificativ în cadrul Națiunilor Unite. Această mișcare a debutat la începutul anilor 1960, cauzată de opozițiile Războiului Rece, coaliții și dominația vestică. Tendința celor 120 de membri ai MNA (cei mai mulți dintre ei fiind africani și arabo-asiatici) era de a critica în mod special Statele Unite și Israelul, și de a favoriza cauza Palestinei. Este grăitor faptul că cea de-a 16-a ediție a summitului anual al MNA a avut loc la Teheran, în 2012.

Statele membre ale ONU se impart neoficial în cinci grupuri geopolitice regionale. Acestea, la început, păreau a fi mijloace neoficiale de distribuire a posturilor pentru comitetele Adunării Generale, mai târziu însă, au ajuns să aibă un rol mult mai expansiv. În dependență de poziția ONU, grupurile regionale conduc alegerile pentru pozițiile în cadrul ONU, pe baza reprezentării geografice, precum și coordonează politica autonomă și formează fronturi comune pentru negocieri și votări. Aceste grupuri sunt:

- Grupul african (54 de state membre)
- Grupul asiatico-pacific (53 de state membre)
- Grupul est-european (23 de state membre)
- Grupul latino-american și caraibian (GRULAC) (33 de state membre)
- Grupul vest-european și alte grupuri (WEOG) (28 de state membre).

WEOG include Australia, Noua Zeelandă și Canada, cu Statele Unite ca și observator.

În cadrul ONU, Israel se află pe o poziție izolată. Din cele 193 de state membre, 22 dintre ele nici măcar nu recunosc Israelul ca fiind un stat: Algeria,

Bahrain, Bangladesh, Brunei, Chad, Cuba, Indonezia, Iran, Kuwait, Liban, Libia, Malaezia, Coreea de Nord, Pakistan, Arabia Saudită, Somalia, Sudan, Siria, Emiratele Arabe Unite și Yemen.

Cu toate că Israelul este poziționat geografic pe teritoriul Asiei, i-a fost întotdeauna reținută apartenența la Grupul asiatico-pacific, din cauza prezenței în cadrul grupului a țărilor majoritar musulmane, care se opuneau acceptării Israelului în cadrul acestui grup. Aceasta a făcut ca Israelul să nu fie admis pentru cele mai importante poziții din cadrul ONU. De exemplu, Israelul nu a fost niciodată membru al Consiliului de Securitate. Acest lucru poate fi schimbat acum (din Decembrie 2013), întrucât Israelul a fost admis ca „membru deplin temporar” al grupului vest-european și alte grupuri.

Decizia CIJ din 2014 - un exemplu de procedură politică a ONU

Curtea Internațională de Justiție (CIJ) reprezintă un organ al ONU, care a fost înființat pentru a arbitra disputele dintre statele membre ale ONU și pentru a sfătui instituțiile ONU în chestiuni legate de lege. Cea mai importantă decizie a CIJ, din perspectiva Israelului, este Avizul Consultativ din 2004 în ce privește bariera de securitate. Această decizie este adesea citată ca autoritate împotriva opiniei potrivit căreia așezările israeliene sunt „ilegale”. Este alarmant, dat fiind faptul că fondul și conținutul Avizului Consultativ demonstrează împletirea nefericită a legii cu politica. Cuprinde numeroase afirmații și concluzii ale legii și circumstanțelor, care sunt inexacte, incomplete și mult prea simplificate. Este uluitor faptul că au loc atât de puține discuții despre constatările Curții cu privire la realitatea și analiza legală. Deși, în general, deciziile CIJ ar trebui tratate cu respect absolut, în acest caz, sfatul CIJ ar trebui tratat cu o mai mare atenție.

Curtea Internațională de Justiție are un rol dublu. În primul rând, statele pot cere CIJ să decidă într-o dispută care are loc între ele, aceasta în acord cu legea internațională („cazuri contencioase”). Astfel de decizii sunt obligatorii pentru părțile aflate în conflict. În al doilea rând, organele ONU sau alte agenții specializate pot solicita CIJ să le sfătuiască cu privire la chestiuni juridice („competență consultativă”). Acestea sunt două situații total diferite, și nu ar trebui confundate. Rolul consultativ al CIJ nu ar trebui folosit spre rezolvarea unui conflict între două părți. Și, totuși, tocmai acest lucru s-a întâmplat în acest

caz. OEP (Organizația Pentru Eliberarea Palestinei) și țările arabe nu au putut apela la competența consultativă a CIJ pentru a le rezolva conflictul cu Israelul, deoarece, în primul rând, OEP nu este un stat, iar, în al doilea rând, Israelul nu va consimți sub nicio formă să prezinte vreun conflict înaintea Curții. În ce privește cazurile contencioase, doar statele au dreptul să supună un caz Curții de Justiție, iar Curtea poate lua hotărâri doar între statele care sunt de acord să se supună hotărârii instanței de judecată. Niciun stat nu poate fi obligat să se supună jurisdicției Curții. OEP și țările arabe s-au folosit de procedura consultativă a ONU pentru a crea, ceea ce azi este cunoscută sub numele de „decizie” a CIJ (de fapt nu este nimic altceva decât o opinie), și care, în schimb, este „folosită” de către cele mai multe alte state ca fiind decizii executorii obligatorii împotriva Israelului. Cu alte cuvinte, procedura consultativă a fost folosită pentru a masca un caz contencios, care altfel nu ar fi putut fi adus înaintea Curții. Acesta reprezintă un abuz complet inacceptabil de proces de aviz consultativ în cadrul ONU.

Avizele consultative nu sunt cu titlu obligatoriu. Adunarea Generală a ONU are dreptul să solicite CIJ o opinie legislativă, care să o ajute în luarea unei decizii. Opinia CIJ trebuie tratată cu mare respect, însă Adunarea Generală nu are dreptul să trateze această opinie ca fiind obligatorie. Este responsabilitatea Adunării Generale (precum și a tuturor țărilor membre ale ONU) de a lua hotărâri proprii cu privire la chestiunile legale. Acestea au obligația de a analiza foarte atent sfatul CIJ, atât în ce privește exprimarea lui vizavi de relevanța faptelor, cât și baza legală și concluziile acestuia. Din punctul meu de vedere, Adunarea Generală și Statele Membre, prin adoptarea hotărârii din 2004 ca fiind un ordin obligatoriu al legii internaționale, și-au neglijat în mod serios responsabilitatea.

Este important să înțelegem de ce chestiunea semnificației legii internaționale cu privire la îngrădirea securității Israelului a fost supusă opiniei CIJ. Există multe garduri de securitate în lume care au fost puse pentru a proteja o comunitate de populația vecină. Gardul de securitate din zona Kashmir reprezintă un motiv de conflict atât pentru India, cât și pentru Pakistan. Garduri de securitate au fost construite de către Maroc în zona care este revendicată (potrivit ONU, în mod corect) de către Sahara Occidentală, și de Arabia Saudită pe teritoriul revendicat atât de Yemen cât și de Arabia Saudită. Nicio problemă cu privire la aceste garduri de securitate nu a fost adusă în discuție înaintea CIJ; de ce, atunci,

gardul de securitate din jurul Israelului este atât de special? Răspunsul se află în zona politică. Un număr mare de membri din cadrul Adunării Generale a ONU, pur și simplu, au mai mult interes politic de câștigat lăsând CIJ să determine, în temeiul legii internaționale, statutul gardului de securitate israelian, mai mult decât oricare alt gard de securitate.

O examinare contextuală a acestui caz, a procesului și a raționamentului CIJ indică foarte clar faptul că Statele Membre Arabe, împreună cu OEP, au folosit acest proces ca mijloc politic pentru a dezaproba „ocupația” Israelului pe Malul de Vest și a căuta o decizie în practică, dar fără reglementare legală asupra semnificației juridice a liniilor de demarcație stabilite în cadrul Acordului de Armistițiu din 1949 (așa numita „Linia verde” sau „granița de dinainte de 1967”).

Procesul a fost lansat de către un grup de 26 dintre cele mai importante state¹ islamice, care au propus Adunării Generale să ceară CIJ un aviz consultativ despre „consecințele juridice” ale „gardului de securitate din zona West Bank”. Paisprezece din cele 26 de state nici măcar nu recunosc dreptul de existență al statului Israel, iar cele mai multe dintre ele au o reputație îndoielnică, ca să nu spun mai multe, când vine vorba de susținerea principiilor democratice și a statului de drept.

Fiecare din aceste 26 de state au votat în trecut, în cadrul ONU, împotriva Israelului. Rezoluția pentru cererea avizului consultativ a fost adoptată în 3 decembrie 2003 doar de către 90 de state, ceea ce înseamnă mai puțin de jumătate din cei 191 de membri ai ONU².

Curtea nu este obligată să-și exprime o părere, după cum i s-a solicitat de către Adunarea Generală, însă are obligația de a decide dacă este de acord sau nu cu o cerere pentru aviz³. În acest caz, Curtea a avut toate oportunitățile de a refuza să-și exprime avizul solicitat. În loc să respingă această cerere de aviz,

¹Algeria, Bahrain, Bangladesh, Brunei Darussalam, Comore, Cuba, Djibouti, Egipt, Indonezia, Jordania, Kuwait, Liban, Malaezia, Mauritania, Maroc, Namibia, Oman, Qatar, Arabia Saudită, Senegal, Somalia, Africa de Sud, Sudan, Tunisia, Emiratele Arabe Unite, Yemen și Palestina.

²90 de state au votat pentru, 8 împotriva (Australia, Etiopia, Micronezia, Israel, Insulele Marshall, Republica Nauru, Republica Palau, Statele Unite ale Americii), 74 de abțineri și 19 state absente.

³Articolul 65(1) din Statutul Curții precizează: „Curtea **poate** da un aviz consultativ asupra oricărei chestiuni juridice la cererea oricărei instituții autorizate prin ONU” (subliniere adăugată).

Curtea, în schimb, și-a permis să devină un jucător în cadrul proceselor politice îngrădind conflictul arabo-israelian.

ONU, statutul de stat palestinian și divizarea Ierusalimului

De la Războiul de Șase Zile din 1967 încoace, statele membre ale ONU au luat multe măsuri pentru a implementa un stat arabo-palestinian, situat în teritoriile redobândite de Israel în timpul Războiului de Șase Zile din 1967 – Fâșia Gaza, West Bank și Platoul Golan – adesea menționate ca „Teritoriile Ocupate Palestiniene”. De exemplu, în 1975, Adunarea Generală a ONU a stabilit Comitetul pentru exercitarea drepturilor inalienabile ale poporului palestinian și a cerut acestuia să recomande un program de implementare care să ofere poporului palestinian posibilitatea de a-și exercita drepturile inalienabile de autodeterminare, fără amestecul extern, la independență națională și suveranitate; și a-și reocupa locuințele și proprietățile de unde au fost mutați.

Recomandările comitetului erau susținute de către Adunare, în fața căreia comitetul dădea un raport anual. Adunarea a stabilit Divizia pentru Drepturile Palestiniene (UNDPR) ca și secretariat al ei și, de-a lungul anilor, a extins gradual mandatul comitetului. UNDPR a fost esențială pentru crearea rezoluțiilor Adunării Generale, criticând administrația militară israeliană în „Teritoriile Ocupate” și promovând poziția OEP și a Autorității Palestiniene.

Încă de la începutul anilor '70, nenumărate rezoluții ale Adunării Generale și Consiliului de Securitate au fost solicitate pentru stabilirea statului palestinian la „granița de dinainte de 1967”, cunoscută, de asemenea, sub numele de Linia Verde. Linia Verde este, de fapt, doar o linie a armistițiului stabilit în urma războiului de independență dintre anii 1947-1949 – granițe nerecunoscute. Cel mai recent, în 29 noiembrie 2012, Adunarea Generală a adoptat o rezoluție prin care se acordă Palestinei oficial statutul de stat observator non-membru în cadrul instituțiilor ONU. Aceasta nu înseamnă o recunoaștere deplină a statutului de stat, însă e pe aproape. În plus, în 2011 OEP supune Consiliului de Securitate aplicarea pentru admiterea Palestinei ca membru în ONU; deși, la vremea când scriu această carte, nu a fost luată încă nicio decizie cu privire la această aplicare (în așteptarea rezultatului negocierilor curente israelo-palestiniene).

Un lucru important de luat în seamă este faptul că Linia Verde trece exact prin centrul Ierusalimului – despărțind orașul vechi și vecinătățile dimprejur de

partea de vest a orașului. Mai mult decât atât, așa numitul West Bank acoperă ținutul, despre care, biblic și istoric vorbind, se știe ca fiind inima poporului evreu. Adoptarea Liniei Verzi ca și graniță, înseamnă separarea poporului evreu de orașe și cetăți de care, timp de mii de ani – cu excepția celor 19 ani de ocupație iordaniană, între 1948 și 1967, perioadă în care toți evreii au fost expulzați, și așezările sfinte evreiești distruse – ei erau foarte strâns legați.

Aceste rezoluții ale ONU pretind că așezările israeliene în afara Liniei Verzi sunt „ilegale” și că, potrivit legii internaționale, este „solicitat” un stat arab. Nu este deloc clar că așa stau lucrurile. De fapt, se poate demonstra pe deplin faptul că legea internațională nu solicită crearea unui stat palestinian. Statutul teritoriilor care se află în afara Liniei Verzi este disputabil, iar legalitatea acestor așezări rămâne o chestiune de dezbateră. În fond, legea internațională nu solicită constrângerea liniilor de dinainte de 1967 ca și granițe.

Anexa 4

Germania în drum spre valea judecății

de Harald Eckert

Pentru mine, ca și creștin din Germania, cadrul biblic subliniat mai sus ridică o întrebare clară: Unde se află Germania pe acest drum spre valea judecății de la sfârșitul vremurilor? Unde va sta Germania atunci când judecata lumii va avea loc pentru a separa națiunile între „oi” și „capre”? Mai mult, ce influență – ce responsabilitate – avem noi, ca și creștini, în această privință?

Evreii și germanii - o comunitate a destinului

Poporul german și poporul evreu sunt strâns conectate într-un mod unic. Din câte știm, primii evrei au pătruns pe teritoriile cunoscute de noi acum ca fiind sudul și vestul Germaniei, împreună cu romanii în jurul primului secol după Hristos. Această coexistență de aproape două mii de ani avea să fie, din punctul de vedere al evreilor, începutul unei întoarceri dramatice a situației spre rău, acum 900 de ani în urmă, în timpul Cruciadelor. Mii de evrei au fost victimele jafului Cruciadelor, de-a lungul Rinului, Dunării și mai departe în sud.

În secolele ce au urmat, Germania s-a marcat printr-o serie fără sfârșit de masacre, persecuții și expulzări, precum și prin tot felul de practici discriminatorii împotriva evreilor care trăiau în Germania. Nici Reforma nu a reușit mai mult decât o schimbare treptată în această privință. Și totuși, spre deosebire de alte țări (Anglia, Franța, Spania, Portugalia), în Germania nu a existat niciodată o expulzare totală pe tot cuprinsul țării. Aceasta, în primul rând, datorită naturii

extrem de fragmentată a guvernului în statele germane și a faptului că, până în secolul al XIX-lea, guvernul central nu a fost suficient de puternic pentru a aplica o măsură atât de cuprinzătoare și la nivel național.

După războaiele purtate de Napoleon, după secularizare și o liberalizare treptată a ordinii sociale, evreii din Germania au început, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, să obțină drepturi civile, culminând cu egalitate în fața legii. De atunci încolo, în rândul evreilor din Germania a existat o tendință puternică de a se elibera, la scară largă, din izolarea lor culturală, și a se adapta culturii germane și stilului lor de viață. Aceasta a condus, în anumite cazuri, la o asimilare totală, până acolo încât mulți evrei își botezau copiii, devenind astfel integrați oficial în biserică și societate.

Aproximativ în perioada Primului Război Mondial, evreii, într-o proporție semnificativă, se considerau a fi mai mult germani decât evrei și foarte mulți dintre aceștia au adus o contribuție distinctivă, vastă societății germane, ca doctori, avocați, intelectuali, oameni de știință și artiști. Până în perioada celui de-al Treilea Reich, nu exista nicio altă țară din Europa contemporană (posibil cu excepția Olandei), în care evreii să fie atât de puternic integrați și asimilați în societate ca în Germania – situație comparabilă, poate, cu cea actuală a evreilor din SUA. La începutul secolului XX, mulți evrei din Germania se considerau patrioți germani loiali. În contrast cu acest fundal, marginalizarea și expulzarea evreilor de către dictatura nazistă, iar mai apoi Holocaustul din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, au venit ca ceva total neașteptat, de-a dreptul de neconceput, pentru cei mai mulți dintre evreii din Germania.

Această scurtă expunere a celor două mii de ani de istorie germano-evreiască ne arată cât de specială a fost legătura dintre germani și evrei. În timpul intensificării celui de-al Doilea Război Mondial, o manta a intenției răului a umbrit această relație – culminând cu devastatorul Holocaust. Cu toate acestea, afinitatea evreilor la poporul german, așa cum s-a manifestat ea în mod deosebit în secolul al XIX-lea și începutul secolului XX, a fost una excepțională și în mod clar diferită prin natura sa de relația evreilor cu polonezii, rușii sau alte popoare din părțile Europei în care evreii locuiau într-un număr însemnat. Se poate spune, în mod special – dar nu exclusiv – în contrast cu fundalul Holocaustului, că relația dintre poporul german și poporul evreu poate fi în mod justificat descrisă ca fiind una excepțională, dacă nu unică – o comunitate a destinului.

Germania - „cel dintâi dintre cei păcătoși”

Holocaustul este adesea descris, pe bună dreptate, ca o crimă odioasă unică ce nu poate fi comparată cu niciun alt eveniment negativ din istoria omenirii. Părerea mea personală este că această crimă nu a fost o coincidență sau un accident în istorie; ci o recoltă fără seamăn după un semănat fără seamăn.

Primul strat de semințe a fost semănat de către teologia Părinților Bisericii și a Bisericii Catolice primare, care învăța mai presus de toate, cu Biblia în mână, că Dumnezeu i-a blestemat și i-a respins pe evrei odată pentru totdeauna, pentru că L-au omorât pe Hristos. Potrivit învățăturii lor, Biserica a devenit noul Israel, Roma noul Ierusalim, iar Papa L-a înlocuit practic pe Mesia; mai mult decât atât, Augustin a susținut că victoria creștinătății în Imperiul Roman a semnalat Împărăția milenară profetită biblic. Evreii și ereticii au devenit cele mai problematice persoane în această presupusă eră paradisiacă, și atunci trebuiau să fie reduse la tăcere sau anihilate.

Așa după cum menționasem deja mai înainte, Reforma nu a adus nicio îmbunătățire semnificativă în această privință pentru evreii din Germania. Abia odată cu secularizarea și liberalizarea societății germane, evreii au putut simți o îmbunătățire evidentă și au putut spera la o schimbare fundamentală și permanentă în bine. Din păcate, însă, această speranță s-a dovedit în cele din urmă a fi înșelătoare.

Curentele naționaliste au împrăștiat otrava antisemitismului într-o formă de avertisment împotriva dominației evreilor în lume. Mișcarea muncitorească, pe partea ei, a întreținut focul antisemitismului într-o formă de avertizare împotriva controlului evreilor asupra finanțelor lumii. Multe dintre cercurile liberale și academice au trimis avertismente împotriva evreilor, ca forță conducătoare premergătoare conspirației revoluționare comuniste. În cele mai mari biserici, locuia în diversitate, atât antisemitismul catolicilor, cât și al luteranilor.

Pentru a rezuma toate acestea, putem spune că, în ce privește toate deosebirile ce caracterizau societatea germană la începutul secolului XX, una singură a fost unificatoare: antisemitismul. Aproape fiecare curent social major sau grup a avut propria sa formă de invidie, prejudecată, teamă sau superioritate față de „evrei”. Pe tot cuprinsul Europei – și nu numai – nu a existat o altă națiune care să experimenteze aproape două mii de ani de antisemitism, ultimii 900 de ani (începând cu perioada Cruciadelor) fiind văzuți în mod repetat ca fiind extrem de violenți și îmbrăcând

diferite aspecte ale morții; este un fenomen ce a fost îmbrățișat, într-o formă sau alta, de către toate domeniile majore ale societății, începând de la variante tradiționale, până la tot mai multe manifestări moderne. Din acest punct de vedere, în prima jumătate a secolului XX, Germania a fost unică.

Dacă punem acum această scurtă expunere istorică în lumina examinării biblice, făcută în prima parte a acestei cărți, se poate trage o singură concluzie: în ce privește atitudinea noastră națională și comportamentul nostru asociat față de evrei – referindu-ne cel puțin la ultimii 900 de ani – națiunea germană a fost, conform spuselor lui Pavel, „cel dintâi dintre cei păcătoși”. Dacă Holocaustul ar fi sfârșitul poveștii, atunci națiunea mea ar fi cea mai în măsură să merite această judecată escatologică.

„Dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5:20b)

Este adevărat – Germania a cules în consecință o măsură de judecată: ploaia de bombe căzută asupra orașelor germane spre sfârșitul războiului, plata morții soldaților și civililor deopotrivă, răzburarea și umilința din partea puterilor victorioase, în mod special al celor de pe frontul rusesc, divizarea țării – și multe altele pe lângă acestea.

Mai apoi însă, am văzut și cealaltă parte a monedei: constituirea unei forme de societate stabilă, liberă în partea de vest a țării divizate. Această parte de țară a experimentat așa-numitul „miracol economic”, având loc o creștere a prosperității, acceptarea din nou, în mod treptat, a evreilor în familiile națiunii și stabilirea de relații diplomatice cu Israelul la doar 20 de ani după terminarea Holocaustului (1965). Punctul culminant suprem, total neașteptat de cei mai mulți, a fost reunificarea Germaniei din 1989, ce a avut loc fără vărsare de sânge. Ce am făcut să merităm acest lucru?

Pe cât de dificil este să găsești explicații raționale pentru ruptura incomparabilă pe care a putut s-o facă Holocaustul într-o Germanie conducătoare și una dintre cele mai civilizate din lume, pe atât de dificil este să găsești explicații raționale pentru revenirea rapidă a Germaniei și pentru harul de a avea parte de o reunificare fără vărsare de sânge. Dimensiunea biblică ne ajută, însă, în mod considerabil, să evaluăm și să împăcăm aceste evenimente, care par iraționale la prima vedere, din perspectiva Dumnezeului lui Israel și a „Regelui regilor”.

Sub titlul de „har și judecată”, percepem ceva ce este, în același timp, și emoționant și șocant. Există o trăsătură de bază în caracterul lui Dumnezeu care se manifestă în următorul fel: unde păcatul și profunzimea înfiorătoare ale depravării umane par că au biruit triumfal intențiile bune ale lui Dumnezeu pentru omenire, tocmai acolo harul lui Dumnezeu se manifestă în modul cel mai puternic. Câteva exemple:

- Israel este descris în Vechiul Testament (Obadia 2) ca fiind un popor mic. Era înghesuit între puterea considerabilă a Egiptului la sud, iar la nord, de puterile însemnate ale Mesopotamiei (Asiria, Babilon, Persia) și chiar mai departe (Grecia, Roma și Rusia de azi). De ce a ales Dumnezeu pentru El pe cea mai mică dintre națiuni? Pentru a-și demonstra dragostea și, cu atât mai mult, puterea (Ezechiel 36:22).
- Saul, cunoscut mai târziu ca Pavel, a fost unul dintre cei mai fanatici persecutori ai creștinilor din generația lui. După întoarcerea lui la Isus, vorbea despre el ca fiind „cel dintâi dintre cei păcătoși” (1 Timotei 1:16) – și, mergând mai departe, a devenit unul dintre cei mai eficienți ucenici, apostol al Neamurilor și unul dintre cei mai importanți autori ai cărților Noului Testament, alături de evanghelistul Luca.
- Isus Însuși deschide o cale spre iertare, împăcare cu Dumnezeu și viață sub binecuvântările lui Dumnezeu, pentru acei păcătoși care par să merite cel mai puțin: prostituate, avari, cei stricați și chiar unul dintre cei doi criminali răstigniți împreună cu El. El ne oferă o perspectivă șocantă în una din pildele Sale: „cei din urmă vor fi cei dintâi” (Matei 20:16).

Am putea continua și cu alte exemple. Toate acestea au un lucru în comun: acolo unde vina și nedreptatea ar trebui în mod sigur să întâlnească judecata și pedeapsa, tocmai acolo, în schimb, - împotriva oricărei rațiuni și așteptări umane, și în ciuda aplicării legilor în istorie în majoritatea cazurilor – Dumnezeu, potrivit harului Său, neînțeles de noi, proclamă o cale de ieșire. Pentru mine, această caracteristică a lui Dumnezeu, pe care mintea umană nu o poate cuprinde, poate fi exprimată cel mai bine în acest singur verset din Romani 5:20b: „Dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult”.

Mulți creștini au experimentat acest lucru la nivel personal și pot oferi în acest sens cele mai surprinzătoare mărturii. În contextul nostru, întrebarea care se ridică este următoarea: este posibil ca această caracteristică a lui Dumnezeu,

pe care mulți dintre noi am experimentat-o la nivel personal și într-un mod care ne-a schimbat viața, să se poată manifesta și la nivel colectiv, național? Este posibil oare, ca istoria cutremurătoare a Germaniei după al Doilea Război Mondial, să aibă de-a face cu această trăsătură a caracterului lui Dumnezeu?

Germania pe drumul spre „valea judecății”

Dacă privim la istoria ultimilor 1.800 de ani (de pe vremea Părinților Bisericii încoace), dar în mod particular la ultimii 900 de ani (din vremea Cruciadelor), incluzând Holocaustul ca apogeul incomparabil și demonic al germanilor care au păcătuit împotriva poporului evreu, atunci, răspunsul pentru viitorul escatologic al națiunii germane ar trebui să fie, în mod răsunător, următorul: națiunea germană, alături de multe alte națiuni, se află de partea „națiunilor capră”.

De ce așa mult har? De ce așa multă favoare? Cum e posibil astăzi, ca oficialitățile israeliene să numească Germania ca fiind cel mai bun prieten al Israelului (alături de SUA)? Cine și-ar fi putut imagina acest lucru acum 70, 60 sau chiar 50 de ani în urmă? Doar câteva decenii în urmă, acest lucru ar fi fost la fel de greu de imaginat precum a fost reunificarea Germaniei fără vărsare de sânge. Întocmai ca și Holocaustul, ambele evenimente sunt fără egal în istoria umanității. Ele sfidează orice nivel intelectual și academic de analogie și comparație.

Interpretarea și clasificarea potrivită a acestor evenimente necesită un sistem de coordonate diferit: cel biblic. Bazați pe acest lucru putem afirma că, în ceea ce privește destinul escatologic al Germaniei, Dumnezeu, în mod evident, nu a rostit încă ultimul cuvânt.

Este posibil să fie acesta obiectivul lui Dumnezeu, și anume, ca națiunea ce s-a dovedit a fi „ultimul” în termenii relației ei cu poporul evreu, să poată, și ar trebui să poată, să se transforme pentru a fi „primul” între națiuni, pe drumul spre valea judecății în această ultimă etapă a istoriei înainte de a doua venire a lui Isus? Transformare de la cei mai înverșunați dușmani ai poporului evreu la cei mai buni prieteni ai poporului evreu? De la Saul la Pavel? De la cea mai evidentă „națiune capră” la cea mai surprinzătoare „națiune oaie”? Să devină o binecuvântare pentru Israel, chiar dacă aceasta înseamnă o înaintare mai degrabă spre vremuri mai dificile, decât spre vremuri mai bune? Să fie un semn pentru națiunile lumii, care se îndreaptă spre valea judecății la sfârșitul vremurilor, și care ar putea fi încurajate de exemplul Germaniei de a părăsi calea

„caprelor” și a alege, în schimb, să-și marcheze prezența pe calea „oilor” – chiar dacă aceasta ar însemna să plătească un mare preț?

Biserica și „valea judecății”

În opinia mea, nu este luată încă decizia care va hotărî de care parte va fi Germania la judecata de apoi, când Isus Se va întoarce. Probabil este cea mai importantă întrebare la care trebuie să răspundă națiunea noastră: vom continua să luptăm împotriva spiritului acestui veac anticreștin și implicit antisemit și vom sta alături de Israel, binecuvântând Israelul, în această ultimă etapă dificilă a sfârșitului vremurilor? Sau vom permite să fim luați de valul puterilor și forțelor antisemite și anticreștine ale vremurilor în care trăim?

Altfel spus, vor reuși puterile, care au acționat în istoria noastră în ultimii 900 sau 1.800 de ani, culminând cu victoria lor triumfală a Holocaustului, să pătrundă din nou și să domine sufletul națiunii noastre în această epocă finală dinaintea revenirii lui Isus? Sau, prin harul lui Dumnezeu, națiunea germană va fi influențată de tăria suferinței adevărate pricinuită de istoria noastră, a pocăinței, schimbării inimii, izbăvirii și reînnoirii relației noastre cu poporul evreu?

Din punctul meu de vedere, responsabilitatea de a răspunde la această întrebare nu revine nici guvernului, nici mediei, nici intelectualității ori vocii claselor sociale din Germania, ci Bisericii. Dacă suntem „o preoție” (1 Petru 2:9) pentru națiunea germană și „sare și lumină” (Matei 5:13ff) în mijlocul neamului nostru, atunci relația noastră cu poporul evreu și cu Israelul ar trebui și ar putea face din Germania un exemplu de urmat al modului cum trebuie tratată relația cu Israelul. Dacă noi eșuăm în a adopta și a ne însuși acest mod de trăire, cultură, credibilitate, putere de rugăciune și autoritate, atunci nu avem niciun drept de a încerca să aruncăm responsabilitatea pe umerii altor grupuri din societatea noastră.

Cu câteva excepții remarcabile, este evident că noi, ca și creștini – ca și Biserica – nu am avut în trecut această perspicacitate și această tărie, în special în timpul primelor decenii ale secolului XX. Au avut loc de atunci ceva schimbări fundamentale, radicale? Dacă nu, suntem noi gata să acceptăm această provocare, această ofertă a harului lui Dumnezeu, să ne lăsăm transformați și să-i tragem și pe alții după noi? Consider aceasta ca fiind cea mai importantă întrebare actuală ce se poate pune Bisericii din Germania, dacă este preocupată cu adevărat de bunăstarea și destinul națiunii noastre.

Trei promisiuni revoluționare

Una din întrebările care se ridică în repetate rânduri este următoarea: de ce, și pentru cât timp mai trebuie să avem de-a face cu tragedia Holocaustului și cu răspunderea asociată cu acesta, care o purtăm ca și creștini și germani? După tot ce am avut de spus în această carte, nu poate fi decât un singur răspuns posibil: până când, pe scara istoriei, Germania va rămâne neclintită de partea Israelului și va adopta următoarele poziții până la revenirea lui Isus:

- Când „cei mai neînsemnați frați ai lui Isus”, poporul evreu, sunt în nevoie: Germania îi va ajuta.
- Când Țara Promisă se va diviza: Germania nu va lua parte la aceasta.
- Când se va pune sub semnul întrebării statutul Ierusalimului ca și capitală a evreilor: Germania nu va fi de acord.
- Când Israel va fi izolat, satanizat și defăimat: Germania va privi peste agitația și manipularea creată și va rămâne pe poziție.

Germania va găsi tăria să împlinescă toate aceste lucruri deoarece există o Biserică creștină, care este pe deplin curățită, care se roagă ca atare și dovedește o atitudine exemplară în favoarea Israelului. În acest sens, ea oferă celor din guvern, celor de pe pozițiile de răspundere și formatorilor de opinie din națiunea noastră, sprijinul, siguranța și curajul de care aceștia au nevoie pentru a înota împotriva curentului tot mai puternic al antisemitismului și opiniei mondiale create împotriva Israelului.

Haideți să încheiem prin a lua în considerare următoarele trei afirmații biblice, ce ne pot încuraja pe noi, creștinii, să facem față acestei provocări și sarcini intimidante:

- Bunătatea lui Dumnezeu îndeamnă la pocăință (Romani 2:4). Întrebarea corectă care se pune este nu „Cât de des trebuie să mă pocăiesc?”, ci „Cât de profund trebuie să mă pocăiesc?”. Este nevoie de un dar imens de har pentru a fi în stare să ne pocăim, să ne curățăm conștiința, pentru a ne elibera de povara

căderilor și greșelilor noastre și pentru a porni pe un nou drum, fără lanțuri, despovărați și încântați de a avea parte de acest har. Nu este o povară apăsătoare, ci un dar imens! Și, dacă socotim bunătatea lui Dumnezeu și favoarea Sa arătate Germaniei în ultimele câteva decenii, în mod special darul reunificării, atunci putem înțelege că aceasta nu reprezintă altceva decât o invitație extraordinară și sugestivă. Dumnezeu așează națiunea noastră pe această poziție de har deoarece are încredere în noi, lucrează bazat pe prezumția că vom fi responsabili față de acest dar – responsabili în mai multe aspecte, dar cel mai mult în relația cu poporul Lui, poporul Israel, cu Israelul.

- Cui i s-a iertat mult, iubește mult (Luca 7:47). Sunt multe roade ale pocăinței, dar cel mai mare și cel mai prețios rod al pocăinței pe care Isus îl menționează, este dragostea. Când ne pocăim de indiferența noastră, de aroganța și împietrirea inimii noastre față de poporul evreu, și primim iertarea lui Dumnezeu, inimile noastre sunt umplute în schimb cu dragoste pentru Dumnezeu și cu dragostea lui Dumnezeu pentru poporul Său. Dimensiunea vinovăției și a iertării indică magnitudinea dragostei pe care Dumnezeu a planificat-o pentru noi și asta presupune nimic mai puțin decât a avea experiența și certitudinea dragostei lui Dumnezeu pentru noi, și a dragostei lui Dumnezeu din inimile noastre față de poporul evreu.
- Cui i s-a dat mult, i se va cere mult (Luca 12:48). Dacă vom înțelege că experiența profundă a pocăinței, experiența deplină a iertării și dragostea lui Dumnezeu sunt daruri de care noi putem avea parte, atunci vom înțelege că Dumnezeu împărtășește acest har deosebit cu noi, pentru că El are un plan special cu noi. El dorește să ne facă, atât ca și Biserică, cât și ca națiune, o binecuvântare pentru Israel. În acest sens, El dorește ca atât Biserica din Germania, cât și națiunea germană, să fie un model de urmat și un imbold pentru celelalte națiuni. El e pe cale să-Și demonstreze harul la o scară istorică și mondială, săvârșind semne cu un impact global. Primul semn se manifestă în Israel: întoarcerea evreilor în patria lor și restaurarea fertilității și vitalității, atât a țării, cât și a oamenilor. Acesta este însă urmat de un al doilea semn cu impact similar: prietenia surprinzătoare dintre Germania și Israel. Acest model inspirațional și de urmat trebuie să fie dat de exemplul bun arătat de Biserică. Nu trebuie să înțelegem greșit favoarea și harul de care noi, națiunea germană, am avut parte în ultimile câteva decenii: nu este nici ceva ce ar trebui considerat ca și cum ni s-ar cuveni, dar nu este nici o datorie apăsătoare, istovitoare, care ni

Israel, națiunile și valea judecării

se impune. Este un semn că Dumnezeu are un plan mareț cu noi, în același fel cum adesea un tată are mai multă încredere în abilitățile copilului său, decât o are copilul însuși. Lucrul acesta nu ar trebui să stârnească în noi mândrie, ci mai degrabă umilință și mulțumire. În același timp, ar trebui, de asemenea, să ne motiveze să dorim să trăim la nivelul responsabilității și încrederii nemeritate, ce ni s-au acordat.

ANEXA 5

Soarele se va prefăce în întuneric, și luna în sânge

**Fenomene rare pe cer în anii 2014 și 2015 – gânduri prezentate de
Lance Lambert, producătorul Middle East Update (n.tr. Noutăți în
Orientul Mijlociu), octombrie 2012**

de Dr. Wolfgang Schuler

Toate semnele indică faptul că trăim ceea ce Biblia numește, „sfârșitul vremurilor”. Profetul prezice semne cât se poate de izbitoare pentru aceste vremuri: „Soarele se va prefăce în întuneric, și luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată” (Ioel 2:31). Isus Însuși face referire la această profeție în cuvântarea Sa despre zilele din urmă, în Luca 21:25-26. Petru, de asemenea, citează cuvintele profetului în predica sa aprinsă din ziua Cincizecimii, în Fapte 2:20-21.

Cu toții suntem familiari cu ceea ce înseamnă o eclipsă de soare, fenomen care produce încă un freamăt în zilele noastre. Dar cum se poate prefăce luna în sânge? În binecunoscuta revistă de știință „Wissenschaftsmagazin” (n.tr. „Revista de știință”), putem citi că „Blutmond” (cuvântul în limba germană pentru „luna în sânge”) este denumirea folosită pentru eclipsă totală de lună. Putem citi despre acest lucru pe internet, la adresa www.scinexx.de/dossier-detail-135-5.html.

În timpul unei eclipse totale de lună, refracția luminii în atmosfera terestră face ca umbra pământului de pe suprafața lunii să-și schimbe culoarea de la roșu-cărămiziu la roșu-sângeriu. NASA a lansat un scurt film animat care-ți permite să urmărești acest fenomen natural acasă, pe propriul tău computer: www.bild.de/news/inland/mondfinsternis/blutmond-wo-kann-man-ihn-sehen-18378616.bild.html (apasă te rog click dreapta pe imaginea din colțul dreapta sus).

Chiar la începutul cărții Geneza, ni se spune că soarele și luna ne-au fost date ca semne care să ne arate vremurile (Geneza 1:14f). Isus ne îndeamnă de urgență să recunoaștem semnele acestei ere. Potrivit celor spuse de NASA, în următorii doi, trei ani vor fi acumulări semnificative de fenomene naturale în ce privește soarele și luna. Atât în 2014, cât și în 2015, vor avea loc două fenomene când luna va fi roșie-sângerie legată de o eclipsă totală, și toate cele patru fenomene vor coincide în mod precis cu două dintre cele mai importante sărbători evreiești: prima zi a Paștelui evreiesc din anul 5774 (15 aprilie 2014) și prima zi a Sărbătorii Corturilor din anul 5775 (9 octombrie 2014), și din nou în prima zi a Paștelui evreiesc din anul 5775 (4 aprilie 2015) și prima zi a Sărbătorii Corturilor din anul 5776 (29 septembrie 2015). Aceasta este o combinație extrem de rară. În această perioadă, anul nou evreiesc începe pe 13 septembrie 2015. Acesta este un an sabatic sau *shmitah*, un an sfânt ce se sărbătorește la fiecare șapte ani și în care, potrivit Scripturii, sunt iertate toate datoriile pe care evreii le au unii față de ceilalți. Tot la începutul acestui an, vor avea loc două eclipse de soare și, din nou, amândouă vor coincide cu două festivaluri evreiești importante: prima zi a lunii Nisan din anul 5775, începutul anului biblic (20 martie 2015) și Roș Hașana din anul 5776, Anul Nou evreiesc contemporan (13 septembrie 2015). Una va fi o eclipsă totală de soare, cealaltă va fi parțială. Vor trebui să treacă multe secole până să se repete o asemenea combinație.

Potrivit tradiției rabinice străvechi, luna tinde să fie mai mult un semn pentru poporul evreu, în timp ce soarele se referă mai mult la națiuni. Festivalurile evreiești și calendarul sunt aliniate cu luna, în timp ce calendarele națiunilor sunt predominant orientate după soare.

Ultima dată când au avut loc două fenomene de lună roșie-sângerie a fost în fiecare din cei doi ani consecutivi, 1967/1968, în timpul unor sărbători evreiești foarte importante. A fost anul în care Ierusalimul a trecut din nou în mâinile evreilor, după aproape două mii de ani, în timpul unui război existențial, pe care Israelul nu l-a dorit și al cărui scop a fost, de fapt, distrugerea lui. Totuși, în

mod surprinzător, Israelul a avut parte de victorie. Mai mult decât atât, Israelul a redobândit Ierusalimul, lucru pe care nu l-a plănuțit. Aceeași serie de lună roșie-sângerie a avut loc în anul 1948/1949 – an în care s-a născut noul stat modern Israel. Chiar în noaptea când s-a constituit statul Israel, șapte armate ale țărilor vecine islamice au atacat Israelul pentru a-l distruge. Și din nou, împotriva oricărora așteptări, micuța țară nou-născută, cu o echipare armată complet inadecvată, a obținut victoria și chiar a câștigat mai multe teritorii decât i-au fost inițial acordate de către comunitatea internațională.

Următoarele astfel de fenomene de „lună sângerie” vor avea loc în timpul festivalurilor evreiești, în 2014/2015, însoțite de două eclipse de soare ce vor avea loc tot în timpul unor date semnificative ale anului evreiesc. În plus, această perioadă coincide cu începutul anului sabatic, sau *shmitah*, în care se acordă o iertare generală a datoriilor între evrei. Una peste alta, acestea adună corespunzător șapte semne. Poate fi această o pură coincidență?

În fața unor astfel de acumulări de semne, Lance Lambert ridică întrebarea potrivit căreia toate aceste lucruri ar putea prevesti împlinirea iminentă a profețiilor străvechi despre sfârșitul vremurilor, rostite de profetul Ioel Israelului și națiunilor, descrise în Ioel 2:31ff, și anume, restaurarea Israelului, pe de o parte, iar pe de altă parte, judecata finală a lui Dumnezeu împotriva națiunilor ostile Israelului, ca de exemplu, acele națiuni care fie doresc să distrugă Israelul, fie doresc „doar” să dividă teritoriul promis Israelului, și pe lângă aceasta cetatea sfântă a Ierusalimului (Ioel 3:2).

E de la sine înțeles că noi nu cunoaștem „nici ziua, nici ceasul”. Nici măcar Fiul nu știe aceste lucruri, doar Tatăl. Cu toate acestea, noi suntem chemați să analizăm și să recunoaștem „semnele vremii” – semne ce au fost rânduite de Tatăl prin puterea Sa, pentru a lua aminte și a acționa precum fecioarele din pilda lui Isus și, la fel ca ele, să fim pregătiți în orice vreme pentru venirea Mirelui, astăzi sau în orice zi ar fi!

Surse: CD „Israel, Middle-East Update” (n.tr. „Israel, noutăți în Orientul Mijlociu”), octombrie 2012 și ianuarie 2013, de Lance Lambert, Ierusalim, disponibil la adresa www.cfri.de (tradus și în limba germană); www.talmud.de/cms/Kalendar.363.0.html

Mărturie și viziune

de Harald Eckert

Am crescut într-o familie germană relativ „normală”. Unul dintre bunicii mei a fost un nazist activ și dedicat, dar și soldat în Wehrmacht. El a murit la câțiva ani după încetarea războiului din cauza unei răni căpătate în timpul războiului. Una dintre bunicile mele era creștină și membră a Bisericii Mărturisirii (Bekennende Kirche). Biserica Mărturisirii se considera o mișcare care credea Biblia și se opunea luteranilor de orientare nazistă „Creștinii Germani” („Deutsche Christen”) care erau dominați de ideologia nazistă. Astfel, Biserica Mărturisirii era, în esență, o mișcare de rezistență. (Cei mai de seamă reprezentanți ai Bisericii Mărturisirii au fost Karl Barth, Martin Niemöller și Dietrich Bonhöffer). Ceilalți strămoși ai mei care au trăit pe atunci au încercat doar să treacă de acele vremuri tulburi pe cât de teferi posibil.

Copilărie și tinerețe

Eu am crescut într-o familie luterană în orașul München, care era predominant catolic. Mama mea m-a învățat să mă rog, iar bunica mea creștină, despre care am amintit mai devreme, nu numai că mi-a povestit numeroase întâmplări din Biblie, ci mi-a relatat și numeroase mărturii despre ceea ce trăise în cei 12 ani de ocupație nazistă a Germaniei, dar și aproape 15 ani de ocupație comunistă în Germania de Est. La începutul tinereții mele, pe la mijlocul anilor 1970, după mai mulți ani de rătăcire și căutare personală, mi-am redescoperit

credița în Isus, care fusese atât de importantă pentru mine în copilărie, în cadrul mediului influențat de trezirea și dinamica spirituală ale așa-zisei mișcări a „oamenilor lui Isus”.

Puțin mai târziu, dar tot pe la mijlocul anilor 1970, am cunoscut pe cineva care mi-a influențat profund tinerețea: Derek Prince, fostul profesor de filozofie de la celebra Universitate Cambridge, care a devenit un învățător al Bibliei cunoscut în toată lumea. În anii 1980, sub influența acestui învățător biblic, am publicat o revistă de învățături numită „Wiederherstellung” (Restaurare). Această revistă se preocupa de promisiunile făcute de Dumnezeu Israelului și Bisericii înainte de a doua venire a lui Isus.

De asemenea, s-a discutat și despre perspectiva biblică asupra națiunilor, luându-se în considerare atât aspectele legate de misiune, cât și legătura dintre Israel și națiuni. În anii 1990 a rezultat o cooperare și o prietenie și mai unite cu Derek Prince. În același timp, am făcut parte din echipa de conducere a „Fürbitte für Deutschland” (Mijlocire pentru Germania), o mișcare de rugăciune foarte dinamică pe atunci.

Prima chemare

Încă din primii ani ai vieții mele am avut parte de câteva experiențe care indicau spre, dar au și pregătit calea pentru viitoarea mea chemare care avea să devină tot mai clară. Aș vrea să descriu trei astfel de situații.

Datorită experiențelor de trezire din perioada convertirii mele, pe mine m-a preocupat de timpuriu rugăciunea pentru trezire în Germania. Aceasta s-a adăugat la rugăciunea mea pentru unitatea dintre creștini, pentru lărgirea „Trupului lui Hristos” și alte preocupări similare. Chestiunea legată de preocuparea lui Dumnezeu pentru națiunea germană se întrezărea deja, dar nu avea nici pe departe importanța pe care a căpătat-o în anii recentii. Holocaustul a fost iarăși o chestiune care m-a preocupat încă din tinerețe, însă fiind mai degrabă o necunoscută, ceva ce mă irita și mă nedumerea extrem, atât din punct de vedere istoric, cât și spiritual. Părinții mei aveau o locuință de weekend unde îmi plăcea să mă refugiez timp de câteva zile pentru a căuta compania lui Dumnezeu.

Țin minte foarte clar cum, în timpul uneia dintre aceste perioade de meditație, m-au copleșit pentru prima dată următoarele cuvinte din Romani 5:20b: „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” Lucrul

uimitor a fost că, în timp ce acest verset m-a izbit în timpul rugăciunii pentru preocupările „obișnuite” (trezire, unitate, Trupul lui Cristos etc.), am înțeles imediat că acesta îmi pătrunsese în inimă din cauza păcatelor comise de germani împotriva evreilor, dar având promisiunea că Dumnezeu găsește căi și mijloace de a transforma această istorie tragică în ceva pozitiv. Mai mult, am simțit nu numai că dispunea de căile și mijloacele necesare, ci avea și dorința de a face acest lucru. Acest verset m-a însoțit încontinuu de atunci, ori de câte ori mă întrebam ce plan de mântuire are Dumnezeu pentru Germania. De atunci au trecut vreo 35 de ani.

Cam în același timp, am avut șansa de a participa la un tur al Israelului alături de un grup condus de Derek Prince. Câteva persoane din biserică la care mergeam atunci au fost interesate de acest tur. Chiar și eu am fost interesat și mă pregăteam să-mi rezerv un loc. Însă, în timp ce mă rugam, am simțit foarte clar că Domnul mă sfătuia să nu merg. Parcă ar fi vrut să-mi spună: „Așteaptă până când îți voi deschide o ușă specială către Israel. Dacă vei intra pe acea ușă, vei ajunge la chemarea vieții tale.” Acest lucru se întâmpla la sfârșitul anilor 1970. Prima mea vizită în Israel a avut loc în anul 1992, dar voi vorbi mai mult despre acest lucru ceva mai târziu.

Câteva ani mai târziu, prin 1981, cred, m-am dus la Londra pentru a vizita niște prieteni de la biserică mea. Ei plecaseră la Londra într-un fel de echipă de pionieri cu scopul de a stabili o congregație acolo. După ce am luat prânzul cu o cunoștință din Londra, am avut ceva timp liber în care să mă bucur de frumoasa lui grădină din Londra.

În timpul acelei ore de liniște, am trăit o extraordinară experiență spirituală - una cum nu mai trăisem până atunci. Am „auzit” Duhul lui Dumnezeu vorbindu-mi cu o claritate necunoscută mie până atunci. Mi-a adresat următoarea întrebare: „Harald, Îmi iubești poporul?” Această întrebare m-a făcut să răspund imediat: „Desigur, Doamne, doar știi bine că e așa!” Mă gândeam la dedicarea mea plină de pasiune față de unitatea dintre creștini, față de întărirea „Trupului lui Hristos” și alte lucruri asemănătoare.

După un scurt moment de tăcere, acea întrebare a revenit: „Harald, Îmi iubești poporul?” De data aceasta, mi-a atras atenția în mod special cuvântul „Îmi” și mi-am dat seama imediat că Dumnezeu făcea referire la poporul evreu. De data aceasta, reacția mea interioară spontană a fost complet diferită. Era ca și cum mi s-ar fi derulat un film prin fața ochilor. O mulțime de situații, scene și

fragmente din memorie s-au adunat, având toate o temă comună: pericolul în care s-au pus creștinii ajutându-i pe evrei și prețul pe care l-au plătit mulți dintre ei, mai ales sub dominația nazistă. M-am gândit la Corrie ten Boom, Dietrich Bonhöffer și alții despre care auzisem sau despre care citisem, în filme și cărți. Mă cuprinsese teama și nu am putut răspunde. Am rămas tăcut.

În cele din urmă, am auzit întrebarea a treia oară: „Harald, Îmi iubești poporul?” De data aceasta, întrebarea a stârnit o reacție diferită, total neașteptată. Era ca și cum această întrebare ar fi îndepărtat un văl de pe ochii minții mele, sau, ca să fiu și mai precis, de pe inima mea. Deodată, inima mi-a fost inundată de un sentiment copleșitor de iubire și afecțiune emoțională, dar și de căldură. Am știut imediat ce era: dragostea permanentă a lui Dumnezeu pentru poporul Său, poporul evreu. El îmi permisesse să văd ce era în inima Sa. A fost ceva copleșitor. Teama și neliniștea care, cu un moment mai devreme, mă cuprinseseră cu putere, au fost alungate într-o clipită, fiind înlocuite de nenumărate ori de către dragostea lui Dumnezeu pentru poporul evreu. M-am auzit rugându-mă: „Isuse, dacă dragostea pe care o porți poporului Tău este atât de mare, vreau să Te rog să plantezi o părticică din această dragoste extraordinară și în inima mea.” Chiar asta s-a și întâmplat. Însă avea să treacă încă un deceniu până să ajung în Israel pentru prima dată. Din nou, acest lucru s-a întâmplat tot pe neașteptate și într-un mod inimaginabil.

Era în toamna anului 1991, iar eu lucram pentru „Fürbitte für Deutschland” (Mijlocitori pentru Germania). Într-o zi, a intrat în biroul nostru un tânăr care era cam de vârsta mea. Mi-a spus că fusese de curând în Israel împreună cu tatăl și fratele său. În timp ce se afla acolo, și-a dat seama că data de 20 ianuarie 1992 avea să marcheze aniversarea a 50 de ani de la dezonoranta Conferința de la Wannsee. Știam că termenul „Conferința de la Wannsee” avea legătură cu punctul culminant al Holocaustului, adică lagărul de la Auschwitz, și cu planul de a extermina toate cele 13 milioane de evrei din Europa. În cadrul acestei „conferințe” s-a apăsat butonul, cum s-ar spune, care a pus în mișcare acest plan diabolic.

Iată ce idee avea și ce ne-a sugerat acest tânăr credincios: „Cum ar fi dacă 12 creștini din generația postbelică s-ar întâlni după exact 50 de ani, în data de 20 ianuarie 1992, la memorialul Holocaustului Yad Vashem, pentru a se căi pentru păcatele comise de părinții lor?” Versetul citat de el cu referire la acest lucru a fost Isaia 60:14: „Fiii asupritorilor tăi vor veni plecați înaintea ta.” Imediat am simțit o reacție interioară puternică și optimistă și imediat am înțeles un lucru:

aceasta era ușa despre care îmi vorbise Domnul cu 12 sau 13 ani mai devreme.

Trei persoane din grupul nostru au vorbit despre diferite aspecte ale păcatelor părinților noștri în fața germanilor și evreilor adunați acolo, inclusiv membri ai parlamentului, ziariști, lideri religioși și primarul de atunci al Ierusalimului, Teddy Kollek. Subiectul meu era: „Vina și eșecul creștinilor din istorie și în timpul celui de-al Treilea Reich”. Privind în urmă, pot spune că acesta a reprezentat „ADN”-ul din nucleul a ceea ce avea să devină chemarea mea. Era vorba despre relația dintre creștini și evrei, dar într-un context care este extrem de important la nivelul relației dintre Germania și Israel. Atât dimensiunea religioasă, cât și cea legată de relațiile internaționale aveau să devină mult mai profunde în următorii 20 de ani.

Strădanie pentru Germania

Pas cu pas, am început să-mi însușesc această chemare. În timpul anilor 1990, subiectele legate de relațiile dintre creștini și evrei și cele dintre Germania și Israel au devenit principala preocupare a inimii, dar și a lucrării mele - la ambele nivele. Am ținut predici și discursuri, am scris, am susținut și am inițiat proiecte și rețele care urmăreau atât întărirea relației dintre creștini și evrei, cât și influențarea într-un mod pozitiv a relațiilor dintre Germania și Israel. În ultimii 10 ani, am devenit mult mai preocupat de relația dintre Europa și Israel. Mai mult, în ultimii doi-trei ani, ni s-au deschis noi oportunități în Africa, Asia și nu numai. Experiențele avute în cadrul luptei spirituale, dar și practice, pentru Germania, i-au inspirat și pe alți mijlocitori, lideri religioși și creștini cu influență politică în respectivele lor țări din toată lumea.

Un element anume a fost importanța postului și rugăciunii. Între anii 2004-2010, un grup de creștini au adoptat strategia spirituală de a dedica primele 40 de zile din an postului și rugăciunii pentru relația dintre Germania și Israel. Modul de postire a fost lăsat la atitudinea fiecărui participant la post, dar tot mai mulți credincioși au fost impresionați de această chestiune, găsind tăria și motivația de a nu mai consuma hrană solidă pe toată durata celor 40 de zile. Viziunea prin care Dumnezeu a vurt să-Și demonstreze puterea de mântuire într-un mod special prin intermediul Germaniei și al relației dintre Germania și Israel a devenit o viziune puternică, dar și o inspirație pentru tot mai mulți oameni. În timpul ultimei dintre cele șapte perioade de post și rugăciune, adică

în 2010, sute de grupuri și case de rugăciune, dar și mii de creștini din Germania au acceptat această invitație la post și rugăciune în colectivitate.

Sunt sigur că mai e cale lungă până să ajungem la dimensiunea la care vrea Dumnezeu să ajungem noi, creștinii din Germania, și că va fi nevoie de o strădanie uriașă pentru ca națiunea noastră să-și împlinească destinul. Cu toate acestea, acum există o și mai mare unitate, dar și un devotament spiritual comun mai profund decât a putut exista vreodată pentru această preocupare. Acest lucru este încurajator, căci se văd deja roadele strădaniei, iar noi știm că suntem în direcția cea bună. Sperăm ca acest „bulgăre de zăpadă” să devină o avalanșă spirituală care să ne întărească națiunea în vremurile din urmă, mai mult ca niciodată, pentru a-și putea împlini rolul de prieten de nădejde și credincios al Israelului. Mai sperăm ca, în momentul judecării finale, întreaga noastră națiune să rămână neclintită alături de „națiunile oi”, demonstrând astfel harul nemăsurat al lui Dumnezeu. Ne dorim ca, atunci, să ni se alătore cât mai mulți oameni și cât mai multe națiuni posibil.

ANEXA 7

O chemare ca a lui Daniel cu privire la „anii de răscruce” 2014-2015

de pastorul Rick Ridings

În viața de zi cu zi, cu toții ne străduim să auzim vocea Domnului pentru a ne împlini destinul, fără a permite să fim conduși de „tirania momentului actual”. La fel, noi, liderii de rugăciune, trebuie să avem grijă să nu ne rugăm doar constrânși de „tirania momentului actual” și nici nu trebuie să folosim o strategie de constrângere în această eră a abundenței de informații.

În loc să ne rugăm doar ca răspuns la mulțimea de știri ce ne inundă, trebuie să învățăm să cerem „sfatul Domnului”, asemenea lui Daniel, care este unul dintre cei mai importanți mijlocitori din Biblie. Daniel a „înțeles vremurile și soroacele”. El a cerut revelație de la Dumnezeu, acea revelație fiindu-i oferită într-un mod care i-a făcut pe regi să îi ceară sfatul. El L-a preamărit pe Dumnezeul lui, Dumnezeul Israelului, ca fiind Cel care „schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați; El dă înțelepciune înțelepților și pricepere, celor pricepuți! El descoperă ce este adânc și ascuns; El știe ce este în întuneric.” (Daniel 2:21-22)

Eu și mulți alții considerăm că aici e vorba de trei factori care, luați împreună, ar părea să ne arate că Domnul ne atrage atenția să fim pe fază și să-I cerem sfatul despre cum să ne rugăm în acești „ani de răscruce”, adică 2014-2015.

Factorul cu numărul 1: au trecut 70 de ani de la încetarea Holocaustului și a celui de-al Doilea Război Mondial

Din profețiile lui Ieremia, Daniel a înțeles corect că oamenii din națiunea lui intrau într-o perioadă strategică la sfârșitul celor „70 de ani” de exil care fuseseră prorociți (Daniel 9:2).

De curând, am simțit că Domnul îmi transmite că 2014 și 2015 sunt doi „ani de răscruce”, adică ani în care vor avea loc niște evenimente care vor afecta masiv națiunile, Israelul și Biserica mulți ani de acum înainte. Am intrat în importanta perioadă biblică de „70 de ani” de când s-au încheiat bătăliile finale, de când am obținut victoria finală asupra forțelor răului în cel de-al Doilea Război Mondial și de când s-a încheiat Holocaustul. Șaptezeci este și numărul ce reprezintă națiunile în Genesa 10.

Factorul numărul 2: importante „semne din cer”

Pe lângă acest sfârșit strategic al perioadei de „70 de ani”, asistăm la o convergență între „semnele din cer” și cele patru eclipse lunare „roșii”, lucru ce se va întâmpla atât la începutul Paștelui, cât și la începutul Suctului (Sărbătoarea Corturilor) atât în 2014, cât și în 2015. Conform cercetărilor efectuate de pastorul Mark Blitz, ultimele două dați când s-a întâmplat acest lucru a fost în timpul „anilor de răscruce” 1949-1950 (adică în următorii doi ani după înființarea statului modern Israel, dar și a multor lucrări folosite intens în cadrul mișcării evanghelice mondiale), dar și 1967-1968 (când Ierusalimul a fost reunit în cadrul Războiului de Șase Zile, lucru văzut de multă lume ca fiind începutul unei revărsări a Duhului Sfânt la nivel mondial, în cadrul tuturor confesiunilor, având loc și mai multe inițiative în cadrul lucrărilor misionare). O astfel de „tetradă” de eclipse lunare care să coincidă cu începerea unor sărbători evreiești/biblice majore nu va mai avea loc în acest secol. În plus, vor avea loc două eclipse solare în date importante din calendarul evreiesc: „Anul Nou”, din data de 29 a lunii Adar, sau 1 a lunii Nisan, adică în 20 martie 2015 și la începutul Sărbătorii Trâmbițelor (Roș Hașana), adică în 13 septembrie 2015. Conform tradiției evreiești și interpretării Scripturii, eclipsele lunare indică începerea unei perioade (nu neapărat o dată anume) în care vor avea loc evenimente

neobișnuite pentru Israel (care se bazează pe un calendar lunar), iar eclipsele solare indică începerea unei perioade pline de evenimente neobișnuite pentru națiuni (căci majoritatea se bazează pe un calendar solar). Vă rog să înțelegeți că nu încerc să stabilesc o dată pentru întoarcerea Domnului nostru Isus Hristos și nici nu vreau să prezint anumite evenimente care vor avea loc între 2014-2015. Spun doar că trebuie să înțelegem că acesta este încă un factor care ne îndeamnă să luăm aminte la importanța strategică a perioadei 2014-2015. Nu trebuie să le permitem celor care ar putea face previziuni false pe baza acestor „semne din cer” să ne distragă atenția de la adevărata învățătură a Bibliei (vezi Ioel 2:31; Luca 21:11, 25, 28, Faptele Apostolilor 2:20, 21; Apocalipsa 6:12) conform căreia Domnul va folosi „semne din cer” pentru a ne atrage atenția asupra unei perioade în care va face lucruri importante, vrând ca noi să Îi cerem sfatul cu privire la cum să ne rugăm și cum să ne pregătim.

Factorul numărul 3: o convergență de chemări importante la rugăciune în și pentru Ierusalim și Israel, dar și pentru alinierea națiunilor la cauza Israelului

Trăiesc în Ierusalim de doar 15 ani, dar nu am mai văzut ca atât de multe lucrări din afară să cheme atât de mulți oameni care să se roage în această direcție.

Fiind membru al conducerii Coaliției Europene pentru Israel, iau și eu parte la lansarea „Chemării la o rugăciune globală 2015” (proiect inițiat de bunul meu prieten Harald Eckert), prin care mijlocitorii sunt chemați să participe la 100 de zile de rugăciune (cu perioade de post) începând cu 27 ianuarie și până în 8 mai 2015, cu privire la atitudinea și alinierea la preocuparea lui Dumnezeu pentru poporul evreu și Israel.

În plus, eu și alți lideri din Israel am fost rugați să participăm la o mare adunare în data de 17 septembrie 2014 (unde mii de americani în primul rând) se vor alătura unei adunări organizate de „Promise Keepers” (n.tr. „Cei ce își țin promisiunile”) în Ierusalim. O altă adunare majoră va avea loc între 10-14 noiembrie 2014, unde mii de oameni din toată lumea (dar mai ales chinezi) se vor strânge pe un stadion închis din Ierusalim pentru a se ruga și a se închina.

Apoi, va avea loc evenimentul „Empowered21” între 20-25 mai, la care mii de oameni din toată lumea (dar mai ales indonezieni) se vor strânge pe același stadion închis din Ierusalim pentru a-L căuta pe Domnul.

Cum ar trebui să răspundem față de convergența acestor trei factori?

Cred că, față de convergența acestor trei factori, ar trebui să răspundem la fel ca mărețul mijlocitor Daniel, atunci când și-a dat seama că se apropie finalul celor 70 de ani de exil: „Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă” (Daniel 9:3).

Apoi, în Daniel 9:4-19, vedem că Daniel își deschide inima în numele națiunii sale, dar și al orașului său natal, Ierusalim. Cred că, în această perioadă, ar trebui să ne mărturisim păcatele, dar și păcatele strămoșilor noștri, precum și pe cele ale națiunii noastre. Trebuie să mărturisim că națiunile noastre s-au răzvrătit față de faptul că Dumnezeu a ales Israelul și poporul evreu ca să joace un rol important în cadrul planului Său măreț de a duce mântuirea Sa până la marginile pământului. Trebuie să primim dorința inimii Lui pentru a putea plânge pentru națiunile noastre. E foarte important să facem acest lucru în timpul „anilor de răscruce” strategici 2014-2015. Trebuie să strigăm cât mai există speranță, înainte ca inimile conducătorilor noștri să se împietrească.

Nu contează dacă noi credem că națiunea noastră sau liderii săi nu vor alege să se alinieze la Cuvântul Domnului și voința Lui cu privire la Israel și poporul evreu. Trebuie să înțelegem că nu noi hotărâm când va fi prea târziu pentru națiunea noastră și liderii săi. Poate că națiunea noastră și liderii săi vor fi supuși unor presiuni majore din partea sistemului „babilonian”, însă Domnul, în dreptatea Sa, va ridica mereu voci profetice precum cea a lui Daniel, astfel încât acești lideri să nu poată afirma la marea judecată că nu au auzit niciodată adevărul.

Mărețul și dreptul Rege al regilor l-a desemnat pe Daniel să fie o astfel de voce chiar în mijlocul Babilonului. Chiar și răul și mândrul rege Nebucadnețar, după șapte ani de nebulie (după cum prezisese Daniel în capitoul 4), a ajuns să se pocăiască, iar după ce sănătatea mintală i-a fost redată, el a declarat: „Acum, eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate, toate căile Lui sunt drepte, și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie!” (Daniel 4:37)

Ca mijlocitori, nu suntem chemați într-o „lucrare” în care să-i criticăm și să ne plângem de liderii națiunilor noastre. În schimb, ni se poruncește: „... să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii...” (1 Timotei 2:1-2a).

Să ne rugăm pentru națiunea noastră

Trebuie să ne rugăm ca națiunea noastră să nu se împiedice de „piatra de poticnire” reprezentată de faptul că Dumnezeu a ales Israelul și poporul evreu să joace un rol unic în cadrul acțiunii de mântuire, așa cum trebuie și să ne rugăm ca aceștia să nu se împiedice de „piatra de poticnire” reprezentată de crucea lui Mesia.

Acest lucru e valabil și pentru națiunile care au fost oprimate de Islam și învățate să urască Israelul și poporul evreu. Eu am slujit de multe ori în Indonezia și am văzut că acest lucru a jucat un rol important în schimbarea economiei lor, adică faptul că milioane de musulmani au fost mântuiți prin Isus.

În luna mai a anului 2012, am avut privilegiul de a participa la o adunare de rugăciune de aproximativ 120.000 de mijlocitori, ținută în Jakarta, Indonezia. Prin intermediul transmisiunii video, aceștia au fost puși în legătură cu alte aproximativ două milioane de mijlocitori din Indonezia. Acea uriașă adunare de rugăciune au început-o cu salutul „Shalom”, iar la un moment dat, s-a suflat din peste 200 de șofare.

În luna noiembrie, am vorbit în cadrul unei întâlniri de vreo 7.000 de pastori, prezbiteri și diaconi care sunt în legătură cu o biserică importantă din Jakarta. Din nou, întâlnirea s-a început cu salutul „Shalom”. Apoi, în turnul lor de rugăciune, i-am auzit pe mijlocitorii lor plângând și strigând către Dumnezeu în numele țării lor, Indonezia, dar și în numele Israelului. Să fie oare de mirare că economia țării lor a luat avânt într-o perioadă în care multe economii din Vest au intrat în declin? Să fie oare ceva de mirare că numeroși musulmani de acolo se îndreaptă către Isus ca fiind Adevărul, Viața și Calea, dar și în calitate de „Mesia al evreilor”?

A sosit timpul să le cerem națiunilor noastre să adere la mandatul exprimat în Genesa 12:3 (care a fost reconfirmat și aplicat anume la Israel în Numeri 24:1-9), acela de a binecuvânta sămânța lui Avraam.

Să ne rugăm în numele lui Dumnezeu

Cred că ni se cere să ne rugăm ca națiunile noastre să fie binecuvântate dacă vor alege să se alăture lui Dumnezeu în binecuvântarea Israelului și a poporului evreu. Însă trebuie să mergem și mai departe, rugându-ne astfel în numele Său. El a ales să-i supere pe mulți numindu-Se „Dumnezeul lui Israel”. Asemenea lui Daniel, și noi trebuie să ne rugăm: „*Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează și nu zăbovi, din dragoste pentru Tine, Dumnezeul meu! Căci numele Tău este chemat peste cetatea Ta și peste poporul tău!*” (Daniel 9:19)

Fie ca noi să auzim acum dorința inimii lui Dumnezeu de a arăta îndurare față de națiunile noastre și față de Israel! Fie ca numele Lui să fie slăvit în națiuni și în Israel prin intermediul rugăciunilor noastre!

Pastorul Rick Ridings
Ierusalim, 19 februarie 2014
© 2014 www.succathallel.com

Observații/perspectivă de viitor și informații suplimentare

„Chemarea Globală la Rugăciune” este o campanie dinamică în curs de creștere și dezvoltare. Este chemarea creștinilor de pretutindeni să se roage pentru națiunea lor și relația acestora cu poporul evreu și Israel. Scopul este să vedem favoarea lui Dumnezeu cum curge peste națiunile noastre și nu judecata Lui. Ținta și succesul pe termen lung al „Chemării Globale la Rugăciune” depinde de implicarea ta. Sunt două metode prin care te poți „conecta” cu această campanie: a) Prin pagina de internet și b) prin buletinul informativ. Vizitează pagina de internet și înregistrează-te pentru a primi buletinul informativ. Te vom ține la curent în timp ce lucrăm împreună pentru Împărăția lui Dumnezeu și binele națiunilor noastre.

În ceea ce privește situația financiară, avem un buget pentru partea de început, dar pentru a face ca această lucrare să crească repede, cerem sprijin financiar suplimentar și continuu. Mai jos veți primi mai multe detalii.

Privitor la traducerea acestei cărți: unul dintre scopurile noastre este ca această carte să fie tradusă în cât mai multe limbi. Dacă ești dispus și capabil să ajuți în acest domeniu, te rog contactează biroul campaniei noastre prin adresa de email de mai jos.

Fiți conștienți de faptul că plănuiți să începem cele 100 de zile de rugăciune cu o conferință globală de rugăciune în data de 27 ianuarie 2015 sau în această perioadă în Auschwitz/Cracovia (Polonia). Sfârșitul celor 100 de zile vor fi marcate de o conferință globală de rugăciune în data de 8/9 mai 2015 sau în această perioadă în Ierusalim (Israel). La momentul potrivit veți găsi mai multe informații pe pagina de internet.

Mulțumim tuturor pentru rugăciuni, sprijin financiar și cooperare activă pentru a face „Chemarea Globală la Rugăciune 2015” o mișcare care va atinge cerul, va binecuvânta Israelul și va încuraja scopurile de răscumpărare ale lui Dumnezeu pentru națiunea ta.

Pagina de internet:

www.100-days.eu

Email:

info@100-days.eu

Facebook:

www.facebook.com/100daysgpc

YouTube:

www.youtube.com/100daysgpc

ebook:

Disponibilă ca epub, mobi și pdf. Vă rugăm vizitați
pagina noastră de internet:
www.100-days.eu

Sprijin financiar:

Organizația Christians for Israel – Germania
Numărul de cont bancar internațional:
DE79 5205 0353 0140 0028 87 | Swift-Bic.: HELADEF1KAS
sau prin PayPal (vezi www.100-days.eu)

Despre autori

Harald Eckert s-a născut în 1960. Este căsătorit și are patru copii. Din 1982 până în 1989 a publicat revista „Wiederherstellung” („Restoration”). A fost în echipa de conducere a Fürbitte für Deutschland (Intercession for Germany) din 1990 până în 1994 și fondatorul și directorul misiunii Internationaler Bibellehrdienst (Dereck Prince Ministries, Germania). De câțiva ani e responsabil de lucrarea Christen an der Seite Israels (Christians for Israel) în Germania. El este președintele organizației Christian for Israel International și slujește în bordul de conducere al Coaliției Europene pentru Israel. În calitate de învățător al Bibliei, pionier spiritual, autor și networker, el nu a oferit numai impulsuri critice, ci a fost și implicat activ în diferite inițiative și proiecte de pionierat din Germania, Europa și Israel.

Rev. Willem J.J. Glashouwer este președintele organizației Christians for Israel International. Este, de asemenea, un slujitor ordinar în Biserica Reformată olandeză și un fost director al organizației Evangelical Broadcasting Company din Olanda. Glashouwer a jucat un rol important în înființarea institutului Dutch Institute for Evangelical Higher Education și în plus față de câteva cărți, articole și studii biblice cu privire la Israel și credința creștină, el a publicat un comentariu cu privire la cartea Apocalipsa. Până astăzi, cartea lui „De ce Israel?” a fost tradusă în peste 30 de limbi. El este căsătorit cu Marianne și au patru copii.

Dereck Prince (1915-2003) a fost educat la Eton și Cambridge, unde a avut mai târziu o bursă în filosofie. În timp ce slujea armatei britanice în al Doilea Război Mondial, el a avut o întâlnire cu Isus Hristos care i-a schimbat viața. Și-a dedicat viața studiului Bibliei și a devenit recunoscut la nivel internațional ca învățător al Bibliei. Darul principal al lui Derek de a explica Biblia și învățăturile acesteia într-un mod simplu și clar l-a ajutat să

construiesc o temelie a credinței în viețile a milioane de oameni. Abordarea lui interconfesională a făcut învățătura lui relevantă și de ajutor oamenilor de orice rasă și din orice mediu religios. Este autorul a peste 50 de cărți, 600 de învățături audio, 100 de învățături video, multe dintre ele fiind traduse și publicate în peste o sută de limbi. Postul lui de radio continuă să atingă viețile oamenilor din jurul lumii.

Rick și Patti Ridings stau în Ierusalim, unde conduc Succat Hallel, o misiune de închinare și mijlocire, 24 de ore pe zi, din centrul lor cu vedere spre Muntele Templului și Muntele Sion. Ei asigură supraveghere echipelor care au ajutat la formarea unor noi case de rugăciune în Israel, Egipt, Turcia, Afganistan, Liban, Irak și Emiratele Arabe Unite. Ei au căutat să slujească tinerilor din Israel și au ținut acolo cea mai mare conferință de tineret (câteva sute de tineri, atât evrei mesianic, cât și creștini arabi). Rick este un membru al bordului de conducere al Coaliției Europene pentru Israel (ECI). Sunt părinții a trei fice, toate sunt lideri de închinare, și au 13 nepoți.

Dr. Wolfgang Schuler este un medic pensionar care a lucrat în diferite spitale și în privat ca ginecolog și obstetrician timp de mai mulți ani. Spre uimirea lui, deși era necredincios și agnostic, a descoperit adevărurile biblice atât în Vechiul, cât și în Noul Testament în timp ce cerceta metode alternative de vindecare practicate de un tânăr din Israel – Isus din Nazaret. Rezultatul? Și-a predat viața lui Isus Hristos și l-a acceptat ca Mântuitor și Domn personal. De la retragerea sa ca doctor practicant activ, dr. Schuler continuă să învețe mai multe de la Isus și din Sfânta Scriptură despre vindecarea completă și veșnică, nu doar pentru indivizi, ci pentru toate națiunile. Un dar generos de la Dumnezeu pentru cei ce îl acceptă.

Andrew Tucker a studiat dreptul la universitățile Melbourne și Oxford. A lucrat peste douăzeci de ani în diferite domenii ale dreptului internațional și transnațional din Australia, Marea Britanie și Olanda. În prezent, lucrează ca director executiv al organizației Christians for Israel International (cu baza în Olanda) și ca consilier juridic al Coaliției Europene pentru Israel. El scrie și vorbește în mod regulat despre relațiile dintre lege (drept internațional) și Biblie.

